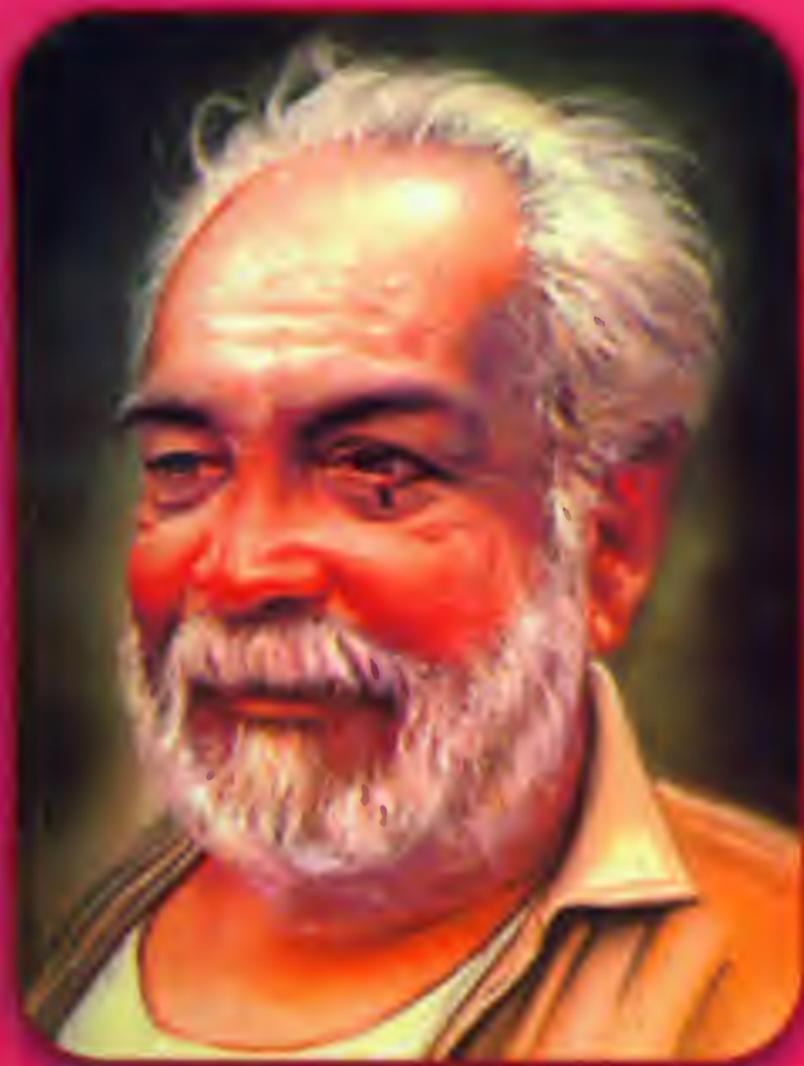

మైదానం

చలం

మైదానం (నవల)

అరుణ పట్టప్పింగ్ హైస్ తరపున-

1వ ముద్రణ : 1981 జూన్

11వ " : 1999 మార్చి

12వ " : 2002 అగస్టు

13వ " : 2005 అగస్టు

రచనా కాలం : 1927

సర్వహక్కులు

సారీస్ ప్రమోదగాలవి

ధర : 25-00

డి.టి.పి.:

కల్పనా గ్రాఫిక్స్

దుర్గాపురపాలకం, విజయవాడ-2 ఫోన్ : 434138

ముద్రణ :

శ్రీ అరుణ్ దయ ప్రైంటింగ్ ప్రైన్.

సీతారాంపురం, విజయవాడ - 2.

ఫోన్ : 2431422, 2439927

మైదానం

‘లేచిపోయినా’ నంటే ఎవరన్నా నన్ను, నా కెంతో కష్టంతో పుంటుంది. ఇదివరకంతా యా మనుషుల్లోంచి, నీతి వర్తనల లోంచి వెల్పిపోయి, ఎడారిలో జీవించడంవల్ల నేను చేసినపని ఫూరత్వం, నీచత్వం బోధపడలేదు. ఆ జీవితమంతా సుందరమైన స్వర్పుంవలె, ఆ యొదారి పుణ్యభూమివలె, నా జీవితంలో ఈశ్వరుడికి నేనెత్తే మంగళ హరతివలె తేచింది. ఇంటినే, బంధువుల్నే, భద్రానే మరిపించగల అనుభవం ఎంత ఉన్నతమో అద్భుతమో నువ్వే ఆలోచించు. అమీర్ నీ, మీరానీ అనుభవించిన తరువాత, మన చుట్టూ బతికి ఈ ప్రజలందరూ పురుషులేనా మనుష్యులేనా అనిపిస్తుంది నాకు. నేను బండి దిగేటప్పుడు వీళ్ళు చుట్టూ పోగ్గి.

“లేచిపోయిందట్టా!”

“చాలా బాపుందిరా మనిషి!”

“కావాలసిందే శాస్త్ర ముండకి!”

అంటూ వుండే అర్థమయింది నాకు లోకమార్గం. చివరికి నువ్వు అన్నాపు- ‘లేచిపోవడానికి నీ భద్ర లోపమేమన్నా వుందా?’ అని. ఆయన్నెరు గుదువా? అమీరే నాకు కనపడకపోతే ఇంకా నా పెనిమిటిం కాపరం సుఖంగా, మత్తుగా చేస్తేవుండేదాన్నే. అమీర్ తో నీకో ఇంకో పతిత్రతలో స్నేహమే వుంటే, మీరూ లేచిపోయే ఉందురు. అతని ఆకర్షణి నిగ్రహించలేక మీరూ, నేనూ కాదు జవాబుదారీ దానికి. ఒప్పుకోవూ? మీరు లేచిపోయి వుండరూ?

చలం

నీ మాటే నిజమేమా? ఆ ఆకర్షణ అర్థమయ్య హృదయం వుండాలికదా! కాని మధ్యహ్నాపు సామరి గాలి నన్ను తాకితే ఒట్టు రుల్లుమనే నాకు, అమీరు విశాల వక్కపు వోత్తిడి స్వర్గంగా అర్థం కాకుండా వుండగలదా? పోనింది. మీరే అద్భుతమంతులేమో తగాదా యెందుకు ?

ఒకనాట పాట్టున్న, ఆయనతో ఏదో వాజ్యం విషయమై మాటల్లూనికి వొచ్చాడు అమీరు. ఆఫీసుగదిలో ఏమీ మాటలు వినబడకపోతే, ఎవరూ లేరనుకొని కాఫీ లోపలికి తీసుకెళ్లాను. ఆయన ముఖంచూడగానే గదిలో ఇంకా ఎవరో ఉన్నారని గ్రహించి వెనక్కి వెళ్లటానికి చప్పున తిరగబోతూ వుండగానే, ఈ లోపునే ఎవరో గాథంగా నా పీపుని చూపులతో స్ఫురిస్తున్నట్లు తెచింది. అతనివంక పూర్తిగా కళ్లున్న ఎత్తకుండా లోపలికి వెళ్లిపోయినాను. కాని ఆ చూపు నా పీపున వేసిన గాయం మాత్రం నన్ను రోజల్లా బాధ పెట్టింది. మర్మాదు సాయంత్రం మామూలుగా నేను ఏధి గుమ్మంలో నుంచుని వుండగా మర్మా ఆ చూపే నా చంపకి తగిలి, తిరిగి అతన్ని చూశాను. వెంటనే సిగ్గుపడి లోపలికి వెళ్లి, ఆ చూపులో ఎంత బలం, వాంఘ నిండి ఉండా అని అలోచించాను. ఆశ్చర్యంతో ఆ సాయంత్రమంతా. ప్రతిరోజు ప్రార్థనల్నా ఆ వ్యవహారంమీదనే అతను ఆయన దగ్గరికి వచ్చేవాడు. నువ్వేమన్నా అనుకో, నేను కురలు కొంటున్నా, మజ్జిగ చేస్తున్నా, కాఫీ తాగుతున్నాసరే అతను వొచ్చాడని తెలిసేది యెట్లగో-ఇంకా బిగ్గరగా మాటల్లాడే అతని కంరం నాకు వినబడక ముందే నాకు గుర్తు తెలీకముందే, ప్రతిరోజుగా నాలుగైదుసార్లు రోడ్సుమీద కనబడ్డాడు. రెండు మూడురోజులు గుమ్మంలో తను వొచ్చినప్పుడు లేకపోతే, నా కోసం తన చూపుని అక్కడ వాడిలి వెళ్లాడా అనిపించేది నాకు. నేను తన వంక చాలా యిష్టంగా చూసే దాన్నని అమీరు తరవాత అన్నాడు. నా మనసులో మాత్రం అతన్ని యెదురు చూడడం అతనిత్తిడ్ర కాంక్షి నేనుకాపలనిండాన్ననే భావంతో గొప్ప నంతోపంతో నిండిపోవడం అలవాక్కానాయి.

ఆ వేళ మధ్యహ్నాపు రెండించికి కాకిల్లో నుంచుని ఉన్నాను. ఎండతో ఆకాశం నుండి నేలవరకు లోకం నిండి వుంది. ఆ దాహం కొన్న యెండే వెన్నెలనట్లు ఆ రోడ్లలో ఉద్యానవన విహారానికి వొచ్చినవాడివలె నడుస్తున్నాడు.

ఎక్కడకెక్కడ నా వప్పుల్లోంచి నాశరీరం కనబడుతుంద్ అన్నట్లు వెతిక, వొట్టంతా సిగ్గుపరిచాయి అతనిచూపులు. నిర్మానుష్టుమైన ఆ రోడ్లమీద నా కెదురుగా ఒక్క నిమిషం ఆగి ఇంట్లోకి పనిమీద వెళ్లే యజమానివలె నడిచి వొచ్చాడు గుమ్మంవేపు. నేను ఇంట్లోకి వెళ్లి ఆఫీసు గది గుమ్మంలో నుంచుని లే'రన్నాను. కానీ అతను నేనేమంటున్నానో వినదలచుకోలేనట్లు తోచింది. నాతో గానీ, నా మాటలలో కానీ తనకి పనిలేనట్లే ఆ ఇంటికి, తన హృదయానికి తను అధిపతినని తెలిసినట్లే వొచ్చేశాడు. నేను లోపలికి వెళ్లి తలుపు పక్కకి తప్పకుంటో ఉండగానే వెచ్చి నా చుట్టూ చేతులు పానిచ్చి అదుముకున్నాడు. అటు చూడలేదు, ఇటు చూడలేదు. అతని దృష్టి అంతా నా మీదనే. నా కోసమే. ఏం మోహమని! ఒక్క దెండు నిమిషాల్లో నేను బతికి ఉన్నానో, లేదో అది ఆఫీసు గదో, మహరణ్యమో-నేను నేనో. ఇంకెవరో తెలీసంత గాథంగా, డుపిరాడకండా, బలం మిగలకండా రక్కాన్ని ఆపేసి, గుండెల్లి పించేసి మాయమైనాడు. వెళ్లి శరీరమంతా సర్పుకొని మంచం మీద కూచున్నాను.

ఏం జరిగింది? ఇది పాత గదేనా! ఎప్పటి మధ్యహ్నాపు యొండేనా ఇది? లేచి ఏదో గొప్ప కార్యం, అందర్నీ ఆశ్చర్యమగ్గుల్లి చేసే పని చెయ్యాలనిపించింది. సంతోషంతో కేకవేశాను. చప్పునలేచి నుంచున్నాను నవ్వాను. అద్దం దగ్గరికి ఒక్క గంతేసి చూసుకున్నాను. నా మొహిన్ని నేనే ముద్దు పెట్టుకున్నాను. ఎవరితో చెప్పును ఈ సంతోషాన్ని? ఈ పునర్వ్యాప్తి ఉత్సవాన్ని ఏ విధంగా ప్రచురించను? ఎన్నదూ పాటరాని నా గాంతులోనించి సంగీతం బయలుదేరింది మొదటిసారి. నా బతుక్కు అంతా మొదటిసారి. మోహమార్థుర్యంజల బైలు వెదలింది. ఇల్లంతా ప్రతిమూలా వెలిగింది, నా హృదయంలోని అనందజ్యోతితో. ఇంకోరు నన్ను, నన్నే నా అనందాన్నే కోరి, బాధపడి సాహసించి, అసందపడుతున్నారన్ని అనుభవం పాండిన జన్మ మృత్యువును చూసి కూడా భయపడు. అమీరు. నా అమీరు. నన్నేం చేశాడు? మనిషిని, నాకు దెవత్యాన్ని అమృత్యాన్ని ప్రసాదించాడు.

‘అసతో మా సద్గుమయి,

తమసా మా జ్యోతిర్భుమయ

మృత్యుర్మా అమృతంగమయ'

అన్న నా భర్త పరించే ఉపనిసంస్కారం జ్ఞాపకం వొచ్చింది. నేనే మరిపాయినాను. నేను నేను కాదు. ఆ రోజే పాత రాజ్యశరీర చచ్చింది. అతనే నేనంతా-నేనంతా-అతనే. అతని బలమైన మోహంలో లీనమై పొయినాను.

అనాటి నుంచి జంక మధ్యప్పు మోతోందంటే నా మనసు గంతులు వేసేది. 'ఎక్కుషెప్పనో నాకు ఊపిరి పిలవడం కషమయ్యేది. అన్నం వార్షప్పుడు అమీర జ్ఞాపకం తట్టిందంటే నాకు తటస్థించిన మహా అద్యష్టానికి చేతులు వాటికి త్వేలాని నిలబెట్టడమే కషమయ్యేది. అన్నం తింటో వుండగా అమీర జ్ఞాపకం వొచ్చాడంటే జంక అస్వంతోంచెమన్నా సయించదు. నా పెనిమిటితో పదుకున్నప్పుడు అమీరమీద మోహం కలిగి, నిద్రలో ఆయన్ని గట్టిగా కావలించుకున్నాను. నన్ను లేపి ఆయన 'చెడ్డకల వొచ్చిండా' అని అడిగారు. భయానికి, మోహానికి థేదం తెలిని ఆయనతో వోక మంచరమీద పడుకోవటం కన్న మన్మధుడికి అపకారం వేరే వుండా, ఏదన్నా 'లా పొయింటు' అడుగు; దేనికిడి చిల్చి వివరంగా అరగంట సేపు చెపుతారు. ఎదులీస్తాక్కి ప్యాచర్యుపరీక్క చేసి చిల్చి తికమకలు పెడతాడు. భార్య కావిలించుకోవడం మోహం వల్లనో, భయంవల్లనో భేదం తెలీదు. ఇలాంటివారు మన భర్తలు! వాట్కి పెళ్ళాలు కావాలా! లాయరు హంగులో మనమూ వోక భేషజం-ఆ పుస్తకుల శీరువాలూ, గుర్రపు బండి లాగే, ఎవరన్నా వోస్తే వొంటినిండా నగలు వేసి మనని చూపించచ్చు. దేహంలో అక్రమంగా కలిగే ఆ కామరోగాన్ని మన ద్వారా కట్టు మూనుకుని నయం చేసుకోచ్చు.

అమీర తలపు మాత్రంచేతనే నాకు కలిగే బాధని యెట్టా భరించడమని భయం పుట్టేది. ఇది పశుకామమంచారు కాబోలు! అమీర కనబడక ముందు నా భర్తతో మామూలు ప్రకారం సంతోషమూ, బాధా ఏమీలేకుండా గడిపిన రాతులన్నీ ప్రేమ! ఆయనకి వండడం, మడిబట్ట లందియడం, తలంటిపొస్తు వీపు రుద్దడం - యివి ఆధ్యాత్మికమైన నిర్మల ప్రేమ చిహ్నాలు. పార్వతమ్ము కట్టుకున్న చీరెని పొగిది, అట్లాంటిది కనిపెట్టమని నేను ప్రాణాలు తియ్యటమూ, పులుసులో యింగువ వాసన తెదని నన్ను ఆయన తిట్టడం య్యావి మానసిక ప్రేమతల్యాలు.

అట్లానే అమీరతో అయిదారు మధ్యప్పులు జరిగాయి. తలచుకుంటే నాలుగుగంటల కాలంలాగు తోచినా, ఒక పాపుగంట కంటే ఎక్కువ అతను పుండలేదు. ఆ కాసేపట్లోనే నన్ను ఒక సంవత్సరానికి తగినంత మాధుర్యంలో ముంచేసివాడు. అన్నిట్లోకి నాకు గొప్పగా తోచిందేమంటే-రోడ్సుమీద ఎవరున్నారో, యింట్లో ఎవరున్నారో చూడకుండానే సరాసరి వొచ్చేసి, సరాసరి లోపలికి, తెరిగి చూడకుండా వెళ్ళివాడు అమీర్.

ఒకరోజు మధ్యప్పును 'నాతో వచ్చేయి' అన్నాడు. అదే మొదటిసారి, నాతో గొంతుకలోంచి మాట్లాడ్చుం అతను. అప్పుడతని తురకల తెలుగు వించే నాకెంత ముద్దొచ్చిందని! చిన్నపిల్ల మాట్లాడ్చునికి చేసిన ప్రయత్నంలాగే వుంది. అదివరుకు తురకల తెలుగు పరమ అసహ్యంగా వినపడేది. కాని ఆనాటినుంచి గొప్ప సంగీతమై నా ముసల్చాన్ తెలుగంత మధురం యింకేదీలేదు, అన్నించింది. ప్రేమ-కాదు-పశుకామం-యెన్ని మార్పులు కలుగబేస్తుందో మనసులో!

తలనడిగిన ప్రశ్న నన్ను విభ్రమంలో ముంచగా తేరిపార చూస్తున్నాను. పట్టు చిగపట్టి తనకి కూడా పూపిరాడని అవప్ప కలిగించుకుని 'రాఘ్వా? రాఘ్వా? రాకపోతే చంపెస్తా నిన్ను' అన్నాడు అతని కళ్లల్లో మొదటిసారి చూశాను, భయంకరమైన ఎవరుపరంగు. నన్ను తినెయ్యాలి. నన్ను చంపెయ్యాలనే ఉగ్రం-మట్టి వారం క్రిందట చూశాను.

"చెపుతాను తరవాత. మట్టి నువ్వు రాఘ్వా, అప్పుడు సావకాశంగా మాట్లాడాలి" అన్నాను.

మట్టి వారంరోజులుదాకా వీలుకాదు ఆయన పూరికి వెళ్లిన రాత్రి అమీర్ రమ్మున్నాను. పడిగంటలైంది. పడక గదిలో అద్దం ముందు నుంచుని నన్ను నేను చూశుకున్నాను. చీకట్లో సిల్చు జాకెట్సు చూస్తాడా? ఈ ముత్యాలపోరం కనబడుతుండా? అతని కేమన్నా ఘలపోరం పెడితే ఏమను కుంటాడు? కాని వ్యవధాన మిస్తాడా? వొండికి అత్తరు రాసుకోబోం పూసుకోవడమంటే చప్పున సిగ్గిసింది-బుడ్సీ అక్రమపెట్టి ఆలోచించాను. కాని జాకెట్మాత్రం ఆయన్ని కాదు, విప్పేశాను. తక్కిన

బట్టలో? నవ్వొచ్చింది నాకు. మళ్ళీ జాకెట్ వేసుకుంటున్నాను.

మళ్ళీ యింతలో ఆలస్యమౌతోందని జ్ఞాపకం వొచ్చి, అన్న అట్లనే వదిలి, ఆఫీసు గదిలోకి వచ్చి బైట గుమ్మం తెరిచి, పక్కగా రోడ్స్మీదికి కనపడుతో నుంచున్నాను. బైట యిరకెవరికన్సు కనబడుతున్నానేమానని భయం వేసింది. లోపలిగా జరిగాను. కాళ్ళు వోటికి నుంచోడం కష్టమై యిటూ అటూ నడిచాను. రోడ్స్మీద దీపం నామీదపడుతోంది. అక్కడక్కడ కాళ్ళు ముమ్మెనా? నా అమీర్కోసు నేను చేసిన తాగ్యాల్లో సూర్యోపంతు చేస్తూరా చప్పుడైనప్పుడల్లా గుండెలు కొట్టుకొని నిరస పెట్టేశాయి. గార్డ్ కి వెళ్లి భార్యలు? నువ్వు యోచించు. నా హృదయ మతనికోసం యెట్లా ఎంత కూచున్నాను. అమీర్ వొచ్చి, నేనులేనని వెళ్లిపోతాడేమానని భయమేసి నుంచిందో? కామం వల్లనే?

కాని 'గదిలోనే పుంటాను రమ్మని చెప్పా'నని జ్ఞాపకం వొచ్చి కూచున్నాను. కాని చెప్పానా? చెపుదామనుకున్నాను కాని చెప్పానా? అవును. చెప్పినప్పుడు అమీర్ కనుబామ్మట్లు పైకి లాగాడు. యెందుకా మీర్-చెప్పులు పెద్దగా చప్పుడు చేసుకుంటో. కొంచెం నెమ్ముదిగా వస్తే అనుకున్నాను కూడాను. కాని బైటికి వెళ్లి పుంటం యెలా అయినా మంచిది. కనిసామ్మం పోయింది అనుకుంటూ ఒయ్యారంగా తలుపు దగ్గరికి వెళ్లాను. అని బైటికి వెళ్లి పదినిముఖాలు నుంచున్నాను. ఈ రాత్రి రాదేమో? నాతోఁటనే కావలించుకని గట్టిగాపట్టుకొని ఒక్కసారిగా నాతోఁగూడ వెనక్కి ఒట్టి తమాఖా చేశాడేమా యిన్ని రోజులు? ఆ రాత్రి యెదన్నా పనివదానికి ప్రయత్నించి వొదలక తూగి, తూలి పుస్కాల శీరువా మీద వుండిపోయిందేమా? కాని ఆ పని మానుకుని రాడా? రాత్రులు దారి శ్వాము. పెళ్లెళుని అధ్యం పగిలి గల్లుమని పెంకులు కిందపడి మళ్ళీ తెలిదేమా? నువ్వువరని పాలీసులు పట్టుకున్నారేమా? గుండె దధదరలాధింది. ధ్వలైనాయి. ఏం జ్ఞాపకమొచ్చిందో ఆ నిమిషాన ఆయన శీరువాని మళ్ళీ గదిలోకి వెళ్లి కూచున్నాను. ఇంత బాధ పెడుతున్నందుకు అమీర్ మిద్దరం పగలక్కట్టిడం అతి హస్యాస్పదంగా కనబడి, పక పక నవ్వి మీద కోపమొచ్చింది. తొరగా వ్యాస్తానే?

నా మనసు ఆందోళనాలంచడానికి కిటిక్కలోంచి కనపడే నక్కతాలన్నీ లెక్కపెట్టాలనుకున్నాను. ఇప్పుడు ఎందుకుచెబుతున్నానంటే నీకు-కొంచెం అలస్యమైతే యింత బాధపడ్డానే, యింతా కామమేనా? ఇదే ఆలోచిస్తున్నాను నిన్న మామయ్య ఇక్కడికి వచ్చి అన్నాడు. "చెప్పితే విన్నావు కావు. చూశావా? నీ గుళ్ళి కామం నిస్యేంతకి తెచ్చిందో?" మామయ్య ఈ మాటలంది! నేను కాపరానికి వెళ్లకముందు ఆరునెలలు నా వెంట వెంటపడి లోబుచుకొలాని చూశాడు, ఒక్కరికి తెలీకుండా. ఎవరితోన్నా చెప్పుకోడం నాకు సిగ్గుని తెలుసు. చివరికి నేను అమృతో చెప్పితే అంతా అబద్ధమని బూకరించాడు. ఆ మామయ్య యా మాటలంది! నిజమని వప్పుకునే ధైర్యమే కలవాడైతే, నా

వర్షన్నా, అబద్ధం చెపుతాడేమా! అది పాసీలే. కాని నాది కామమేనా? నా మమా; నా తాగ్యగమా, నన్నీ తైదులోకి తెచ్చింది? ప్రేమ శిరోభాషణం, రాణ త్రైలందరూ గుళ్ళిగా అనుసరించిన పతిప్రతా ధర్యం ఆ తాగ్యగమేనా? గాథంగా అతనే కోరసు. అతన్ని పూజించాను. అమీర్, అతని కోసం బంధువుల్ని, కాలాన్ని, సంసారాన్ని, సుఖాన్ని వొదిలాను. అది యింకా చప్పుడైనప్పుడల్లా గుండెలు కొట్టుకొని నిరస పెట్టేశాయి. గార్డ్ కి వెళ్లి భార్యలు? నువ్వు యోచించు. నా హృదయ మతనికోసం యెట్లా ఎంత కూచున్నాను. అమీర్ వొచ్చి, నేనులేనని వెళ్లిపోతాడేమానని భయమేసి నుంచిందో? కామం వల్లనే?

నిష్మారణంగా పక్కన నవ్వాను. నా మళ్ళీ ముత్యాలు నాలుగు కూచున్నాను. కాని చెప్పానా? చెపుదామనుకున్నాను కాని చెప్పానా? అవును. ఒదల యాబైమూరు ఉన్నాయేమోనని లెక్క పెడుతో పుండగా పచ్చాడు చెప్పాను. చెప్పినప్పుడు అమీర్ కనుబామ్మట్లు పైకి లాగాడు. యెందుకా మీర్-చెప్పులు పెద్దగా చప్పుడు చేసుకుంటో. కొంచెం నెమ్ముదిగా వస్తే అనుకున్నాను కూడాను. కాని బైటికి వెళ్లి పుంటం యెలా అయినా మంచిది. కనిసామ్మం పోయింది అనుకుంటూ ఒయ్యారంగా తలుపు దగ్గరికి వెళ్లాను. అని బైటికి వెళ్లి పదినిముఖాలు నుంచున్నాను. ఈ రాత్రి రాదేమో? నాతోఁటనే కావలించుకని గట్టిగాపట్టుకొని ఒక్కసారిగా నాతోఁగూడ వెనక్కి ఒట్టి తమాఖా చేశాడేమా యిన్ని రోజులు? ఆ రాత్రి యెదన్నా పనివదానికి ప్రయత్నించి వొదలక తూగి, తూలి పుస్కాల శీరువా మీద వుండిపోయిందేమా? కాని ఆ పని మానుకుని రాడా? రాత్రులు దారి శ్వాము. పెళ్లెళుని అధ్యం పగిలి గల్లుమని పెంకులు కిందపడి మళ్ళీ తెలిదేమా? నువ్వువరని పాలీసులు పట్టుకున్నారేమా? గుండె దధదరలాధింది. ధ్వలైనాయి. ఏం జ్ఞాపకమొచ్చిందో ఆ నిమిషాన ఆయన శీరువాని మళ్ళీ గదిలోకి వెళ్లి కూచున్నాను. ఇంత బాధ పెడుతున్నందుకు అమీర్ మిద్దరం పగలక్కట్టిడం అతి హస్యాస్పదంగా కనబడి, పక పక నవ్వి మీద కోపమొచ్చింది. తొరగా వ్యాస్తానే?

పూర్ణాగింది. ఇల్లంతా, నడవాలో పడుకున్న వాళ్ళంతా, విని లేచినట్టే చింది. అమీర్ కాగిలిలో పెనిగాను. కాని ఒదలదుకద! మనుష్యాలు వరం, వెతకడం, దీపాలతో గిదినిండం జరిగినట్టే తేచింది నాకు కాని శ్వాము వచ్చినా, అమీర్ మాత్రం తలన్నా ఎత్తి చూడకుండా తన పని ను చేసుకునేటట్టు కనపడ్డాడు. అపాయమంటే ఏమిటో అధ్యంకాని మనిషి తనకడు కనపడ్డాడు నాకు. అదేమి అద్యమై ఆ అపాయమం అతన్ని చూసి లగిపోయేది. అతని నిర్లక్ష్యం చూస్తే ఒకప్పుడు అతని పాదాల్ని నా ప్రాణాలలో గాలనిపిస్తుంది. ఒకప్పుడు మీదపడి చీల్చి చంపెయ్యాలనిపించేది.

పురుగులూ అర్ధా కలిసి మెరుస్తున్నాయి. చలిగాలి మమ్మల్చుప్పుడప్పుడు పలకరిస్తాంది కాలవలో కప్ప మూలుగుతోంది. రోడ్యుమీద లాంటరు వెలుతురు కొంచెంగా బీరువా మీదపడి, ఆ లావాటి పుస్తకాల మీది బంగారు అక్కరాలు తమాపాగా మెరుస్తున్నాయి.

‘ఎక్కుడికి తీసికెడతావు నన్ను.’

‘నీజాం?’

‘వెళ్ళి?’

‘హాయిగా పుండాం?’

‘అందరూ వూరుకుంటారా?’

‘తెలిస్తేకద! వెళ్ళిపోయాక తెలిస్తే మాత్రం యెం చేస్తారు?’

‘అక్కుడి వార్షా!’

‘మనకి తెలిసినవాళ్ళెవరుంటారు? ఆ దేశం చాలా బావుంటుంది. మనుషులు చాలా మంచివాళ్ళు, స్నేహసికి ప్రాణమిస్తారు. నీకేం భయులేదు’ అన్నాడు.

అదివరకి నిశ్చయించుకున్నాను వెళ్ళాలని. యెందుకు? అమీర్ పుండాలని. అతనితో కావలసిన కామం యిక్కడ అభ్యంతరం లేకుండా సాగుతూనే పుంది. (నాకే కాదు. చాలామంది పతితతలకే సాగుతోంది) అట్లాంటప్పుడు ఇంట్లోచి పోయి కులప్రస్తుని కావలసిన అగత్యమేముంది? అమీర్తో కామం తీర్చుకోడానికి కాదు. అతని ముఖం చూస్తే అతన్ని పూజించడానికి! వంటకసమూ, ఆ రాత్రి నిమిషాల కోసమూ, నా భద్రతో బతికాను. అమీర్తో అందుకుకాదు. అమీర్ కళ్ళలోని ఆరాధన చూసేందుకు, అతనితో చూట్లాంటి, అతనివంక చూస్తేపుండె అదృష్టానికి వెళ్ళాను. అది కామమే? ఈయనతో జీవనం పవిత్ర ప్రేమా? అమీర్ ఒక్కసారి కూడా నన్ను తాకనన్నాసర వెళ్ళిపోయేదన్నే, అతని పాదసేవకి, అతనితో సుఖధుఃఖాలు పంచుకునేందుకు. అతని ఆజ్ఞలే అతని దయ, అతనిపూజే నా మతంగా, నా ధర్మంగా, నా ఆనందంగా, నా జీవనాన్ని అర్పించేందుకు, అతను నన్ను ప్రేమించని, చంపని, పాలించని, వాదితెయ్యాని. ఆ కొత్తవాడు, తురకావు,

అతని చేతుల్లో నా ప్రాణాల్ని అర్పించాను. ఇంత విశ్వాసమూ ఇంత త్యాగమూ అంతా కామమేనా? నా వ్యాదయంలోని ఆ అప్రమేయానందమూ, ఆ అనిర్ణయచనియ మాధుర్యమూ, నా అల్పత్వమూ, కుద్రత్వమూ, వాదిలి, నగలూ, చీరలూ, మర్యాద అన్ని అసహ్యమిపింపజేసిన అద్భుతానుభవం కామమా? ఎన్నదూ అంతవరకు అసలు జీవితంలో సాధ్యమని అనుకోని, అమహాదృష్టతరస్తా, రసికత్వమూ ఔన్నత్వమూ ఇప్పన్నీ క్షుద్రకామమేనా? భోజనమూ, నిద్రా లోభత్వమూ తిట్లూ, చీవాట్లూ, అసహ్యమూ, ఇంతా పవిత్ర ప్రేమా! అట్లా అయితే ఈశ్వరుడే, సృష్టి రహస్యమే కామం. ప్రేమ అంటే ద్వేషమని అర్థం.

2

అక్కుడికి వెళ్ళిన మొదటి నిమిషానే అర్థమయింది నాకు, ఆ స్థలంలో అద్వితీయానందాన్ని అనుభవించబోతున్నానని, చుట్టూవున్న ఆకాశాన్ని, కొండల్ని, వక్కన చింత చెట్లనీ, మా చిన్న యిల్లునీ, ఆ గాలిని, అమీర్ చూడగానే నా మనసెట్లా అయిందనుకున్నావు! చెప్పునా? చిన్నప్పుడు మన ముందు పది పిండి వంటలు పెడితే, యేది తిఱాలో తోచక, తినబోతున్నామని తెలిసికూడా అన్నీ ఒక్కమాటుగా యొట్లూ లినాలా, ఇది తినేలోపల రెండోది రుచి చూడడం అలన్యమూతుందే, అని ఎంత కష్టపడుతుంది మనసు? అట్లానే ముందే, తెలుసు, దినం తర్వాత దినం నాకు తీసుకురాగల వివిధవర్గ రాగసుందరానుభవాలు! కానీ ఆగలేను. అన్నీ ఒక్కసారిగా, తోరగా యొప్పుడు నన్ను కావలించుకుంటాయా అని తహాతహాదిపాయినాను. ఏం కారణం లేకుండా చిన్నప్పుడు నవ్వు, అర్థంలేని ఆనందం కలిగి ఇంకా ఏంచెద్దాం, తిరుగుదాం, గంతులేద్దాం, నవ్వుదాం అనిపించేదే! అట్లా వుండేది గంట గంటా నాకు. పూరికీ, మాకూ మధ్య పెద్దచింతలోట వుంది; ఆ గుడిశ తప్ప యింక చుట్టూ ఏమీ లేపు. ఎటుచూసినా సీలపు కెండ్లోనూ, ఆకాశంలోనూ అంతమయ్యే పెద్ద మైదానం. ఒక్క పెద్ద కొండ మాత్రం మా యింటికి అరమైలు దూరంలో వుంది. దానిమీద శథిలమైన కోట ఒకటుంది. మా గుడిశ వక్కన చిన్న యేరు ఎప్పుడూ తోరగా

రిగత్తుతో వుంటుంది. దాన్నిమాస్తు, ఎవరితో మాట్లాడక ఇంట్లో పనిమీద చెప్పుచూ తిరిగి మా అమ్మ జ్ఞాపకం వెచ్చేది.

ఆ దేశంలో ఆకాశం ఎప్పుడూ నీలం కారూరున్నట్టే వుంటుంది. వాన సురిసినా పుభ్రమైన కొండల్ని, నేలనీ ఇంకా పుభ్రంగా కడుగుతుంది. పటపటమని చినుకులుపడితే, కడుపుతో ఉన్న ప్రీతపె నా యేరు నిండి. ఇంద్రుని కొండలనీ మేఘాలి కప్పుకుని తెల్తన్నయేచి.

మొదట కుండల్లో వందడం నెఱ్యా కూరలూ లేకుండా తినడం, వాసుకుని ఆర్యాశైల పదుకోవడం కొత్తగా కష్టంగా వుండేది. అప్పుడప్పుడు చిచి పట్టుదలు కూడా పట్టేదాన్ని, కాని కష్టపడ్డానికి, కొత్త పదానికి వ్యాపి వ్యంది వుందేనా? అమీర్ వుండినిస్తేనా? అయినప్పటికి నాకు చిన్నప్పటి అలవాట్లు వుందనా? అమీర్ కష్టమయింది-వంట చేసేప్పుడు అమీరావేపు వ్యాప్తి అస్త్రి పదలడం ఎంతో కష్టమయింది-వంట చేసేప్పుడు అమీరావేపు వ్యాప్తి పాశిసి దూరంగా పోయినాను. అన్నం తినక తిరిగాను. కాని ప్రేమ వున్నప్పుడు త్యాగం చెయ్యడం ఎంత సులభమనుకున్నావు? ఊరికి ఏ త్యాగానికైనా పతిప్రతిల్చి పాగుడుతారుగాని ప్రతి నిమిషం సొఖ్యాల్చీ. ఆనందాన్ని అవపరంగానెనా సరె పెదిలేసుకుని ప్రేమబలం స్థిరపరచాలని వుంటుంది

ఆయన్ని ప్రేమిస్తే నేను ఆయన యింట్లో వున్నప్పుడు ఒకసాయింగ్‌స్టూ వెళ్లివచ్చిన ఆయన స్నేహితుణ్ణీ తీసుకొచ్చి తనతో భోజనం వచ్చించమన్నారు. ససేమిరా పెట్టెదన్నాను. కారణం - మా పెత్తల్లి సూరమ్మారీకి వచ్చించమన్నారు. ఏమంటుంది? 'మొగవాడు అతడు అశ్శీ నా ఏద కోపం వస్తుంది. ఏమంటుంది? 'మొగవాడు అతడు అశ్శీ నిర్మక్షంగానే చెయ్యాలంటాడు. అదదానివి నీకు బుద్ధిలేక ఫాయిండ? అంటుంది. తోడికోడలు నన్ను వెలేస్తానని బెదిరిస్తుంది, నవ్వు లాటకులాగు. అంటుంది. తోడికోడలు నన్ను బతిమాలారు. తన పరువు పోతుందని కన్నిశ్శపర్యంత పాపం ఆయన నన్ను బతిమాలారు. తన పరువు పోతుందని కన్నిశ్శపర్యంత ప్రేమలేదా. తనమాట వినకూడదా అని అడిగారు. మైనారు. తనమీద ప్రేమలేదా. తనమాట వినకూడదా అని అడిగారు. రాయివలె శీరంగా నా పట్టుదల విధవలేదు నేను. ఇదీ మనం భర్తలకోసం చేసే త్యాగం. అధ్యాత్మిక ప్రేమ. పవిత్ర దాంపత్యానికి మన జీవితంమీద వుండే "ఇన్నుయిన్ను" కాని మామయ్యవాచ్చి, "చివరికి తురకకూడు తింటున్నాప్పటి!" అంటే నాకేమనిపించింది? ఏమన్నాను? ఇది తురక కూడా? ప్రేముదేనికి నైవేద్యం పెట్టి భక్తితో కట్టుకడ్డుకుని మధ్య మధ్య అమీర్

ಮೈದಾನಂ

ముద్దులతో ఆరగించిన ఆ అమృతం తురక కూడా? ఎం తింటున్నామో, తింటున్నామో లేదో అనే ధ్యాన పుంపేనా? ఇంక బతకడానికి పీలులేదనీ ఆకలేసి మధ్య మధ్య ఆనందానికి అవాంతరంగా మనసు మల్చించుకుంటానే గాని, ఇంక యింటిదగ్గరవలె ఈ కూరలో వుప్పు సరిపోయిందా. ఈ చారులో పొపు చాలిందా అనే ఆలోచనలు వుంటాయా? పచ్చడిలో యిసక పడ్డదనీ, అన్నం చిమిడిందనీ, పులుసు ఉడకలేదనీ తిట్టు - లేచిపోవదాలూ - విస్తరి మొహన కొట్టడాలూ పవిత్రమైన మానసిక ప్రేమగల ఆదర్శ సంసారాల్లో జరుగుతాయిగాని, పథవులవలె కామంలో పొర్రాడే గుడిసెల్లో జరగనే జరగవు! మానసిక ప్రేమగనక- దాంట్లో వుపైక్కువైందనీ, కారమెక్కువయిందనీ, తగాదా! ఈ మానసిక ప్రేమమీద నా కెందుకంటే అంతకోపం - మామయ్య తీసుకొచ్చాడు దాన్ని వాళ్ళ పూరినించి, దాని సంగతి చెపుతా తరవాత. కామంలో పడి కశ్చ మూసుకుని నరకంలోకి జారేవాళ్ళకి ఈ విచక్కణలన్నీ యెందుకుంటాయి! గంజే వరమాస్సుంగా వుంటుంది. అది మల్చి ప్రేమలక్షణమే నంటారు కొందరు పూర్వులు. కానీ మామయ్యవంటి విమర్శకులు మాత్రం దాన్ని పశుకామమే నంటారు! ఎందుకు? వారి నీతి హృదయాలకి నెప్పి కలిగిస్తోంది! నావంటి వారి పాదుజీవిత దరిత్రలనే చదివీ, వినీ వారి భార్యలూ, మాతుఖూ లేచిపోతే యెట్లా ?

ఇంక విను. అరుబైట చక్కని బంగారపు తెండల్ చేతులు పైకి చాచి, ఆవలించి, వొట్టు విరుచుకుని చాపమీద నించి ఒక్క దూకు దూకి లేచి ఒకరి మొహం వోకరు కొత్తగా, అందంగా చూసుకుని రాత్రి జ్ఞాపకం వల్ల కొంచెం సిగ్గుపడి, చుట్టూ వున్న సొందర్యాన్ని చూసిన నవ్వడం. కారణం లేకుండా, అనందంలో ఒకరికి ఒకరమూ, మా ఇద్దరికి కలిసి ఆ సుందరలోకం పుండని నవ్వడం. పాట్టున్న కాఫీలా? ఏంలా. ఒక్క రోజు కాఫీ గంట అలస్యమయిలే గిలగిలలాడేదాన్ని. మొదటిరోజు నించి కాఫీనే మరచి పోయినాను. పెందరాళె, ఇన్ని బియ్యం కుండలోవేసి యెట్లో కడిగేటప్పటికి అమీర యిన్ని చితు కులతో పొయ్య వెలిగించేవాడు. ఆ మంట అయిపోయెటప్పటికి అవి వుడికివుండేవి. గుడిసె వెనుక రాయి వుంది. దానిమీద యే వుల్లిపాయో, గోంగూరో, మిరపకాయో, ఉప్పువేసి నూరడం, అంతే వంట. వున్నప్పుడు చల్ల.

అమీర బైటకూచునీ పావురాలని అదిసోపుంచే అప్పుడప్పుడు మాపాకి నేను వెళ్లి గుడిసె తలుపుచాటు నుంచి సన్న గొంతులే. 'లేది మదికట్టుకొండి' అనేదాన్ని, అతను ప్రయత్నంలో నా భర్త ఉంటూ బ్యాప్పాణి పుచ్చారణా పెట్టి -

‘ఇదిగు లేస్తున్నా, ఈ కాయితము చదివేసి....’ అనేవాడు. ఒకసారి వినిపొయి ‘ఈ పాపరాని బదిలి’ అన్నాడు.

ఏం నవేవాళ్లు !

ఒకసారి అమ్మకప్పి 'మరి కచేర్చేశ అయింది. యింకా వంటకాలా?' అన్నాడు.

‘ఎవోఁ ఈవేళ తదినమని జూపకం లేదూ, మీకు?’ అన్నాను.

శంక మా స్నానం. రోజు కెన్నిగంటలు! యెన్నిసార్లు గడిపే వాళ్లమే ఆ యేట్లు? వాన కురుస్తున్నా, చలేస్తున్నా, ఎండల్ చీకటిల్. యెప్పుడూ స్వానమే. యెంత బాపుండిది యెండల్. తశతశలాడే యెటి చల్లటి నీళ్లల్ తెల్లుచి యిసకమీద పడుకొదం! ఆ చిన్న అలలు నా మెడని కొదుతూ, నీళ్లు స్నేహితులులగ యిద్దరిని దగ్గరికి లాగుతూ పరిగెత్తడం యెంత బాగుండేది?

మైదానం

ఒకసారి చీకటిలో 'అమీర్తో' 'అమీర్! నా కార్యంనాడు ముత్తెదులు నన్నాయన దగ్గరికి ఈ నీట్లులాగే తోశారు' అన్నాను. వీపు వెనక నించి అతని నవ్వు వినబడుతుందనుకున్నాను. దానిబడులు కర్మశాప్తిన కంరంతో "ఎవరు వాళ్లు" అన్నమాట వినబడ్డాడి.

ఆశ్రయపది! తమాచా చేస్తున్నాడని వెనక్కి లింగి చీకటిలో అతని మొహని) వెతికాను నీళ్ళమీదనుంచి.

‘వరేమట?’

‘వాళ్లపేరు?’ అన్నాడు ఖండితంగా. ‘ఆ ముత్తెదు ముండలంటే!’ అన్నాడు వినుగుతే.

ప్రపంచ నీళ్లలో అతని దగ్గరికి తేలి భుజాల్చి అనుకుని. చేతులు మెదచుట్టూ వేసి.

“ఎందుకు అమీర్! ఏమిటా కోపం?”

‘చెప్పా?’

‘వాళు పేరా?’

‘అవును’

నవ్వాను-ఊగే నా వకం నీళ్లు నించి అతని హృదయాన్ని కరిగించింది.

‘నిన్ను - నిన్ను - నాదాన్ని - వాడి దగ్గరికి. ఆ బొంటు వాడి దగ్గరికి బలవంతంగా లాగారా ? ఆ రాత్రి, పొపం, చిన్నదాన్ని - సహయం లేనిదాన్ని - నిన్ను వాడి చేతల్లోకి-వాడి-గదిలోకి-నరుకుతా, ఒక్కొక్క ముండనే కొప్పుపట్టుకు లాగి-ఒక్కొక్క’ ఇంకేమేమో అన్నాడు. ఆ మాటలే దురముతా, ఆ తాసీలూరుగారి భార్య వింటే? నాకు చాలా నవ్వేచింది.

‘కాని నాకు వెళ్లాలనీ వుందిగా! ఊరికే సిగ్గుపదుతున్నాను-అంతే!’

నా నోరు గట్టిగా ముశాడు. 'అనకు, ఆ మాట అనకు, వాడి మీద ఆ పంది మీద, ఆ కుట్ట సిచ్చిమీద నీకు నీకు....

పక్కన నవ్వాను. ఆయన్నంచే కోపమే రాలేదు. అదేదో పూర్వజన్మ లాగుండి ఆయనతో కాపరం.

“కుట్ట నిచ్చేమిటి, అమీర....” నప్పుతున్నాను. ఆ నీటి మీద నించి నా నప్పు బ్రిడ్జికింద ఆ చీకటిలో మారుపలికింది. అమీర్కి అంత యావ్యిసహించలేదు. ఆయన్ని గురించి ఒక్క మంచి మాట మాట్లాడితే!

విను, యెంత సంతోషంగా వుండేది అట్లా స్న్యానాలుచేస్తే. స్వర్యంలో సాభాగ్యంలో ఇదేగావును అనిపించేది. స్వర్యసరకం సంగతెల్లితే అమీర్కి కోపం. మన స్వర్యం అదీ అంతా అబద్ధమంటాదు. తనతో కూడా నన్ను వాళ్ళ టురక స్వగ్గానికి తీసుకుపోతా ననేవాడు.

‘నేను ముందర చేస్తే?’

‘నేను చస్తే?’

‘రండో మాట నెననలేక ఘారుకుంచే, అతనే -

‘నేను చస్తేవుంచే, నిన్ను చంపుకుంటా’ అన్నాడు.

‘పోనితే పాపం నీకోసం నేనూ చస్తేలే’ అన్నాను నప్పుతో.

‘చావకపోతే చంపుతా’

‘కాని అమీర్ మనం చేసిన ఈ ఘనకార్యానికి మనకి స్వర్యమిచ్చి దాత యెవడు ?’

‘మా స్వర్యంలో ఘరవాలేదు. నేను మాట్లాడతాగా?’

‘ఎవరితో?’

‘మా స్వర్యం వాళ్ళతో’

‘తమాచాగా వుండే, మీ స్వర్యం సంగతి! మీ నరకంలో ఎవరుంటారు?

“హిందూ పీడర్లు, కాఫర్లు” అని రాయిపెట్టి కుండ చగలగొట్టుటు నవ్వెట్లూ ఆపుకొను?

“అయిన మూలకంగా పీడర్లందరికి యిప్పించావా నరకం?”

“కాకశితే నా దగ్గర వ్యాజ్యానికిని ముగ్గురు పీడర్లు గాడై కొదుకుల మూడు ఆర్పు పద్ధతినిమిది రూపాయలు లాగారు. వాళ్ళందరికి బాధ.... నరకమే

“నీ పెత్తునమే!”

“చూస్తే, అబద్ధమేమో!”

“ఇంకెం మాట్లాడను?”

అట్లా గడిచెవి మా స్న్యానం సంభాషణలు. ఒకరినాకరు నీళ్ళ కింద శాకుతో, ఒకరిని ఒకరు రుద్ధుతో, తోసుకుంటూ యెన్నో గంట లాదుకునే వాళ్ళం. అమీర్ నాకు యాత నేర్చాడు. ఎవరన్నా కొత్తవాళ్ళు వాంతెన మీద నించి వెదుతోవుంచే, ఇద్దరం కదలకుండా దానికింద యిమిది, వాళ్ల వెళ్లగానే పెద్ద నప్పు నప్పుతాము. నా జాట్లు నీళ్ళలో నల్లగా తెలుతో చేతులు నీళ్ళకింద వాంకరగా కనపడేట్లు నీళ్ళ తోసుకుంటూ యాత్రే అమీర్-అలా నిలిచి నన్ను చూస్తే.

“అగకు. అలానే తెలుతో వుండు. అలానే యెవ్వుడూ.... అజాట్కుడిది? ఎలా తెచ్చుకున్నావు? అరెబియాలో రాత్రి వీచ యాదురు గాలి నీ జాట్లు రావం దాల్చింది!” అని వూరికి బాధతో మురిపిపోతాడు. ముణిగివెచ్చి నా కాళ్ళని పట్టుకుని నీళ్ళల్లోకి లాగి ముంచి కావిలించు కుంటాడు. ఇద్దరం ఆల్చానే ముణిగిపోయాము అటుక్కి, నల్లని యిసిక మీద వదుకుని పైకి నీలంలోకి చూశాను ఒక నిమిషం. అతని చెతుల్లో అతని కింద అక్కడే వుండాలనుకుంటున్న ఇంతలో నీళ్ళ తాగేశాను ఒక్కిక్క రాత్రి వెన్నెబ్బు స్న్యానంచేస్తాము. అమీర్ ఆ వెద్దుకి యాది, దూరమై నీళ్ళకింద దాకుని భయపెదుతాడు. యెవరూ లేక యిద్దురమే ఆ నీళ్ళ నిశ్శబ్దంలో కూమని ఒకరి మొహారకరకం చూసుకోవడం నాకు భయం. కాని అమీర్ దగ్గిరిగా వుండి చెయ్యిసినంతసేపూ యెద్ద నీళ్ళ లోకంలో పున్నట్టుండేది. ఒక రోజు నన్ను ‘ఉలూపి’ అని పిలివమన్నాను, నా అర్పునుణ్ణి. అర్పునుదూ, అదంతా అబద్ధమంటాదు అమీర్.

పూర్వం మా మరిదిన్ని, అతని పెళ్ళమున్నా బట్టలిప్పేసుకుని ఒకరికి దురుగా ఒకరు కూచుని స్న్యానాలు చేస్తారని విని నాకు ఎవరమ అసహాయ వేసేది. కాని యెటిలో రాత్రులు యిద్దరం బట్టలిస్తీ యివతల పారేసి స్న్యానం చేసేవాళ్ళాలో నీకడూమాతుందా ఆ ఆనందం! కామం పశు కామమంటున్నాయి నీ కణ్ణు! కామం కాదు, ఈ ఆకాశంకింద ఆ నీళ్ళలో బట్టలెందుకు! బట్టలు వేసుకున్న గాలి, నీళ్ళ వాంటినంతా తాకుతాయి.... అమీర్ కూడా అంతే.

ఇంక భోజనం భోజనమంచే, ఒకరికెదురుగా ఒకరం కూచునీ, ఒకరం కళ్ళతో తాగియ్యడమన్నమాట. మెతుకులమీద బతికామా, ఆనందమీద కాని....రుపులు వాయుభక్తి చేసి జీవించినట్టు! మొదట్లో నేనె వేరే తినేదాన్ని. కాని తన యొంగిలి మూతిలో నన్ను ముద్దు పెట్టుకుంటే, ఏం లాభం మధిగా వేరే మూకుట్టోతిని? నాకు చేతకాలేదు' వేశ్యల వుంటే, ఏం లాభం మధిగా వేరే మూకుట్టోతిని? నాకు చేతకాలేదు' వేశ్యల పుంగిలి రుచులు చవిచూసి కూడా కులం నిలుపుకునే నెర్చరితనం మీ క్రోతీయులకి మాత్రమే చాతనపును. ఏం తిన్నానో, యొలా తిన్నానో ఆ భోజనం యొలా సయించిందో నాకు జ్ఞాపకంలేదు: అర్ధంకాదు. ఈనాడు మళ్ళీ మా

ಅಯನ ಯಂತ್ರೋ ನೇನು ವುಂಡತಮೆ ತಟಣಿಸ್ತೇ ಮತ್ತಿ ನೆಯ್ಯಾ, ಪ್ರಾಗ್, ಪುಲುಸ್ ವುಂಟೆಗಾನಿ ಮುದ್ದ ದಿಗದು. ಕಾನಿ ಅಮೀರ್ ಚಾಪುಲ ಕಲವರಂಲ್ ನಾ ಮನಸು ನಿಂಡಿ, ಅತನಿ ಪೆದವುಲ ರುಚಿ ನಾ ನೋಟಿನ ಕರಿಗಿಸ್ತುವುಂದೆ ಏಂ ತಿಂಟುನ್ನಾನೋ ಸುರಣಿಕ ವಸುಂದರ?

మధ్యహ్నమంతా గొంగళి వేసుకుని చింతచెట్టు కింద పదు కుంటాము. మన దొడ్డల్లో చింతచెట్లున్నాయి. కాని చింత చిగురుక్క కాయలకీ తప్ప యెస్వడన్నా వాటివంక చూస్తామా? ధైర్యముంటే, యింటికి వెళ్గానే, నువ్వు మధ్యహ్నం దానికింద గొంగళివేసుకొని వెల్లకిలా పదుకుని ఆకాశంవంక చూడు. ఆ సన్నని ఆకులు కట్టే ఆకుపచ్చ అధ్యాల మెదలోంచి ఆకాశ నీలపు నిగ్గుల కప్పులమీద తెల్లమేఘాలు తేలిపోతావుంది....కాని లాభంలేదు. ఆ అందం కనబడ్డానికి, కారణంలేని ఆ ఆనందం గుండెల్లో పొంగి, ఆ రంగుల బాధని స్వరింప జెయ్యుడానికి, అమీర్ చెయ్య నీ నదుంమీద వుండాలి! ని వేళ్లు అతని మెత్తని జుట్టుల్ అదుకుంటో వుండాలి. కాంతి పల్చుని ఆకుల్లో పడితే. పెద్ద మందిరాల్లో కిటిక్లోనుంచి, తలుపుల్లో నుంచి లోపలికిపాకి, తీవాసీలు, అధ్యాలు, పటాల మీదనించి, అందాన్ని పాందే విచిత్రమైన మెత్తనికాంతి. వుంటుందే, అలా కనపడేది ఆ చెట్ల కొమ్ముల మధ్య వెలుతురు ఒక్కటే. తమాపా రంగుల పిట్టలు వచ్చి కూచుని, తొంగిచూని, చిన్న చిన్న పటుకులూ, యిలలూ ఆ ఆకుల గుహల్లోంచి పరికివి. ప్రేమ చూపుకునేవి, నిశ్శలభైన మధ్యహ్నం కునుకుపట్టే వేళ ఆ షైలు పలుకుతో పాదుతో వుంటే మనుషులదికాని గొప్ప సంతోషం కలిగి దాన్ని భరించలేక అమీర్ కావలించుకుంటాను....చూడు అధ్యరాత్రి చిన్న వాయువులమీద నువ్వేన్నదూ వినని కొత్తపాట చెవిని తాకితే, యెటి నీటిలోంచి నువ్వేన్నదూ యొరుగిని యెదో కండ గడ్డివేళ్ల వాసన వస్తే, యెలాగో యెదో మరిచిపోయిన సుండరానుభవాలు మనసుకి తట్టవా? అలా స్వర్చించేది ఆశ్చర్యంగా, ఆ పక్కి రెక్కల్లోంచి చిన్న యాకె గాలిలో సోమరిగా తెలుతోవచ్చి వాలేది నామిద. దాని పాటలతోకూడా ఎక్కడో, ఎప్పుడో, ఏ జన్మలోనో అనుభవించి, అధికానందం పాందిన విషయాలు అలా బాధపెడతాయి గావును మనసుని ఆ పిట్టలన్నీ నాకు గుర్తు. ప్రతి మధ్యహ్నమూ యెదురు చూసే దాన్ని. ఏదో బంధుత్వం నాకు వాటిక్క పునర్జ్యాతిపేది.

అన్ని దిక్కులా రాత్రి కమ్ముకున్నప్పుడు, యొదురు గాలిలో నిప్పు ముట్టించి మళ్ళీ బియ్యం వంచేదాన్ని. అంత చీకట్టొనూ, గాలిలోపూగ్- లోకచే మంట వెలిగించడం యొంతో గంభీరంగా వుంటుంది. ఇష్టరి మొహాలమీద వెలుగు చీకట్లు పుయ్యాల లూగుతూ, ఆ పాయ్యి దగ్గర కూచుని పుడికే అన్నపు సంగీనికి ఆకలితో పుడికేపాట్లు గంతులేస్తో..... వాంటరిగా లోకానికంతా చక్కపర్చులవలె కూచుంటాము. ఎందుకో విశాలమైన మైదానంలో రాత్రులు ఆకాశంకింద మంట, యేవో యేరగని భావాల్ని కలిగిస్తుంది.

ఒక్కొక్కరోజు అమీర్ మధ్యపూమప్పుడు యెట్లో చాపలు పడతాడు. ఆ చాప బైట గిల గిల కొట్టుకోవడమూ, దాని ముక్కులోంచి నెత్తురు రావడమూ చూస్తే నేను భరించలేను. అతని పక్కన భుజంమీద చెయ్యేసు కుని, బెందు కదిలే సమయానికి అతని తలని లాక్కుని వారలక గట్టిగా పట్టుకుని ముద్దు పెట్టుకునేదాన్ని. ఉత్కాలం అతను పైకి లాగినప్పుడు సంతోషిస్తాను. కానీ చాలాసార్లు వెప్పిచాప దాన్ని కరుచుకోనే వుండేది. ఒకసారి నాలుగు చాపల్ని అతను చూడకుండా నీళ్లలో వాదిలి పెట్టాను. ఏవి అని అతను అటిగితే పొడలోకి పారిపోయాయి అన్నాను. ఎట్లో నవ్వాము! మేము స్వానం చేసేటప్పుడు ఆ చాపలు మమ్మల్ని సిటి అధుగన తాకితే, దూడలూ, కుక్కపిల్లలూ అనేదాన్ని. స్వచ్ఛమైననీళ్లల్లో అడే వాటి తోకల్ని చూసి, నేను పరిగెత్తేపుటి నా పిరుదుల కదలికలాగా వుంటుందని ముచ్చటపేవాటు అమీర్. అన్నం పడేస్తే అన్ని వచ్చి మూగేవి. పిచ్చి మూతులు చాచుకుని, వాటి నెట్లో గాలంతో చంపేవాడో!

‘పాటిని చంపడం పాపం కదూ!’

‘పాపమేమిటి ? దేముడే చంపుతున్నాడు ప్రతి నిమిషమూ లోకాన్ని !’

‘అయితే మనుషుల్ని కూడా తిను.’

‘కండరు మనుషుల్ని తప్పకుండా తింటారు. ముఖ్యంగా బొత్ర పీడర్లు బహరుచిగా వుంటారు.’

చాపలు దొరికిన రోజున వేరే పాయ్యిపెట్టి వాదుకుంటాడు. కానీ తరవాత వాసనా నా కదులులో వికారం పెట్టేది. అది చూసి క్రమంగా చాపలు తినటం మానేశాడు. కానీ ఆద్యతిక్క ప్రేమగల నా భర్త, ఎన్ని సార్లు నేను యెట్టినా, ఆ ముక్కు పాడుం మాత్రం మానలేదు. ‘చాపల వాసన అమీర్, నా దగ్గరికి రావద్దు’. అంటే ఆ రాత్రంతా దూరంగా కూచుని నన్ను చూస్తూ త్వీపివేవాడు: నేనే వుండలేక అతన్నిలాక్కుని వికారపడి కెక్కిసేదాన్ని. పశుకామం! ఏం చెయ్యం?

మధ్యప్పుగ్నం గాలం యెట్లో వేసుకుని, గానుగ చెట్టు సీదలో కూచుని కునికిపాట్లు పదడం యొంత హాయిగా వుంటుందని! ఎండ మచ్చలతో పాట్లాచే సిటి కెరటాలని, తొరగా కొట్టుకువచ్చే చెత్తుని, నురుగుని, అవతలవేపు నీళ్లలో వాంగుతూ లేస్తున్న తుంగని, దూరపు కొండల మారే రంగుల్ని, అట్లా సొమరిగా చూస్తూ కళ్లు సగం మూసుకుని, నా జాట్లు అమీర్ మెడమీద యెగురుతోంటే, అట్లానే యేమి ఆలోచనలన్నా లేకుండా, యింకా కావాలనే కోర్కె, ఆధారాలు ఏమీ లేకుండా పదుకోండం, సుఖాలు వాదిలి పరమాత్మలో యేకమయే అనందమంటారే- అలాంటివేగావు ననిపిస్తుంది.

ఇంక రాత్రులు. యేం రాత్రులని? మాకు వెన్నెల వాచ్చినా సంతోషమే, చీకటిగాపున్నా సంతోషమే. మఱుపుట్టినా సరే అన్నిట్లోనూ ఆనందం కనపడేది. కూచేడం కష్టమైనట్టు కాళ్లు, చెతులూ ఆదబోతాయి. ఏదో ఆనందం, యేమిటో చెయ్యమని పురిగిలుటుంది. కూచుని హూరికేనా లేక సప్పులో పరిగెత్తేడం, తప్పించుకోవడం, దాక్కేడం, అందినా అందుకోనట్టు అందంట్టు నటించడం, అంతా అనుభవం కలిగినా, ఇష్టంలేనట్టు, కొత్తారైనట్టు నటించడం, అలిసి కిందపడగానే రెండోవారుకూడా అక్కడేపడి.... మనుషుల కుండే బట్టకాలూ, చికాకులూ మర్యాదలూ పోయి అందమైన మృగాలమలై, పిల్లి పిల్లలవలె ఆదుకునే వాళ్లం.

మొదట నా సాందర్భం బాధిని పాందినవాడు అమీర్. ప్రపంచమంతా వెతికి నన్నెరుకున్నట్టున్నాడు. ఆనాటి ఉదుయం అప్పుసు గదిలో నా పీపు చూడగానే నేనే తనకి కావాలని, నేను తప్ప ఎవ్వరు అక్కర్లేదనిపించిందని చెప్పాడు.

ఆ రాతులు ఈ భూమి మీదేనా, యే ఇంద్రజాల లోకాలలో నన్నాననా, అదంతా కలా, బ్రాంతా, ఈ ప్రపంచమే యింత అందంగా వుండగలదా అనిపించేది నాకు. కాని అమీర్ మాత్రం అమితపైన బాధపడేవాడు. ఒక్కిక్కప్పుడు జాలివేసేది. భయమేసేది. కాని ఆ బాధే తన అనందమంటాడు. ఏమిటంటే- అనందం చూసి వెరెత్తిపోతాడు అతడు. ఒక్క నిమిషం నా వాంటిమీద బట్టని నిలవనియ్యదు. నా రెవికలన్నీ ఒక్క పదిరోజులలో చించేశాడు. మళ్ళీ కుట్టుకోలేదు. ఏం లాభం? చీరెలు చిరిగిపోయినాయి. కాని ఏమైతనేం? చీరెలు చూస్తాడా అమీర్. నా వాంటని చూస్తాడు గాని, అక్కడ పేరంటాలా భోజనాలా? చీరెల విలువనిబట్టి మనుషుల విలువ నిర్ణయిస్తారా, మీ వూళ్ళల్లో మల్లే!"

వెన్నెల వెచ్చిందంటే ఆ బయలంతా కీరసముద్రమూ, స్వర్ణమూ, ఆకాశమూ అయిపోయేది. అమీరంత గొప్ప హృదయం కలవాడు, సాందర్భ పిపాస గలవాడు, అన్నాట్టు మా ఊర్చో పని లెకుండా ఊరికి ఎలా పడివున్నాడా అని ఆశ్చర్యం వేస్తుంది కొంతసేపు లాకితే నలిగిపోతానేమో, మల్లెపువ్వున్న వెన్నెల రేఖనో అన్నట్టు పెదవుల చివరతో, గాలిమల్లేనూ, మల్లెపువ్వుల మల్లేనూ, వెళ్ళకనలతో నిటి, అలల వలెనూ, కుక్కపీల్లలవలెనూ తాకి ఒట్టంతా తిమ్మిరంతలు పరిగెత్తిస్తాడు. ఊరికి యెదురుగా నుంచని నన్ను చూసి, వెర్రెత్తినవాడివలె నా పేరు పిలుస్తూ కూచుంటాడు. చేతులతో నా తలని రెండువేపులా పట్టుకుని నన్నేదో ప్రశ్నస్తున్నట్టు నా కథలోకి చూస్తే అరగంట నుంచుంటాడు. వున్నట్టుండి నా చీరెనీ ఒక్క ఊపుతో లాగేసి నిర్దీషమైన మైదానం మర్యాద నుంచపెట్టి, చేతులు పైకిత్తించి నా చేతుల్ని, నా రామ్యుని, అన్ని వేపుల్చించి అలా రెపువేయక చూస్తూ నుంచని నన్ను పక్కలకి వాంచి నా నడుం దగ్గర సాగే వాంపుల్ని తాకి, వెనకనుంచి నన్ను తనకేసి వేంచుకుని, నా గడ్డం కింద వెళ్ళి కదిలిస్తూ, మెడ నున్నతనానికి మురిసి అనందించేవాడు. నా భుజాల వెనకచూస్తే నల్లని మబ్బుల్ని నీటిభారం లోస్తుందిట. నా నడుం వాంపుల్ని చూస్తే మా యెరు చప్పున వాంగి తిరిగినవేట కలవరపడే ప్రహాపు నుమపు తోస్తుందిట. నా మెదమీద రేఖలు చూస్తే సొమరి అలలమీద మెత్తని యెండ ప్రతిఫలించి మెల్లిగా పైకి ప్రాకేకాంతి గితల్సికనపడతాయట.

ఆలా అంటో అంటో చప్పున గోదావరి మీద లేచే ఎండాకాలపు రుపాసువలె విజ్యంభించి నన్ను కావలించుకుని, వ్రాయించి, తిప్పేసి అలవ ఉడుతాడు. ఒక్కిక్కప్పుడు అతను నన్ను విరిచేస్తాడేమో, తినెస్తాడేమో అన్నంత భయమేసేది నా మొహన్ని ఆ వెన్నెట్లో ముట్టు పెట్టుకున్నాడంటే, నా వ్రాపిరి ఆగి, కథ్య తిరిగి చెమటలు పోసేవి. నన్ను అదుముకుని, యింకా అదుముకుని, ఇంకా తనలో నన్ను కలిపేసుకోవాలని అతను పడే బాధని చూస్తే నేను బతకదమే ఇతనికి ఇష్టంలేదా? ఆ కథలో వెలిగేది ద్వేషం కాదా అనిపించేది. తన పెదవులతో తనచేతులతో నా నున్నటి శరీరాన్ని వాట్టెయ్యడం, నలిపెయ్యడం, తన కాళ్ళతో నా కాళ్ళని మెలిపెట్టి విరిచెయ్యడం చూస్తే, యితనికి సాందర్భం, విరోధమా, దాన్ని ద్వండం చెయ్యాలని చూస్తున్నాడా అని అనుమానపడతాను.

ఇలా ఒక్క నిమిషం వ్యవధిలేకుండా బాధపడి అలిసిపోయి నిరాశ చెంది, నా పాదాల మీద పడి 'ఎలా? యెంచెయ్యను? యెంతేసేపు?' అని యెడుస్తాడు. నిజంగా యెడుస్తాడు. మళ్ళీ చప్పున పట్టు పటపట కొరికి, దడిసి వెనక్కి తగ్గి నన్ను యాట్చి కావలించుకొని, లాక్కుని, పర్మపత్ప గుహల్లో ఏచే నముద్రపు రుపాసు గాలివలె వ్రాపిరి పీలుస్తో, నన్ను భుజం మీద, చంపలమీద యెక్కుడపడితే అక్కడ, సున్నితమైన స్థలాల కొరికి చంపేస్తాడు. అతని బరువును భరించలేక కిందవడి పాతాననుకుంటాను. నేను బాధతో అరిచిన కాద్ది నా పెదిమల రక్తం అలా పీల్చి చంపేసే రాక్షసి కాదుకరా! అని వెఱుకుతాను.

సగం చచ్చి పదుకున్న నాకు యెదంగా పదుకుని చేతిమీద తల నాసుకుని నా వంక చూస్తూ వుంటాడు. నాకు సిగ్గుయి అతని చెంపలమీద చేతులు వేసి, 'ఏమిటి అలా చూస్తావు?' అని అడిగితే యెమీ మాటాడడు. నేనట్లో నిద్రపోయి యె మూరు జాములకో లేచి చూస్తే, ఇంకా అట్లా చూస్తే వదుకొని వుంటాడు. దుపుటికిందనుంచి గుండ్రంగా యెత్తుకున్న నా రమ్ముగ్గొన్ని, నా భుజాల దగ్గరనించి పిరుదల కిందకి తిరిగే విల్లువేరపున్ని, నా చేతుల నన్నతనపు జారునీ, నావాంటిమీద పాకే నాజుట్టునీ, ద్వసెళ్ళలో వుంచుకొని, వెళ్ళలో నుంచి జారుస్తో బుజాలమీదా. మొహం మీద

కప్పుకుంటు గడిపాడు నాలుగు గంటలసేపు. ఏటిల్ రోజు కడిగి నూనె నెరగిని జాట్టు నా మెడమీద అల్లరిగా పదదం అతనికెంతో యిస్పం. నా జాట్టు అతనికి కెత్తగా కొనిన వరిగడ్డి వాసనా, అరెబియా గుర్తు శుభ్రమయిన వరిమశమూ తలపింప జేస్పుండట.

చిన్నప్పుడు మా యింట్లో శాస్త్రర్థ భాగశం చదువుతోంటే విన్న సంగతులు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. విష్ణు భక్తుడికి సర్వ ప్రవంచమూ లీలగా, అసత్యంగా తోస్తుందిట. ఈ భూమి, ప్రాణులూ, వాళ్ళ సుఖదుఃఖాలూ, సర్వమూ మాయగా, అశశ్వతంగా తోస్తుందని, ఒక్క విష్ణుభక్తి మాత్రమే నిత్యమయినది, అర్థవంతమయినది, తనకి సంబంధించిందిగా కనబడు తుందని చెప్పాడాడు. నా మనోషితి సరిగా విష్ణుభక్తుడిలాగు వుంది? నా యిల్లు, బంధువులూ, యూ వూళ్ళు ప్రజలూ వాళ్ళ అభిప్రాయాలూ, అన్ని మాయ. నా పూర్వ జీవితమంతా ఒక దుష్ట స్వాప్నం. శాశ్వతమూ, సత్యమూ అయినది నేనూ, నా అమీర. నిత్య నిరంతరానందదాయకమయినది, మా నిశ్చల ప్రేమ సంబంధం. ఆ కొండలూ, ఆకాశమూ, నదీ, బయలూ, స్వచ్ఛ మారుతమూ, మేము మా లీలకోసం సంకలించుకున్న రంగస్థలము-అంతే. ఇంక తక్కిన ప్రవంచమంతా మాయ. మేమె యూ స్ప్షేష్టి, దాని పుద్దేశ్యమూ, మమ్మల్లి, మా ప్రేమనీ స్వసంచడానికి ఈ శ్వారుడు ఈ లోకాలస్థితిని యెర్పించాడు.

3

కాలం ఆగిపోయింది మాకు. తొరగానూ కాదు. ఆలస్యంగానూ కాదు. వారాలు తెలీపు. నెలలూ తెలీపు. మామయ్య వౌచి చెప్పిందాకా. సాయంత్రం మేము భోజనం వాండుతూపుండగా వూళ్ళనుంచి ఓ కుర్రాళ్ళి వెంటబెట్టుకుని తన మామూలు పచ్చ రూలుసంచీ, తానూ-మామయ్య తయారైనాడు. అతన్ని చూడగానే అమీర తురకంలో 'పొ, పొ, ఇక్కటించి' అన్నాడు. మామయ్య భయంతో నా వంక చూశాడు. నేను లిగ్గిరిగా నన్ని. "నా మామయ్య అమీర, పామ్మను మరి" అన్నాను.

నా కెందుక్ అతన్ని చూసి భయంవెయ్యలేదు. అమీర మొహంలో మాత్రం యిబ్బంది కనబడ్డది నాకు.

"మామయ్య! ఏమిటి? మీ మామయ్య? ఎట్లా వచ్చాడు? ఎందుకొచ్చాడు?"

"...కనుక్కుండాము కూచోసి కూచో మామయ్య! రాకరాక వచ్చావు."

అని మట్టి గొంతుమార్చి "బాగానే వుంది. మా పుట్టింటి బంధువులు వోస్తి, యిదేనా మర్యాద!" అన్నాను.

"ఎప్పుడు రావటాలు! వివేషాలేమిటి? అందరూ బావున్నారా!" అని అధిగాను మర్యాదగా.

"ఎవరు యామైతే నీ కేం? నువ్వు సుఖంగా పున్నావుగా!" అంటు చుట్టూ చూశాడు.

"మామయ్య! ఆ ధోరచికెంగానీ తొరగా బైటు పడెయ్య. ఎందుకు వచ్చావో?"

నా మాటల ధోరచి నా కొత్త ధైర్యమూ ఆశ్చర్యపడి చూశాడు.

"ఎట్లా మారిపోయినావో?" అన్నాడు మెల్లిగా.

"మరణంలోంచి జివనంలో పడ్డాను. మరి మారిపోనూ!"

"తురక కూడులో పడ్డావు."

మామయ్యకి మాటల దగ్గిర యొస్తుదూ మొహమాటం లేదు.

"మా యింటికి వౌచి తురకవాళ్ళని యొమన్నా అంటే, తురక తడభా తగుల్లుంది. మర్యాదని యింటి దగ్గిర వాడిలి వచ్చావా" అన్నాడు అమీర. మామయ్య త్యాగికారంగా మాట్లాడకుండా వూరుకున్నాడు.

మెల్లిగా కళ్ళనీళ్ళ పెట్టుకున్న నావంక యొగాదిగా చూశాడు. నాకు రవిక లేదు. జాట్టు దువ్వుక రెగివుంది. ముతకచీరె. అన్నంకుండ పాయ్యి ఏద. చేతిల్ కొయ్యతెద్దు.

“ఇదిగో! ఏదుపులూ, గోలలూ సాగించి క్రోభపెట్టి నిన్ను లాక్ష్మిలలని వచ్చాడు.. ఏదివెనక తక్కిన మనములు వాస్తారు. అమూట బుజాన యెత్తుకుని వెంటనే నడవమను” అన్నాడు తురకంలో అమీర్.

“ఏమీ భయంలేదు. ఎవరోస్తే నన్నేం చేస్తారు? మావాళ్ళ విషయం నాతు వాదిలెయ్యి. నువ్వు కొంచెం అట్టు తిరిగిరా. నువ్వుంటే సంగతి చెప్పదు.”

“నువ్వు కొంచెం తెరగాకానీ. ఆకలేస్తోంది” అని అమీర్ వెళ్ళాడు.

“నే నిక్కడ వున్నానని నీకెట్లా తెలిసింది?”

“ఎలాగో వేలాగు. కాని నీ సంగతి చెప్ప.”

“నా సంగతి ఏముంది? హాయిగా, మహారాజులా వున్నాను.”

“అంతేనా” అని కట్టు పురిమి చూశాడు నేను జంకకపోవడం చూసి కట్టు ‘స్విచ్ ఆవ్’ చేసి,

“ఎంతదానవైనావే....! పాసీ అమృ సంగతి తలుచుకున్నావా! నీ సుఖం నువ్వు చూసుకున్నావుగాని! ఇలాంటి పని చేస్తే మా అందరికీ యెంత సిగ్గు కలుగుతుందో....”

“నా మమాయ్యని, నువ్వు ఇలా ఆ పిలక వేళ్ళాడేసుకొని, ఆ పాతర్లెలు సంచి చంకనెత్తుకుని ఒస్తే నాకెంత సిగ్గుగా వుంది! అమీర్తో నా మామయ్య నువ్వుని యెలా చెప్పుకోను? నీ సుఖమూ, నీ అందమే నువ్వు చూసుకున్నాగాని, ఆ పాదు మొహం....”

“ఏమిటి! నీకు పిచ్చి పట్టలేదు కద!”

“కాదు, మామయ్య మీ అందరూ మన బంధువులలో ఎవరికి ఏమి కష్టం కలుగుతుందో అని ఆలోచించి చేస్తున్నారా మీ పనులన్నీ? చిన్నప్పు ణ్ణుంచి నువ్వు మీ అమృని యెన్నివిధాలా ఏదిపించావో నీకు జ్ఞాపకం లేనేలేదా!”

“దానికి దీనికి సాటి ఏమిటి? మేము యొమన్నా తురకాళ్ళతో!”

“నాకు తెలుసు మామయ్య! ఆ యెడిపించదాలు లోకం ఒప్ప కున్నాటి, మర్యాదైనాటి. ఇది కానిది! అంతే భేదం. అవన్నీ యొందుకుగాని

యెప్పుడు నువ్వు వచ్చిన పనేమిటో చెప్పు తోరగా, మళ్ళీ అమీర్ ఒస్తాడు. నెన్ను ఒదిలి నాలుగు నిమిషాలు విడిగా నిలవలేదు.”

మామయ్య మాటాడకుండా నా వంక రెండు నిమిషాలు. చూశాడు. చిన్నప్పుడు నేను పెంకి మాటలు మాటాడినప్పుడు బెదిరించదానికి చూసినట్టు. కాని ఈ తురక రాజ్యంలో ఆ మంత్రం పారక, పైపెచ్చు నేను నువ్వడం చేత, అతనికి తీవ్రమైన వుక్కోపం ఒచ్చింది. తన బాణాలన్నీ రావణుడి యడల వ్యాఘరమయినప్పటి రాముడివలె.

“సిగ్గులేదుచో. నీ మొహనికి! అంత మరీ చెడిపోయినావుటే! ఆ తురక వెధవ నిన్ను ఒదలలేకపోవడం ఒక గొప్పగా, బదాయిగా....”

“భక్తి నిమిషం వదలలేని ప్రేమ ననుభవించడం కన్న అదృష్టం యుమంది స్త్రీకి! నీ కథం కాదులే”

పట్ల పట పట కొరికాడు. ఇంకేం చాతగాక!

“ఎందు కథమైతుంది? కుక్కులమల్లే, పందులమల్లే-”

ఇంకేవో మాటలన్నాడు. చెడిపోయినదాన్ని నా నోటి సుంచి కూడా రావు ఆ మాటలు.

“పుణ్య పురుషులు, బ్రాహ్మణులు మీరుమాత్రం అంతేగా! కుక్కుల కన్న, పందులకన్న, అధమంగా. ఆ మాత్రం చాతగాక-”

ఇంక కోపం చూపించే విధం తోచలేదు మామయ్యకి.

“పాపం, పుణ్యం-సిగ్గూ, యెగ్గూ లేకుండా రాత్రులనక, పగలనక యి అదవిలో దున్నలవలె పడి-యెందుకు యి బతుకు బతకడం యింతకండె దేంట్లోనన్నాపడి చావరాదూ?”

“మొదట్లో నా ప్లీడరు పెనిమిటీ ట వారం యిట్లానే వుండేవారు. తరవాత శక్కి, రసికత్వమూ, తగ్గి, పవిత్ర పురుషుడైనాడు. ఆయన్ని యేమీ అనరం!”

“పవిత్రమయిన కాపరానికి, యి గుడిసేటితనానికి సాటి తీసు కొబ్బువా? నీ నోరువడ?”

“మరి ఆ పవిత్రమయిన కాపరంలో కంటే, యిక్కడే ఆనందంగా ఆర్గ్యంగా వున్నావే?”

“ఉండదూ? ఆనందంగా వుండదూ..మరి! అయ్యా, ఆటంకమూ లేకుండా కులమూ, గోత్రమూ లేకుండా....”

“ఎంత అసహ్యంగా, క్షీభాగ కుట్టుగా వుంటే అంత పుణ్యమన్మాట!”

“ఎందుకు అసహ్యంగా వుంటుంది. దుర్యాధ్రికి అలా తోచింది గాని....”

“ఆ దుర్యాధ్రి మీ పెంపకంవల్లానా? లేక అలాంటిదాన్ని మీ అక్కకన్నదా? దేవంచిన బుద్ధికి ఇంక మీరు యేధ్యి యెంప్రయోజనం?

“ఏపు చీరిస్తే బుద్ధి కుదుట వెదుతుంది.”

“సమయం మంచిపోయింది.”

అలోచిస్తున్నాడు.

“పూరికి పెద్దతో మనకీ తగాదా యెందుకు మామయ్యా!”

“అందే.”

“అదే! పవిత్రం, అవినీతి, పశుపలమల్లే పాతిప్రత్యం.... యిలాంటి మాటలకి శాశ్వతంగా అర్థాలు ఏర్పడ్డయి. వాటి నిజమయిన అర్థమేమా అని మనుషులు అలోచించడం మానేశారు..... నిజం చెప్పినా. మనుషులమయిన తరవాత మన వాంఛలన్నీ వెకటే. తురకాడైతేనేం, బ్రాహ్మణుడైతేనేం. కానీ ఇక్కడ సంతుష్టిగా, నిర్మయంగా అనుభవించడానికి ఏలుంది. అక్కడ మాయమాటలతో, ఆధ్యాత్మికమని, యూశ్వరుడి, మీరు భారంవేసి, చివరికి అనుభవించడానికి జంకుతాము. ఇంత కామమూ, పాసీ అనుభవించడం చాత్మకే బాధుండునే కోర్కె అక్కడ వుంది. కానీ ఈ రసికత్వమూ, ఈ సత్కృతా అక్కడ లేవు. అందుకనే కుట్టు వాయువులు, బోధనలూ, వేదాంతాలూ, మర్యాదలూ, కచేరీ కబుర్లూ ఎక్కువ అక్కడ....” బోధనలూ,

“పూరికి యుంక మనసెలా యాడిస్తే అలాపోయి, బాగా యిం శరీర నుఖాలు అనుభవించడమేనన్నమాట యిం బతుక్కి అంతం?”

“అక్కడ వున్నా అంతేగా? తినదమూ, నిద్రా, మర్యాదా, చాకిరి, అంతేగా! వాటికట్టే ఏదో పుణ్యాలోకాలు వాస్తాయని దాంగ బోధనలు పైగా.”

“మరి ధర్మమూ, పతిభక్తి, సంసారమూ ఇవన్నీ?”

“ఎందుకు మామయ్యా, ఆ పేర్లన్నీ యాకరువు పెదతావు? ఎవరికి కావాలి అవన్నీ! తంతూడనీ, తిండి పెట్టడనీ, వేరు గతిలేకా, అనుభవించదం చాతకా. అంతమాత్రం దైర్యమూ, రసికత్వమూలేకా, మొహన్నీ, చూసి ముచ్చటపడేవారు లేకనేగా ఆ పతిభక్తి, పవిత్రతా! ఆ మొగుడి నించే తిట్టు తన్నులూ తిని అడ్డమయిన చాకిరిచేసి, తగదాలు పడి, పాట్లాటులతో కాలం గదుపుతో చేస్తు, మోక్షమా! ఏ దేవుడు చెప్పాడు.”

“మరి త్యాగమంటో లేదా ఏమిటి?”

“నా అమీర్కోసం నేను చేసిన త్యాగాలూ....”

“చాల్సీ! ఇంక పశువుకి నీకూ భేదమేమిటి?”

“ఏమీలెదు. ఇదీవరకు పశువుకన్న అధమమయిన బటికే బటికే దాన్ని. ఇప్పుడు పశువునై సుఖపడుతున్నాను.”

“ఇంక తల్లి తోడు....”

“అక్కడ.... ఆ చివాట్లలో.... అసహ్యాలలో యొస్సుదూ జ్ఞాపకం వాస్తారు రక్కి తోడూ - సంతోషమనేది చిత్రనంతోనే సరి. అందువల్ల అన్నలన్నా తమ్ములన్నా అంత ప్రేమ. ఇక్కడ యా దివ్య సౌఖ్యంలో యొవరూ జ్ఞాపకం రారు. నిజమయిన అత్తవారిల్లు, అందర్నీ మరిపించే స్వర్గం.”

“ఇంకెప్పుడూ యింటికి రావదమూ అదీ లేదూ?”

“నన్ను రానిస్తూరా?”

“రానిస్తే వస్తూవా మరి?”

“నేనా వాచ్చేది! నేను రాకేం! ఎందుకు వాస్తాను?”

“ఇదే శుభ్రంగావుండా నీకు, ఈ కుండలూ, బొచ్చులూ, యిం అవతారమూ-”

“ఎందుకు అబ్దాలు మాటల్లడుతావు? అభ్దాలు లేకపోతేనేం ఆ యేరులేదూ? అమీర్ నేత్రసరోవరాలులేవూ? నా పాప చూసుకోడానికి! అయినా అమీర్ చూపులకి బావుంటే చాలదా నా అవతారం.”

మామయ్య మానవతం పూని కూచున్నాడు, అమీర్ వెళ్లారు.

“అప్పుడే వెళ్లావేం! మేమింకా ఉపొద్దుతంలోనే వున్నాము. మళ్లీ కంచెం వెళ్లిరా.”

మళ్లీ వెళ్లాడు పాపం.

“చూశావా ఎట్లా వెంట తిరుగుతాడో. ఒక్క నిమిషం వేదలకి! నా భర్తలేదూ ఆయన వారంలోజలకి ఓ సారైనా నా మోహం చూసేవాడు కాదు. తలంటి పోసుకుని, తల్లో మరువం జూజిపుప్పులు/పెట్టుకుని కొత్త సిల్యూ చీరే కట్టుకుని దగ్గిరికి వెడితే, కాయితాల్లో తల పెట్టుకున్ని....”

“మొన్న నీ చెతికి పదిరూపాయల నోటిచ్చాను కదా, అది కావారి. ఒసారి తెచ్చి యియ్యు” అన్నాడు. ఇచ్చిన తర్వాత తలత్తి చూసి,

“మొన్న తెచ్చించిన శికాయ అంతా కర్చు పెట్టేశావా?” అన్నాడు. నవ్వుతోనేలే? అయితే మాత్రం....?”

“ఎంత పాగరక్కిందే నీకు! అతను తలుచుకుంచే యా వెధవని శైలుకి పంపగలడు తెలుసునా?”

“ఆ, ఈ వెధవ తలుచుకుంచే ఆయన్నీ నిన్నుకూడా తలకాయ పగలకోట్టి, ఆయక్కడ పాతెయ్యగలడని కూడా తెలుసుకో”

“సరే నున్నిక్కణ్ణించి కదిలి రావన్నమాట. నాకు ముందే తెలుసు నీ మతం. కానీ, వాళ్లందరూ పోరి యింకా సంగతులు బయటికి రాకముందే నిన్న తీసుకొచ్చి దిగబెట్టమని పంపారు.”

“మరి నేనెమయినా ననుకుంటున్నారు?”

“పుట్టింటికి వెళ్లావని చెప్పుకు చస్తున్నారు.”

“నమ్మేరూ?”

“అందరికి తెలుసులే. కాని మాతో అనడానికి ధైర్యమేదీ? మా మాట నమ్మినట్టే నటిస్తున్నారు. ఆ గతికి తెచ్చావు మమ్మల్ని నిన్న పెంచి పెద్దదాన్ని చేసినద్దుకు.”

“పాపం. మర్యాదశ్శులకి యెన్ని బాధలు! మీ దొంగ మర్యాదలూ, అబద్ధాలూ ఎపాధ్యానికి నేను మళ్లీ ఆ నరకంలోకి వెచ్చి వుండాలా? ఎందుకు రావాలి?”

“ఎందుకేటి? ఏదో ఒసారి తెలివితక్కువ పనిచేస్తే, పెద్దవాళ్లు మాట నిని అన్నా సర్డుకోవాలి. ఏదో యిట్లాంటివి ప్రతివారూ చేస్తారు. కాని ఆదే బాసుందని, భ్రష్టయై నాశనమౌతానని పట్టుపట్టేదాన్ని నిన్నిక్కడాన్ని చూసా నినాటికి.”

“అవును. నేను రాను, రాను.”

“ఈనాడిట్లనే అంటావు. ఎన్నాట్లులే ఏది మోజు! తరవాత నీకు దిక్కెవరు!”

“నారాయణుడు. కాని అమీర్ ప్రేమ పోదు.”

“ఆ, చాలా చూకాము!”

“సరేకాని యూ దయంతా నా కోసమేనా?”

“పాసీ, అమ్మని తలుచుకో. నిన్ను పెంచి పెద్దదాన్ని చేసి, యేదో మా అందరికి ప్రతిష్ట తెస్తావని....”

“అవస్తీ చిన్నప్పుడు కుమారీశతకంలో చదువుకున్నాను. దానికేం! నాసాఖ్యమే మీరుకోరేవారైతే, యిక్కుణ్ణించి తీసుకెళ్చిందుకు ప్రయత్నం చెయ్యరు. అయినా నేనిప్పుడొస్తే మాత్రం లోకమంతా ఎలా చూస్తుంది? ఆ కాపరం యొంత రమ్యంగా వుంటుంది? లేచి పోయిందని చూద్దామని అందరూ రావడమూ, గుమ్మంలోకి వొచ్చి వెముహోలు మర్యాదగా మార్చుకోవడమూ, నేను లోపలికి వెళ్లగానే నవ్వుకోవడమూ, వాళ్లు నాసంగతులేమీ తెలినట్టే మాబ్లాడడమూ, దొంగ మర్యాదలూ, యేవరన్నా దైర్యం గలవాళ్లు నన్ను కార్యానికి పిలవకపోతే, నా భర్త ఆ అవమానం నావల్ల కలిగిందని యాడడమూ, తిట్టడమూ, దెప్పడమూ, నేనే స్వేచ్ఛ నడిగినా, బైట తొంగిచూసినా, నా పూర్వ ప్రవర్తనని జ్ఞాపకంచేసి నేడు ముయ్యడమూ- దీనికేగా నన్ను రమ్మంటున్నావు! నేను పిచ్చిదాన్నా.”

“ఎనాటికన్నా మా గుమ్మం లోక్కవా-” అంటున్నాడు చాలా కోపంగా ప్రైకిలేచి.

“అమీర వదిలేస్తేనా? అమీర నన్న వాదిలేసిన తరవాత, నేనేషై పోతేనేం? ఇంక ఆ లోకంలోనే శరణ్యం. మీ గుమ్మాలు తొక్కుతానని యేమాత్రం భయం లేకుండా బతకంది.”

అమీర వచ్చాడు. అతని వాంక నిదానంగా పరీక్షించి చూశను. ఈ అమీర నన్న వాదులుతాడా?

అమీర కళ్ళలో ఆకలి ఆదుతోంది.

“మామయ్య, నీ భోజనం సంగతేమిటి?”

“నేను పట్టు తెచ్చుకున్నాను.”

“ఇక్కడ గడ్డి కూడా పుండి” అన్నాడు అమీర.

పదమటి కొండ వెనకాల రంగుల మబ్బుల్లో పుత్రుడు అస్తమి స్తున్నాడు. తామర పుప్పుమీది మంచు బోట్టుమల్లే. గాలి నిశ్శబ్దంగా పుండరం పల్ల యేరు కొండమీదినుండిపడే శబ్దం వినబడుతోంది. చీపుర్లూ, నేపాటలు పగలు రాత్రిగా మారే విచిత్రాన్ని చూస్తే కదలక నుంచున్నాయి. పగటి గట్టుమీద నుంచి సరస్పులో దూకటానికి సంశయించే దానివలె ఒక్క నిమిషం ఆగింది కాలం. హ్యాదయం ఒక్కసారిగా ఆనందంతో పాంగింది. పాయ్యమీది వేడెక్కే అస్వంపతి. మామయ్య అరటిపట్టు తింటో యెదురుగా కూచోకపోతే, ఆ అరటమంతా అమీరమీద కనపరచేదాన్ని.

ఒక గంటసేపు మాబంధువుల్లో, వాల్పు కేమాల్సే అదుగుతే కూచున్నాను. మామయ్యతే మాటాదుతోపుంచే మూడునెలల కిందట నా జీవిత దృష్టినంతా ఆక్రమించుకున్న యిం బంధువు లందరూ యొంతో దూరమే పోయినట్లుగా తోచారు. నేను చచ్చిపోయి, అన్ని బంధులు తెంచుకొని మళ్ళీ వాటిని కల్పించకునే ఆశా, శక్తి లేక, యొం లోచక తమాషికి ప్రశ్నిస్తున్న ట్యూంది, భూలోకంనించి వచ్చిన మామయ్యని. మృత్యువులోనైనా అంశే గాపును! ఈ ప్రపంచాన్ని, ఎత్తుయిన, విశాలమైన, సంబంధ రహితమయిన వున్నత దృష్టితో లీలగా పరీక్షించడం గాపును! దృష్టికొంచ భద్దించి అమీర ఆనే స్నేహితుంటంలోంచి చూసేటప్పటిక అన్ని విలవలూ మారిపోయాయి.

చివరికి అన్నయ్యకి కొడుకు పుట్టాడని విన్నప్పుడైనా నాకేమీ సంచలనం కలగలేదు. పూర్వమే అయితే నా హ్యాదయం యొన్ని ఉత్సవాల వాసనలతో గంతులువేసి పుండును! ఆ కుద్ద జీవితమంతా జ్ఞాపకం వోచ్చి ఆ లోచక పోవడమూ, మర్యాదలూ, లాంఘనాలూ, నిష్పారాలు- అన్ని రులుచుకుని, ఆ నరకంనించి, అల్పత్వం నించి, కుద్దత్వం నించి ఒక్క మంత్రంతో, ఒక బలమైన పూపుతో యిం సుందర లోకంలోకి లాక్కొచ్చిన నా అమీర్యి తలుచుకుని కృతజ్ఞతతో ఆనందంతో తల్లిదిల్లి పోయినాను. ఎంత గొప్ప సాఖ్యంలో పున్నా, అది త్వరలోనే అలవాటై సాధారణ మయిపోతుంది- మామయ్యవంటివాడు వోచ్చినా, అద్భుతాన్ని జ్ఞాపకంచేసిందా!

అమీర్యి లాలించాలని అవనరమయిన కోర్కె కలిగింది. ఈ మామయ్యని పోస్తి, కాని మామయ్యని నేనెందుకు లక్ష్మిపెట్టాలి! అతనెవరు? నేనెవరు? ఈ మామయ్య మూలానా నేను పోగొట్టుకొన్న నిమిషాలు యీ అనంతకాలంలో మళ్ళీ నాక్కడ దౌరకుతాయి? అవలించే అమీర్ దగ్గరిగా జరిగి, అతని బుజంమీద చేపులేసుకుని అనుకుని కూచున్నాను. మా కొండ వెనకినించి తదియ చంద్రుడు కనబడకుండానే కాంతి నెగజమ్ముతున్నాడు. సముద్రానికి, చంద్రుడికి సంబంధముండంటారే అలాంటిదే వెన్నెలక్కే నా రక్తానికి పుంది. చంద్రోదయంలో వెన్నెల ఇంకా విజ్ఞంచించకముందే నా రక్తం పొంగుతుంది. వెదదామని అమీర్ నా చేతిని లాగుతున్నాడు. పాపం, ఒక మూకుట్టో అమీర్తో నేను అన్నంతినే దృశ్యం భరించలేక తలతిప్పుకుని పుణ్యాల్కాలు చదువుకునే మామయ్యతో.

“మేము వెడుతున్నాము. నువ్వుక్కడే నిద్రక్కడే పోతాపు కదూ మామయ్య!” అన్నాను.

“ఇక్కడా? మీరక్కడికి వెడతారు.”

ఆ కంఠం వినితీరాలి.

“అలా పోతాము.”

“తారగా రా” అంటున్నాడు అమీర్.

“నేను వెడతాను, రైతెన్నింటికి?”

నేను నవ్వాను.

“రైలు సంగతి మా కెందుకూ?”

“పోనీ నన్ను ఊళ్ళు వాదిలిపెడుదురూ!”

“అమీర్ యిప్పుడు రాదు. నేను రానివ్వను. ఇవ్వాల్సికి యిక్కడే మామయ్య! నువ్వు. ఆ మూల గెనిపట్ట వుంది. దాన్ని పరచుకుని పడుకే. దోషులు లేవులే.”

“ఏమీ భయం లేదు కద!”

“అప్పుడప్పుడూ ఒకటి రెండు పాములూ, ఒకటి రెండు తోడెట్టు వాస్తాంటాయి” అన్నాడు అమీర్.

అమీర్ మళ్ళీ తెలుగు మాటాడాడు. ఎన్నాళ్ళుయింది విని! నా తెలుగు తురకంగా మారిందన్నాడు మామయ్య.

“రావు మామయ్య! అమీర్ మాటలకేం?”

మేము బయలుదేరాం, మామయ్య గొణుక్కుంటున్నాడు.

“నీకు మామయ్య అయితే, నాకేమోతాడు?”

“తురకాడికి నీకేమోతాడు? నీ మొహం!”

“అది కాదు, నీ పెనిమిటిని నేనైతే-”

“నువ్వు నా పెనిమిటివైతే, యింకా నీతో వుండవాచ్చానా?”

చంప చట్టుమంది.

“చెపుదూ! తమాషా చేస్తాను.”

“భాబాయి.”

“బాబాయిగారూ, శలచ్చ. బతికిపుంటే రేపు పాట్టున్న చూసుకుండాం. తమరు కనపడక ఎముకలు మాత్రమే వుంటే నమాట్చిచేసి పాతేస్తాం. తురక స్వర్ధం చూడ్దురుగాని!”

ఇద్దరూ నవ్వుతో పరిగెత్తికొన్నాం. కొంచెం దూరం పోగానే నాకు జాలేస్తింది. పాపం నిజంగా మామయ్య భయపడుతున్నాదేమో! ఇదివరకంతా

నేను తనదాన్ని లాగు అధికారం చేసిన మామయ్యకి యొట్లు వుంటుంది- నేను అమీర్ బుజంమీద చెయ్యసి వెళ్ళిపోతూవుంటే! ఎనక్కు వెళ్ళేటప్పటికి మామయ్య గుడిశంతా వెతుక్కుంటున్నాడు.

“మామయ్య! నువ్వేం భయపడకు? ఊరికి దడిపించాడు అమీర్. బహుశా రెండు మూడు గంచిలవేళ వాచ్చేస్తూవేమో?”

“పోనీ వుండకూడదుచే! ఎక్కడికి వెడతా రీ అర్థరాత్రి! ఏదన్నా పురగూ....” నాకు నవ్వచ్చింది.

“ఇంకా ఇంటి దగ్గర వున్నట్టే, నా బాధ్యత తీసుకుంటున్నావా!”

“ఇదిగో చూడు. మత్తీ నీతో మాట్లాడ్డానికి వీలుంటుందో లేదో! నా మాట విని యింటికి వాచ్చేయ్య, ఈ పాదుబతుకు....”

“మామయ్య అదేమీ లాభంలేదు. నాకోసం నువ్వేమీ దిగులుపడకు”

“నువ్వు చేసిన యూ మనకార్యాన్ని చూసి నువ్వే గర్యాపడడం నాకు చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంది. ఇదంతా గొప్ప ప్రేమ అని గావును నీ ఊర్దేశ్యం! ప్రేము!”

“ప్రేమా! పశులు-కుక్కలన్నా నయం. నీతీ జాతీ విచక్షణలు లేక, కట్ట కమ్మి వాళ్ళు క్వార్టీల్సులు విప్పుకొని యిం ఆడపుల్లో పరుగిత్తుతో, సిగ్గువించి....”

“ఇది ప్రేమా! కామరం. వొళ్ళు తెలీని పశుకామం....మదపిచ్చి.”

ఇంకెమిటో అన్నాడు.

“చాలు మామయ్య!”

అని పరుగిత్తుతో ఎనక్కు తిరిగి చూశాను. ఎదిగిన ఆదది పరిగెత్తడి మేమిటి? పాగరు! దీని చెంపలు వాయించెందుకు ఏలైతే బావుండుననే చూపుతో మామయ్య నుంచుని వున్నాడు వెన్నెల్లో.

పాట్టున్న మామయ్య వెళ్ళేప్పుడు అమీర్!

“బాబాయిగారూ! యింకా మీ పూళ్ళు వున్న తాతలూ ఆత్తలూ వాస్తారేమో! మిమ్మల్చుంటే బాబాయిగారని వూరుకున్నానుగాని, యింకెవరన్నా వెళ్ళరా ఇక్కడే పాతేస్తానని చెప్పండి” అన్నాడు.

“నరుసుబావ నోసారి రమ్యన్నానని చెప్పు” అని నే ననబోతో వుండే నేరు నొక్కాడు.

నరుసుబావ, నేనూ చిన్నప్పుడు ఆదుకున్నాను. అతనికి నన్నిస్తామని కూడా అనుకున్నారు. కానీ అదేమీ మనసులో లేకుండా నాతో చాలా సరదాగా వుండేవాడు. ఎవరితోనూ నన్ను చనువుగా వుండనీని (చివరికి తనతో కూడా) నా పెనిమిటి, నరుసుబావతో సరదాగా మాటలడనిచ్చేవాడు. నరుసుబావ ఆడవాళ్ళ మధ్యకు వోస్తే మొగవాడు వచ్చినద్దే ఫీల్ అయ్యవారు కారు.

ఏమీ తోచనప్పుడు నరుసుబావ వోస్తే బావుండునవేదాన్ని అమీరోతో.

“రానీ. వాన్ని నరుసు దెయ్యంగా మారుస్తాను” అనేవాడు.

నరుసుబావ సుగుణాన్ని యెంత పాగిడినా అమీరోపం తగ్గలేదు. ఒకసారి చివాలున లేచి....

“వారే నరుసుబావ, వోచ్చావా! చివరికి” అని అప్పుడే వాచిన నక్కనోదాన్ని రాళ్ళతో మైదానం చివరిదాకా తరిమాడు. అప్పటిని నక్క కనబడినప్పుడల్లా నరుసుబావ అంటాడు. తరవాత కోపమెచ్చింది గావును. మాకు కనపడకుండానే నరుసుబావ చాలా అల్లర్లు సాగించాడు. సగం కోరిన బామికల్ని మా గుడికలో పారేశాడు. అదెం పుట్టిందో పదుకుండే కాలివేబు మెల్లిగా కొరికి లేపుతాడు. మూతోపట్టుకున్న అన్నం కింద చిమ్మిపోతాడు. అట్లాంటి పసులు ఏం జరిగినా, నరుసుబావ చేసి పోయినాడనే వాడు అమీరో. కొన్ని పసులు అమీరో చేశాడని నా నమ్మకం. కానీ పాపం నరుసుబావ లేకుండా చూసి, అతన్ని నక్కని చేశామే అని దిగులుపేసేది నాకు. బాప-అతని లాపు వోళ్ళు, గుండ్రని బుగ్గలూ, అమాయకత్వమూ నా మీద ప్రేమా జ్ఞపకం వాచి నిగ్గిసేది.

4

అమీర్ దిగులుపడ్డాడు. అతని తరహా పూర్తిగా మారిపోయింది. అన్నం తినడు. పూరికే వరదలకుండా పదుకుంటాడు. పలకరిస్తే వినుకున్ని ముస్కుగు పెట్టుకుంటాడు. అది జబ్బు. మన్వాయిధో, నా మీద కోపమో,

వినుగో తెలీటంలేదు. ఒక్కత్తెక్కి నాకు ఏమీ తోచక, దిగులుభారంతో యిటూ అటూ తిరుగుతున్నాను. అలోచించి కనిపెట్టి మీరా అనే కుర్రాడు వాచినప్పుడు మాత్రం లేచి అతనితో యెదో రహస్యముగా మాటల్లాడుతున్న సంగతి గ్రహించాను. చాలాసార్లు అతనితో కలిసి పూళోక్కి వెళ్లివస్తాడు అమీరో. వోచ్చాక మరీ దిగులుగా వుంటాడు.

ఆ కుర్రాడు మీరాని చూస్తే నాకు సరదా. అమీరో మాటల్లాడుతో వుంటే యెందుకో అతన్ని పిలిచి పలకరించి కబుర్లు చెప్పాలనిపించేది. అట్లాంటి తమ్ముడు వుంటే బావుండును. కొదుకు వుంటే బావుండును. అనుకుంటాను కాని నన్ను అనుమానంతో, విరోధంతో భయంతో చూసేవాడు. దానిలనే నాకు తోచింది. నాకు వ్యక్తిరేకమయినపని ఏదో తలపెడు తున్నాడని, అమీరికి బోధిస్తున్నాడని. నేనతనికి విరోధం యొందుకు కావలని వచ్చింది? నేనెం చేశాను? పైగా మీరావల్ల అమీరో మనసు చెడిపోతున్నట్లు కనబదుతోంది.

వ్యవహారం ముదురుతోంది. అమర్చి అడిగితే లాభంలేదు. ఎన్ని ప్రశ్నలడిగినా దాస్తున్నాడు. మీరా దగ్గరించే నేను తెలుసుకోవాలి. కాని మీరా చెపుతాడా? నావంక అంత కోపంగా చూసేవాడు! కాని అమీరోక్కేమం కోసం నేను ఆ ప్రయత్నం చెయ్యాలి.

ఆ సాయంత్రం యెరు వోంటిగా దాటి యిసికలో నదుస్తో అవతరి గట్టుకు చేరుకున్నాను. సూర్యుడు మైదానం చివరి భూమిని తాకుతున్నాడు. చిన్న గాలిలో గడ్డి నా పాదాలకేని వోంగింది. ఇసిక గుంటుల్లోనీ పిచ్చిక లెగిరి చెట్లమీద కూచుని నన్ను చూసి వినుక్కుంటున్నాయి. దాపల అశని వోదిలి నిలపు పిట్టులు గూటికి ప్రయాణం కట్టాయి. కొంగలబారు నా తల మీద వెదుతో లోకంలో నా వోంటితనాన్ని గాథంగా స్ఫురింప చేసింది. ఒక్కడూ పాదుకుంటూ మీరా వాస్తున్నాడు. నన్ను చూసి ఆశ్చర్యపడి ఆగి, చప్పున తలంచుకోని నన్ను దాటి వెళ్లిపోవాలని చూశాడు. పిలిచి ఆపి దగ్గరికి వెళ్లాను ముందే.

“నాతో చెప్పవా?” అని అడిగాను.

సిగ్గువడి తెప్పురిల్లి “ఏమిటి?” అన్నాడు.

“అ సంగతి-నువ్వు తెచ్చే కబురు.”

“ఏం లేదు.”

అని వెళ్లిపోతున్నాడు. చిరునప్పుతో అతనివంక చూస్తే అతనిభూజాలమీద చేతులువేసి, దగ్గరికి వొంగి, నా కళ్లుల్లో మార్గవత్సాన్ని కల్పించి “నాతో చెప్పవా?” అన్నాను సాగసుగా.

తదబడ్డాడు. “ఏంలేదు ఏంలేదు” అని మెల్లిగా తనలో తను అనుకున్నాడు. అతని గడ్డంకింద చెయ్యిని కళ్లుల్కి చూస్తే “నాతో చెప్పాలి. నన్ను చూస్తే స్కెందుకు ఏరోధం? నేనెం చేశాను? నాకేదో ఆపద కలిగిస్తున్నావు. నా అమీర మనసుని పాడు చేస్తున్నావు. ఇంత మంచివాడివలె కనబడు తున్నావే....ఇంత అందంగా వున్నావే....నువ్వు ఇంకోళ్లని, దిక్కులేని స్త్రీలిని క్రోభపెట్టడం న్యాయమేనా? నీకే అక్కపుంచే యిట్లా యేదిపిస్తావా?”

నా కళ్లు నీళ్లతో నిండాయి.

“నేనెం చేశాను?” అన్నాడు మెల్లిగా.

“ఏం చెయ్యకపోతే, చెప్పు.”

అమీర రహస్యం యింకాకరికి చెపుతున్నానే అని భయం ఒక మూల. నా కళ్లు చూసి భరించలేకపోవడం ఒక మూల. కదిలే నీళ్లలో కాంతి ప్రతిఫలిస్తున్నట్టుంది అతని మొహం. కాని అమీరే జయించాడు. మాట్లాడక తప్పించుకేవాలని చూస్తున్నాడు. అతని కళ్లలో సాందర్భారాధన నాకు కనబడ్డిగాపును, జయిస్తూనని రూధిగా తెలింది. ఎందుకంచే ఒక పురుషు అందులో అమీర పంచి రసికుడు, ప్రేమించిన తరవాత స్త్రీకి తన సాందర్భ మహిమ గోచరించకుండా వుండదు.

“అబ్బాయిా, ఇట్లా చూడు. నా బాబువి కాదూ! నాతో చెప్పవా?” అని మార్గవంగా అని, “చెప్పాలి. చెపుతావు, నాకు తెలుపు” అని చిన్న చిరునప్పుతో పలికాను.

వెంటనే నాకు సిగ్గింది, నా ఆకర్షణి అట్లా వుపయోగించడం! కాని నా ఆనందమే భగ్గమాతో ఘంటే! మీరా యెడుల అన్యాయమనిపించింది. కాని నీళ్లలో ముటిగే మనిషి ఏం ఆలోచిస్తుంది? వష్టుడైనాడు. కదలలేక నా వంక చూస్తే నిలబడి చెప్పాడు. అమీరతో మాత్రం చెప్పవద్దని బతిమాలాడు.

“ఆ పూరి లోళ్లసాయేబు కూతురిమీద అమీరకి మనసు కలిగింది. అ పిల్ల అతన్ని నిరాకరిస్తోంది. మీరా ఆ అమ్మాయి బంధువుడు. ఇద్దరికి రాయబారం నడుపుతున్నాడు. ఈ సంగతి చెప్పి మీరా నన్ను అక్కడ వాడిలేసి తప్పించుకొన్న లేడిపిల్లలూ గంతేసి వెళ్లిపోయాడు.

నేను యింటివేపు మళ్లీ, మెల్లగా యోచిస్తే నడుస్తున్నాను. భూమి దేవసి చీకట్లో దాచుకుంది తాటిచెట్టు పూనిన దానివలె గాలిలో మెల్లిగా పూగుతోంది. కీచుకీచుమనే మైదానపు శబ్దాలతో తాటాకుల చప్పుదు కలిసింది. ఏదో రాద మొదలు పెట్టింది.

చిపరికి నా గతి యిలా అయిందా? యిలం యేం కాను? అమీర్చి ఆకర్షించే శక్తి పాయింది నాకు? అనే తలపు నన్ను బాధ పెట్టింది. నా అనందానికి, జీవానికి పున్న పట్టు వాడిలింది. ఇంక పటనానికి అంత మెక్కదో? ఈ వాక్క కొమ్మానీ నమ్ముకుని; అన్ని ఆశ్రయాలనీ తన్నేశాను. ఇది యిట్లా పెట్టుమని విరిగింది. నేనెంకాను? ఏది దిక్కు? అమీర మీద అమితమైన కేపం కలిగింది. ఇట్లా వాడిలేవాడవ నన్మెందుకు తీసుకొచ్చినట్లు? తన సాఖ్యమే గాని నద్దేట్లో వాడిలితే, నా జీవితమేం కావాలనుకున్నాడు?

ఏటిసిట్లు కాళ్లన పెనవేసుకుని తమని చూడమని ప్రాథేయపడ్డాయి. నా హృదయారాటాన్ని చల్లార్పాలని సాయంత్రపు గాలి నా పైట కింద నించి రాసుకుంటో వెంబడించింది. ఏం చెయ్యను?

మామయ్య అన్న మాటలే నిజమేమా! ఇలా శరీర ఆకర్షణికి లోబడి జీవితాన్ని వప్పగించుకున్న దోర్ఘాగ్నుల గతి యిలంతే గాపును! ఉద్దురమ్మా, నిరాటంకమైన మోహనికి అంతమింతేనేమో! ఏ నిగ్రహమూ నియమమూ లేకుండా, యింకాకరి భార్య అని యోచించకుండా నన్నుకోరిన అమీర్, నన్ను వాడిలి యింకోర్చి వెంపాంచడంలో ఆశ్చర్యమేముంది? ఎంత అసహ్యంగా వున్నా సంఘ నిర్మితమైన సంసారంలో, కంత శాశ్వతత్వం కాలంవల్ల ద్యుర్ధి చేదించడానికి సాధ్యంకాని బంధనాలున్నాయి. ఇక్కడా? వెర్లదానైనానా? మామయ్య చిపరికి వివేకవంతుడా....” ఇలా అనుకుంటో గుదిసె చేరుకున్నాను.

సమస్త ప్రపంచమూ అంధకారమైనట్టు, లోకంలోని విచారమంతా తనని బాధిస్తున్నట్టు నేనూ, నా వొంటరితనమూ; తనకేమీ సంబంధము లేనట్టు గుడిసే మూల పడుకున్న అమీర్చి చూసేటప్పటికే నా బాధా, న్యానతా, భయమూ, నిరాశా-అస్తీ నా మనసుని పుద్దెకింప చేశాయి. రోపంలో నోటికి వచ్చినట్టు తిట్టేశాను. లేచి కూచుని చూస్తున్నాడు. వెంటనే స్పురించింది. ఆ తురకవాడు యూ తిట్టు తిని పూరుకోడని, నన్ను చచ్చేట్టు తంతాడని. కాని నా నాలిక పుద్దుతాన్ని నా భయం అపలేక పోయింది. నేనింక తిట్టలేక అతని నిశ్చలత్వాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపడి ఆగాను. అమీరట్లనే కూచున్నాడు. నేను కూచున్నాను. గాలికి మా గుడిసే ఆకులు గలగలమన్నాయి. ఆరిపాచే నిప్పులు గాలికిరిగి యొర్గా మెరిశాయి. నక్క కూసింది. నక్కతమొకటి జారింది. నా ప్రక్కన యేదుపు గుక్క వినబడ్డది. అమీరెదుస్తున్నాడు. నా మనసు కరిగిపోయి, అతని దగ్గరికి వెళ్లి అతని తలని నా కదుముకుని “దానిమీద నీకంత మనసా” అన్నాను. మళ్ళీ యెద్దాడు. ఆ నిమిషాన అతనిమీద యెంత దయ కలిగింది? బలమైన మొగవాడి కరిన హృదయాప్తవులలో కరిగి చల్లారింది. నా కోపమంతా. ఆ రాత్రంతా అమీర్చి కావిలించుకుని పడుకుని, యెం చెయ్యాలో నిశ్చయించుకున్నాడు.

మర్యాద మధ్యహృం మీరా అమీర్తో మాట్లాడుతో వుండగా నేను యేరు దాటి జీడిమామిడి పాదలో కూచున్నాను. మీరా అలాగే తిరిగి వెళ్లాలి. నా దిగులంతా పోయింది. అమీర్తో ఇదివరకంతా యిచ్చిన ఆనందం-అది నాకూ ఆనందమే. కాని, యిప్పుడు నాబాధని ఆనందంగా మార్చి అతని ఆనందంలో నేను ఆనందపడబోతున్నాను. గొప్ప సంతోషంతో నా వెళ్లు పులకరించింది. ఆకులనీడలో వుడతలాడుకుంటున్నాయి. జముదుకాకి మూలుగుతోంది. తాకుల్లోంచి ఎండ నా గోరుమీద పడి మెరుస్తోంది. మీరా వొస్తున్నాడు. అలా జిట్టు మొహంమీద పడుతె ఏమీ దిగులు నెరగిని, కల్యాపమెరుగని చూపుతో, ఆకాశాన్ని, చెట్లనీ, చూసుకుంటో వెళ్లి అతని చూస్తే ఎంతో ముద్దుచ్చింది. పిలిచి, పక్కనకూచో పెట్టుకుని, ఆడుకోవాలని చించింది. కాని కిక్కురుమనకుండా కూచున్నాను. దూరానికి పానిచ్చి వెనకబయలుదేరాను. ఊరుదాపుకు వచ్చేవరకు అతను నన్ను చూడలేదు. అక్కడ ఎందుకో వెనక్కి తిరిగాడు. ఆశ్చర్యంతో నా కోసం ఆగాడు.

“ఏమిటిది?”

“వద”

“ఎక్కడికి!”

“నా సంగతెందుకు? నువ్వు వెళ్లు”

“ఎందుకు వెస్తున్నావు?”

“నా యిష్టం”

పాపం. నా గొంతుమార్చి యిలా కరినంగా మాట్లాడితే చాలా నొచ్చుకున్నాడు. చప్పున వెనక్కి తిరిగి మైదానం వేపు నడుస్తున్నాడు.

నేను వెనకనే వెళ్లి అందుకుని “ఎక్కడికి” అన్నాను.

“నా సంగతెందుకు నువ్వెళ్లు”

“ఎందుకు వెదుతున్నావు!”

“నా యిష్టం”

“మరి వూళ్ళకి వెళ్ళవూ?”

“ఇది మా వూరు కాదు”

ఇధ్దరమూ పకాలున నవ్వాము.

“రా మరి” అన్నాను గోముగా,

“ఎందుకో చెప్పు”

“దాని యింటికి”

అతని మొహంమీద భయమూ, కోపమూ, కమ్మాయి, తమార పుష్పంమీద దుమ్ము పడ్డట్టు.

“నీతో చెప్పినందుకు యిట్టా చేస్తావా?” చాలా కష్టంగా అన్నాడు.

“నేనేమీ చెయ్యాను. నీకు గానీ, అమీర్కి గానీ ఏమీ అపకారం చెయ్యాను.”

“అయితే ఎందుకు”

“చెప్పుతాగా”

“ముందు చెప్ప”

“నన్ను నమ్ముహు? నా మాట నమ్మలేహు?” అని గడ్డం పట్టు వూయించాను. కరిగిపోయినాడు. ఆలోచించాడు. వెనక్కిమళ్ళాయి. పాపం అనిపించింది. మీరాని అన్యాయం చేస్తున్నానా? నా పనికోసం నా స్వలాభం కోసం అతన్ని. అతని రమ్య స్వభావాన్ని నిర్మయంగా పుపయోగించు కుంటున్నానా? కాని ఆలోచించటానికి వ్యవధి లేదు.

ఆ వూళ్ళకి వెళ్ళడం, మళ్ళీ ప్రజల్ని చూడడం అదే మొదటిసారి. కాణ్ణు వోటికాయి. అందరూ నన్ను చూసి నవ్వుతున్నట్టే పుండి నా మనసుకి. కుమ్మరి యిల్లుడాటి, కొమటి అంగడి ముందునుంచి, మొరిగే కుక్కల్ని తప్పించుకుంటో వెళ్ళాను.

హాళ్ళే, ప్రజలే, రథ్యే కొత్తగా పున్నాయి నాకు.

అమె అందమయింది. అందం కంటె గాంభీర్యమెక్కువ, భారీ. ఆమె ముందు నేను చిన్నపిల్లలూ గున్నాను. ఆ పెద్ద కళ్ళల్లో బలుపు బ్యగ్గల్లో రాజరింపుంది. మాట్లాడాను. బణిమాలాను. ఆశ్చర్యపడ్డి. మొదట నన్ను నమ్మలేదు నమ్మించాను. ఆమెకి అమీర్మీద ప్రేమలేదు గాని అభ్యంతరం లేనట్టు తెలుసుకున్నాను. తన మర్యాద కెక్కడ నష్టం వొస్తుందో ననేదే మొదట భయం.... “బికారివాడు. వాడితో నాకెందుకు?” అని విసుక్కుంది.

“దబ్బు కావాలా?”

“అది కాదు. అట్లాడివాడితో- దరిద్రుడితో నాకు సాంఘాసమని తెలిస్తే నలుగురు నవ్వుతారు. చులకనైపోలాను.”

ముఖ్యంగా యిదివరకంతా నేను గోలచేస్తాననే భయపడ్డది. నేనే బతిమాలేపుటికి అమె అభ్యంతరం చాలా వరకూ పోయింది.

మర్యాదు సంజ మనకలో అమీర్చి అమె యింటికి తీసుకెళ్ళాను. నేనూ ఆ గదిలోనే వెకమూల తల తీప్పేనుకు కూచున్నాను. తలుపులూ, కిటికీలు అస్త్రీ బిగించాము.

ఎంత ప్రయత్నించినా చెవులు మూసుకోలేకపోయాను. మొదట బాధపడ్డాను. నా వశం కాకుండా యిర్మాపడ్డాను. దాన్ని అమీర్ ముఢు

చెయ్యడమూ, నన్ను పిలిచిన రహస్యపు మాటలు దాంతో పలకడమూ, అట్లాంటి కాంక్షతో బరువెక్కిన కంరమే మళ్ళీ వినడమూ, నాకు మరణ బాధని కలిగించింది. కాని నాకు త్వరలోనే తెలిసిపోయింది ఆ వ్యవహారం అట్టేకాలం సాగడని. మొదట్లో మొత్తునికి మోహంతో అతనిని చూస్తే కూచుంది. అమీరంత రసికుడు కోరి దగ్గరికి చేరితే, కరగని దాని హ్యాదయం రాయా, లోహమా అని ఆశ్చర్యపడ్డాను. అది నన్ను తృప్తికరించినట్టే కోపమొచ్చింది నాకు.

ఇంటికి వెళ్ళటప్పుడు అమీర్ ఆ సంగతే యెత్తలేదు. నేను చేసిన త్యాగానికి ఒక్కరవ్య కృతజ్ఞతా చూపలేదే అని నాకు చాలాబాధ కలిగింది. మీరా మాత్రం మర్యాద పాద్మన్మే వాచ్చి, నా చేతులు పట్టుకుని.

“ఎంత గొప్పదానివి!” అని కళ్ళ కద్దుకున్నాడు.

అట్లా పదిరోజులు గడిచింది. దాని యింటినించి యిద్దరమూ ఒకరి పక్కన ఒకరం చీకట్లో నడుస్తో పూరించులకే, దీపాలకీ దూరవోలూ తుమ్మల్లోంచి మెల్లిగా ఒక్కమాట లేకుండా నడిచి వెచ్చేవాళ్ళం. ఊరు దాటగానే, తాత్కాలికంగా అతను లోకంలో యితరులతో కలిసినా; ఆ పైదానంలో, వెంటరితనంలో అమీరిపుటీకి నావాడేనని దైర్యం కలిగేది. ఒకరోజు యింటికి చేరగానే అమీర్ నా మీద యొంతో ప్రేమా, కృతజ్ఞతా చూపాడు. అప్పుడు నాకెట్లా అనిపించిందంటే-అతన్ని చూడగానే యెట్లా అయిపోయిందంటే నా మనసు ‘అతని కోసం, అతని సంతుష్టి కోసం ఏం చెయ్యగలను. ఇంకా ఏం చెయ్యగలను?’ ఏ త్యాగం నా పల్లవాతుంది? ఏ స్త్రీలని అతనికోసం తీసుకురాగలను? నా ప్రాణాన్ని, మానాన్ని దేన్ని అర్థించను? నే నెటువంటి బాధలుపడి అతనికి ఆనందం కలిగించను?” అని ఊరికి తపన పడేదూన్ని, నా హ్యాదయంలో మండే ప్రేమాధికారాన్ని యెట్లాగో అతనికి అర్థమయ్యెట్లు చెయ్యాలనిపించేది. పూరికి కావలింతల పల్ల వ్యక్తమాతుండా ప్రేమ? అంతా సర్వమూ త్యాగంచేసి యేమీ అతనినించి నేను అనేది లేకుండా నా ఆహాన్ని చంపునుంచేనే గాని?

నేననుకున్నట్టే పన్నెందోరోజు సాంఘంత్రం నేను అతన్ని అమె దగ్గరికి రమ్మించేసి.

“రాను....ధూ....ధ్రాం....” అన్నాడు.

ఆలోచించాను-అమీర్ దాన్ని యెట్లక్కరాడా? యింత స్వల్పంలో విసుక్కునేవాడు అంత తీవ్రమైన బాధ యొందుకు పడ్డాడా అని. మొగవాళ్ళ యొంత యొదిగినా పసిపిల్లలే యొ విషయంలో ఆనిపించింది. వాళ్ళకి కలిగిన బాధ యొచ్చు. యొందుకో, వాళ్ళ వాంఘల కథమేమిటో తెలుసుకోలేదు. వారిని ప్రేమించే స్త్రీలు వారి తల్లులై వారి నర్సర్ చేసుకోవాలి. మొగవాళ్ళకి అట్టాంటి మార్పులు సహజంగా కావాలనిపిస్తాయి గావును- స్త్రీ నెంత ప్రేమించినా, ప్రేమ యొక్కవెన కాద్దీ దాన్ని భరించలేక.... అనుకున్నాను. కొందరు స్త్రీలు మొదట్లో నావలె మూర్ఖులై తమపైని మొగవారి మనసు పోయిందని యొదుస్తారు. అమీర్ హృదయం నాదైనప్పుడు అతనెందరు ప్రీతి వుంటే నాకేం? అతని కానందం కలిగిస్తున్నాననే ఆనందం కన్న వున్నతమైన దేమున్నది నాకు? అమీర్ నా కంత సాఖ్యమిచ్చాడే నేనీ చిన్న సాఖ్యాలతనికి సమకూర్చలేనా?

తరవాత నాలుగు రోజులకి ఒకరాత్రి చీకట్లో పదుకుని అమీర్ తన మోచేతి వీర ఆనుకుని నా మొహం వెతుక్కుంటున్నాడు. కొండల్లో నక్కలు కూస్తున్నాయి. మిణగురులు యెగురుతున్నాయి. గడ్డిల్లో అప్పటిదాకా పెలిగిన కొండమంటలు చల్లారి చీకటి నెక్కువ చేశాయి. ఆ చీకట్లో నల్లని ఆకరం మావేపు నడిచి వొచ్చింది. అమీర్ చెయ్యి కింద నా భుజం వోటికింది.

“ಅಮೆರ್”.

ఆ దూడేకుల మనిషి! తురకి!

ಅಮೀರ್ ನನ್ನು ಚಪ್ಪನ ವಾದಿಲಿ, ತೆವಿ ಕೂಚುನ್ನಾಡು. ನೇನು ದೂರಂಗಾ ಜರಿಗಿ ಚಿರ ಕೇನಂ ವೆತುಕ್ಕುನ್ನಾನು. ಅಮೆ ವಾಚ್ಯಿ ಅಮೀರ್ ದಗ್ಗಿರಗಾ ಕೂಚುಂದಿ. ನೇನು ತೆವಿ ಯೆಚಿ ದಗ್ಗಿರಿಕಿ ವೆಣಿ, ನಿಟಿ ವೆಡ್ಡನೆ ಯಿಸಕಲ್ ಕೂಚುನ್ನಾನು. ಏಟಿ ಪ್ರವಾಹಂಲ್ ಚುಕ್ಕಲು ಪುವ್ಯಲ್ಲ ಕಟ್ಟುಕೊನಿ ಪೋತುನ್ನಾಯಿ. ಇನಿಕಲ್ಲೋಂಬಿ ಯಾಡ್ಯಾಕುಂಟ್ ಪೋಯೆ ಗಾಲಿ ಚಪ್ಪಾಡು, ಗುಲಕರಾಜ್ ಮೀರ ದೌಲ್ತೆ ನೀಶ್ ಗಲಗಳ ವಿನಬಡುತ್ತನ್ನಾಯಿ. ವಾಂಬರಿಗಾ ಕೂಚುನ್ನು ನನ್ನು ರಾತ್ರಿ ಏರೂ ಗುರ್ತುಪಟ್ಟಾಯಿ. ನಾ ಮುಂದಿರಿ ಪೆದ್ದ ಆಕಾಶಂ. ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ಮೈದಾನಂ ಚಿಕಟ್ಟೆ ಆ ಮೂಲ ಪ್ರೇಮಿಂಘಕುನೆ ವಾಳಿದ್ದರೂ-ಅಂತಾ ಈಷ್ವರುಡಿ ಸಾಂದರ್ಭ್ಯನ್ನಿ ನಾಕು ದಗ್ಗಿರಗಾ ತಿಸುಕೊಬ್ಬಾಯಿ.

ముద్దాను

నా హృదయం ఆనందంతో నిండింది. అమీర్ కోసం నేను ఆ నిమిషాన చేసిన త్యాగం పరమేశ్వరుడి కరుణని నామీద వర్షింప చేసిందేమో అన్నంత చెచిత్తాన్ని కలిగించింది. నా కింకం కావాలి లోకంలో! నా ప్రేమని, నా గితిని, నా ఆనందాన్ని తలుచుకున్నాళ్ళు నా హృదయం మండి అమీర్ తలుచుకున్నప్పుడల్లా ద్వేషంతో వుడికి, బాధతో తపించాను. కానీ ఎప్పుడు నా స్వంతసొభ్యాన్ని, స్వంత బాధ్యతని మరిచి అమీర్ ఆనందంతో నా జీవిత సమయాల్ని పక్యం చేశానో, ఎప్పటి నించి నా జీవితోద్దేశ్యం అతని ఆనందానికి త్యాగమేనని నిశ్చయించుకున్నానో, ఆ నిముఛాన్నించి ఆ కోపమే, ద్వేషమే అమృతంగా, మాధుర్యంగామారి నన్ను దివ్య ప్రేమానుభవంలో చీలలా దించింది. ఆ యిద్దర్చీ అక్కడ, నాచోట, నా మైదానంలో నా భుజమానుకున్న వోటనే ఆమె భుజం. పెదవులు అతని పెదవుల మీద వాదిలి వొచ్చిన నా ప్రేమ రెక్కలు విచ్చి నన్ను నక్కత మందలంలోకి తీసుకుపోయింది. మెల్లిగా నా దృష్టి, నా దృష్టి వెంట నా ఆత్మా, మైదానపు చీకట్లు ప్రసరించి, వ్యాపించి ఆక్రమించుకని అంతా తానై కొండలమీదనుంచి కొండిఖరాన మెరిసే నక్కత కాంతిలో లీనమయింది. అమీర్కొదు- అమీర్, అతని ఔన్నత్యాన్ని ప్రేమించి అతనికసం విరహపడి ఆ అర్థరాత్రి వొచ్చిన దోస్తుల్యాన్ని ప్రేమించి అతనికసం విరహపడి ఆ అర్థరాత్రి వొచ్చిన ఆ తురకదానితో, దాని ప్రేమతో సానుభూతి కలిగింది, నా ఆత్మలో. నేనూ, యె స్వల్పుత్యాన్ని యెరగని ఆ రాత్రి సొందర్యమూ వోకటేననిపించింది. నా వలనే ఆ నీలాంబరం, తనకింద కలుసుకునే ప్రియులకి చల్లని ఆనందాన్ని కల్పిస్తాంది. అమీర్లోంచి నా ప్రేమత్యాగపు వక్కాలమీద విస్తరిస్తే, లోకాన్నంతా అవరించింది. మన బాధతో యింకరికి ఆనందాన్ని కల్పించామనే జ్ఞానంకాన్న గాప్ప ఆనందం లోకంలో తేదు అనిపించింది.

నా ఆత్మనుంటా ఆ విస్తర్షపు లంధకారంలో కలిపి నన్ను నేనే మరిచి కూచున్న నన్ను, వెనకనే రెండు చేతులు కావలించుకున్నాయి. నా జుట్టులోంచి వచ్చి నా మెడని రెండు పెదవులు ముద్దుపెట్టుకున్నాయి.

“ఎందుకు వెచ్చేశావు, నన్ను దాంతో వాదిలి?”

“పాపం. సీమీద యెంత యిష్టం లేకపోతే, బంధువుల్ని, మర్యాదనీ, యా అర్థరాత్రి తన యింటినీ వొడిలి వోస్తుంది?”

“నా కఖ్యర్లేదది.”

“దానికోసం నువ్వుపడ్డ బాధ జ్ఞాపకం లేదూ?”

“అయితే.”

“దానికిప్పుడల్లా వుండదూ? మూలనున్నదాన్ని లాక్కొచ్చి, మనసు లాగి నువ్విప్పుడు వొదిలేస్తే?”

కొంచెం వూరుకున్నాడు.

“నువ్వు రోషపడక, దానివేపు మాటల్లాడటం నాకు బాధుండలేదు. కోపంతో తగులాడితే, నిన్ను ఓదార్శాలనిపిస్తోంది....ఊసారి వోస్తే దస్తి తన్నేస్తాను. దానికి సిగ్గు, గిగ్గు యెమీలేదు.”

ముగవాళ్ళ హృదయం యొంతలో కలిసమాటుందో, కాని స్త్రీలభ్యాంతి అమీరి ప్రేమించడం నాకు చాలా సహజంగా కనపడ్డది. ఒకవేళ నామీద ప్రేమ పోయినా, నన్ను అమీరిట్లనే అంటాడా అని భయమేసింది. జాపీ ప్రేమా యొంత దగ్గరిగా వుంటాయి! ప్రేమ పోయిం తర్వాత, పోస్తి జాలికా చూపరు.

“అమీర్, నీ డెందుకు ఆమెమీద అంత అనహ్యం కలిగింది?”

“ఏం చేస్తుందంటే! నన్నుంతా నలిపేస్తుంది. నాకు వూపిరాదనీదు. నా కాలు....”

నాకు నవ్వొచ్చింది. సిగ్గుపడుతో “నన్ను నువ్వు? అమీర్?” అన్నాను.

“కాని ఆదది....”

ఆ చీకట్ట యేడుస్తో నన్ను తిడుతూ బెదిరిస్తో వొచ్చింది ఆ మనిషి తనూ మంచిదే. అమీర్ మంచివాడే, నేను చెందానినైనాను.

పాపం, ఒకత్తు, వొచ్చిన దోషనే తిడుతూ వెళ్ళదాన్ని చూసి చాల జాయిసింది నాకు ఏం చెయ్యను పాపం!

5

ఆనాడు శరదాత్రి. అమీర్ వేళ్ళు నా మెడమీద శ్రుతులును నొక్కుతున్నాయి. నా జుట్టు గాలిలో అతని మొహంమీద ఆదుకుంటోంది. ఇధరమూ ఆ వెన్నెల ప్రపంచంలో నిదలేని ఆ కొండమీద భూసాందర్య మీకింప వచ్చిన దేవతలవలె నుంచున్నాము. కిందికి కణ్ణు తిప్పితే మా చిన్ని గుడిశా, నదీ, పటులలోని బొమ్ములవలె కనిపించాయి. అనందంతో నా మనసు పరవతల్యం చెందింది. వరుసగా తరుముకుంటో పాపురాల్లగు తెల్లినియాకెలమబ్బులు యెగుర్చున్నాయి. మా వెనక ఆ పాత కోట వుంది. తిరిమాసి, దాంట మా సైన్యమూ, మంత్రులూ పరిజనమూ నిద్రపోతున్నట్లు మేము మాత్రం అర్థరాత్రి లేచి బైట నుంచుని మా వెన్నెల రాజ్యాన్ని పరిక్క చేసున్నట్లు; అప్పుడే లోపలికి పోయి హంసతూలికా పాస్నుపైన విశ్రమింప లోయెట్టు అనుకుని ఆ సంగతులు అమీర్లో చెపుతున్నాను. ఇధరమూ తుర కంలో మాటలుతున్నాము.

నా తురకం యేడిసినట్టే వుంది. కాని అమీర్ తురకం మాత్రం ఆద్భుతంగా వుంది. అట్లాంటి దర్జా రాజభాషకి తురకమే తగును.

“సార్యభామా! భుజబలంతో జయించి, శక్తువుల దునుమాడి, శీధుపరిచిన యు మహరాజ్యాన్ని అర్థరాత్రి నా కన్నుల వండువూగా ఒక్కసారి ఏకింపనియ్యంది. కాని ఆ యెటి పక్కనున్న చిన్న కుటీర వాసుల్ని, ఆ నిర్వాగ్యుల్ని నా ప్రేర్థనను మన్నించి ప్రాణాలతో వొడిలినందుకు సమస్త రాజుమస్తక విరాజిత మకుటమణిమయ కాంతిలేజములైన మీ పాదాలకు సమస్తిస్తూ యున్నాను. ఆ క్రుద్ర కుటీరమున నున్న ఆ దంపతులెవరో మీరెరుగుదురా?”

“ఆ, మన అమాత్యవరుడు చెప్పగా వింటిని. ఆ పురుషుడు మర్యాదయు, సిలియులేక కులాంగనల చెరుపుటయే వ్రతముగా గల శుర్పొధముడట.”

“ఆ స్త్రీ....”

“అది సిగ్గును, అభిమానమును త్యజించిన కులట....వారిని శక్తింపక వదలగలనా?”

“మహారాజా! దుర్గంధమున నివసించు పురుగలవలె వారిని ఆ పాపమున బ్రతుకనిచ్చుచే మహాశిక్త.”

“రాళ్ళ! వారితో నేమి! తలచుకొనుటకైన తగని ఆ తుచ్చుల ప్రస్తావన మానుము....”

“నీ ముఖ సాందర్భాన్ని కోరి, చంద్రుడు మేఘముల మాటున దాగుకొన్నాడు. నీ ముఢు పెదవులు తాకి. ఆ పరిమశము పల్ల యివేస్తు కొత్త పుష్పమును భ్రాంతితో ఆనిలుదట్టే నీ చుట్టూనూ మూగుచున్నాడు. నీ చుట్టూనూ వెన్నెల కొండెచెత్రకాంతిని పాందుటచేత సూర్యోదయ మయించాలని కోపెల మేల్కానది. నీటి ప్రపంచము నిట్టు కోభపెట్టుట న్యాయముకాదు. నీపు లేక చిన్నపోయి విచారగ్రస్తమైన శయ్యాగృహాన్ని నీ నేత్ర కాంతులలో వెలిగించుము.”

“మీ నేత్ర ప్రతాపాగ్నిని చూచి భయపడి సర్వ ప్రపంచమునూ నిశ్శాసని మయించాలని. చిరకాలము మేఘముల వెనక దాగుకున్న చంద్రుడు సమితి అని, మీరాగ్రహాంచెదరని బయటు పరుగత్తి మీ కళ్ళవంక భయంతి పీక్కించుచున్నాడు. మీ భారమును మోయలేక మన పాదముల కింద నగాధిపతి వణుకుచున్నాడు. మీ సాందర్భ మహిమను ప్రేమించే చ్ఛాధముని కుటీరంబున బంధింపబడ్డ యింతి విరహాతమయి యేట్టుకొన్నిశ్చ ఆ యెరు. ఆమె నిట్టుర్చు.....”

అమీర్ కొట్టపచ్చాడు. నేను పరుగిత్తాను. తెరలోనే అలిసిపాయి ఆగాను. ఎందుకో అమీరు నన్ను అందుకోవడమంచే భయమేసింది.

కొండ అంచున సుంచుని “యింక వాస్త్ర దూకేస్తాను” అన్నాను.

“దూకు చూస్తాను” అంటూ వొస్తో వున్నాడు. నాకు నిజంగా దూకెయ్యాలనిపించింది. దూకి అతని కళ్ళల్లో భారదిని చూడాలని కేర్కు కాబోలు! అంటని నామిద వ్యాధ కలిగించి, మోహపు అంతుని కుంక్కొవాలనే ఆశ గాపును తప్పించుకో చూసే నన్ను తైటి మేకపిల్లని లాగు మోస్తో తీసుకొని వెళ్ళాడు. గట్టిపడ్డ అతని దండలమీద చేతులువేసి పట్టుకుని కిలకిలనప్పుతూ యిటు అటూ చంటిపిల్లవలె తనుకుంటున్నాను. అతనికి యెదురుదెబ్బ తగి ‘తీబ్బా’ అంటే కొంచెం సంతోషం వేసింది. దెబ్బ భారతో పటు బిగిం

నన్నాడనీకుండా తన రామ్యుక్కి నా ఎముకలు విరిగేటట్టు వొత్తుకుని, వెళ్ళి చదునుగావున్న రాతిమీద పదుకోబెట్టాడు.

‘నీ మూలంగా నాకెంత దెబ్బ తగిలిందో చూడు’ నేను పకపక నవ్వాను. ఎత్తయిన ఆ ప్రదేశంలోంచి లోయలోకి నా నప్పు ప్రతిధ్వనించి మూడుసార్లు నప్పులు దూర దూరంగా వినబడ్డాయి. అమీర్ రామ్యుపైన తల పెట్టుకుని వెన్నెలలో నిండిన దక్కిల దిక్కుకేసి చూస్తూ శాంతంగా పదుకున్నాడు.

సంపూర్ణమైన సంతుష్టిలో నా చెయ్యి గరుకైన అతని చంపల్చి రాస్తూ అతని మొహంమీద జుట్టును తాకుతోంది. చక్కగా, తెల్లగా, మా వోంటినిండా, కళ్ళనిండా, గాలినిండా వెన్నెల వుక్కిరిచిక్కిరయింది. కోట గోదలకింద దక్కున్న చికట్లు గంభీరంగా కనపడ్డాయి. ఆ కొండుపైన నవసించి యా వెన్నెల్చి అనేక శరత్కాలాలు అనుభవించిన రాణుల ఆత్మలు నా చుట్టూ మూగినట్టు అయింది. ఈ పర్వత రంగంమీద ఎందరు వెన్నెలలో కూడా కండగల లావణ్యంగల రాచ స్త్రీలు, ప్రియులకోసం విరహపు పడ్డారో. ఎన్ని రహస్య సంకేతాల నేర్చరుచుకున్నారో, వాళ్ళలో అద్భుతపంతులెందరు ప్రియుల్ని కలుసుకుని, శిశ్రూరహస్య గాథాలింగనాన్ని అనుభవించారో. ఎన్ని భగ్గమైన హృదయాలో, వెన్నెల వెడక్కించే నిట్టురూలో, కన్నులో, నప్పులో - ఏమైనారు వాళ్ళందరూ! ఇక్కడే యా కొండచుట్టు వేళ్ళాడుతున్నారా? నేను అమీర్ కూడా అంతేనా, అట్లానే కాలంలో మాయమైపోతామా?

అమీర్ పెదిమెలు నా ముఖాన్ని గట్టిగా ఆఘ్రాణిస్తున్నాయి. తుఫాను మొదలని నాకథ్యమపుతోంది. ఇంత శాంతంగా పాల సముద్రంలో తేలే పర్వత శిఖరాలమీద నిద్రపోతున్నట్టు వున్న ఆ మధురమైన శాంతాన్మైందుకు అతను కలవరపరచడం?

“ఇంత వెన్నెలలో నిన్ను చూడాలి. నీటి చిన్ని అలమీద వలె నాట్యమాడే వెన్నెల నీ జుట్టుమీద చిన్న చిన్న చిందులు తొక్కితే చూడాలి అలిసి నీ మక్కాల నిదలకింద నిద్రపోతాను” అని నన్ను ఒక్క నిముషంలో విప్పును చేసి చూశాడు ఆనంద ముద్రిత నేత్రాలలో.

అమీర్ తెలుగుదేశంలో పుట్టి, నన్ను పట్టుకుని యా యెడార్లలో పడివుండక, యే పారీక దేశంలోనో పుట్టివుంచే మహాకవి అయ్యువాడని నా ఉద్దేశ్యం.

“నల్లని గోవరీ తరంగాలమీద చూశాను. మళ్ళీ నీ జట్టుమీద చూస్తున్నాను, యివెన్నెల చిందులు” అంటాడు.

జట్టు నా మొహం మీదపడే వొంపుని చూసి “నల్లని సముద్ర తరంగాలు వంపు తిరిగి తెల్లని నదురుమీద పరుగెత్తుతో మీద పడేందుకు వస్తున్నట్టు భయమేస్తుంది” అంటాడు. ఆ రాత్రి మాత్రం చిత్రకారుకై వుంటాడనిపిస్తోంది. నన్నట్లాచూసి పాట్టడగ్గర చెయ్యసి ‘ఇక్కడ యి యెత్తేమిటి? యిట్లా సాగిందేం?’ అన్నాడు.

ఇంకా నాకే నిశ్చయం లేందే, యొవరూ కనిపెట్టటం సాధ్యంకాక ముందే, కళారసజ్ఞుడు అందమైన వొంపులకీ కానివాటిక నూర్వంతు భేదమయినది తెలియగల అతని కళ్ళకి తెలిసింది.

పూరికే గుర్తిగా ప్రేమించబడటం ఒక విషయం, ప్రేమిస్తున్నారని సంతోషంగా వుంటుంది. కాని అటువంటి రసజ్ఞుడు సాందర్భాధకుడు ప్రేమిస్తో యెందుకు ప్రేమిస్తున్నాడో, దేన్ని ప్రేమిస్తున్నాడో తెలుసుకుని ప్రేమించి ప్రేమిని పాంది, అతను ప్రేమించగల సాందర్భాన్ని కలిగి ఉన్నాననే జ్ఞానం గపు గుర్తాన్నిస్తుంది. అమీర్ చూపుల్ని నిలిపివేయగల నా శరీరంమీద నాకంత ప్రేమ!

“నా కోసం, నా కళ్ళని మెరిపించేందుకు నా చేతుల్ని లావణ్య వరాలతే నింపేందుకు మీ వాట్టు, మీ బ్రాహ్మణులు తపస్సులుచేసి, దేవతల్ని మెప్పించి నిన్ను కన్నారు” అనేవాడు. ఆ అమీర్ నాఅందాన్ని తప్పవట్టాడిప్పుడు కాని నాకది బాగానే వుంది. గంతులేసే నా మనసు అతన్ని కంఠంలోని బాధిని వినదలచుకోలేదు.

“అమీర్ అది ఇంకా యొక్కవయేటట్టు వుంది. లోపల ఎవరో శ్శలం కోసం వెతుక్కుంటున్నారు” అన్నాను.

ఎంతో సంతోషంగా అమీర్ నన్ను మీదపడి నలిపేస్తూడో చీల్చిస్తోపే అనే భయంతో చేతులడ్డుంగా పెట్టి కట్టు మూసుకున్నాను. ప్రకయాన్నిరుయి కోడానికి తయారోతున్నాను. కాని అతను తలవంచుకుని అలోచిస్తో పెదని కొరుకుతో నుంచున్నాడు.

‘ఇంక రా యింటికి వెదదాం’ అని నిరుత్సహమైన గొంతుకతో నెమ్మిదిగా అన్నాడు. నా మనసులో రాయిపడ్డది. వెన్నెల మాయమయింది. నా అమీర్ ముఖంలోని ఆ ఒక్క నిర్ణయం అయిన చూపుతోనూ, ‘ఉన్తేమిటి?’ అన్న ఆ ఒక్క మాటతోనూ నా జీవితాకాశం మీద నల్లని మేఘాలు కొన్నాయి.

“చూడు. ఆ పాట్ట దగ్గిర వ్యవహారం నాకేమీ బావుండలేదు. దాన్ని ఎట్లనన్నా వాదిలించుకో-”

“యెం చెయ్యను?”

“పాగుట్టుకో”

“నీ చిడ్డ అమీర్!”

“నా చిడ్డకాదు, దెయ్యం. చిడ్డవాద్దూ, మొద్దూ వద్దు చంపెయ్య.”

నేను మాట్లాడలేదు. ప్రేమకోసం అమీర్తతో వచ్చేశాను. ఇక రెండోలోచనలేదు. కాని యిప్పుడా పని చెయ్యడమంచే పెద్ద భయం మొదలు పెట్టింది. దేనినన్నా చంపడం, ఎవరి దబ్బున్నా దోచుకోదం, అన్యాయంగా సాక్షం చెప్పి కైదుకు పంపడం-యా పనులు చెయ్యవలసి వస్తే ఎట్లాంటి పాశభయం తోస్తుంది? అట్లా వుంది. ఈ పనితో చెపుళ్ళందరికి నా మీద కోపం వస్తుండని, అమీర్ని నమ్మా ఎట్లానో శిక్షిస్తారని వాణుకు పట్టుకుంది. ఇప్పుడూ అట్లానే అనిపిస్తుంది. నిజంగా శిక్షించారేమో-

అదిగాక ఏదో ప్రేమకూడా అప్పుడే ఉదయించింది. దేనిమీదనో తెలియిని దానిమీద. అమీర్ పదే అసహాయంకూడా నా యా భయాన్ని జయించ తెకచేయింది. తల్లి తన పిల్లలకైపడే రక్తంద్రేకం నా కప్పుడే కలిగింది. అమీర్ పాంతక్కుడైనట్లా, నేను ఆ అనాధి కిపువుని రక్కణోద్రేకం నా కప్పుడే కలిగింది. అమీర్ పాంతక్కుడైనట్లా, నేను ఆ అనాధి కిపువుని రక్కణోద్రేకం నా కప్పుడే కలిగింది. నేను వాప్పుకోలేదు. నాకే ఆర్థంకాని, ఎన్నదూలేని మొండిపట్టు ఒకటి బయలుదేరింది నాలో. అతని మీది నా గొప్ప మోహాన్ని మింగివేయగల యింకోక్కు నాలో పెరిగింది.

ఆ కోపంతో అమీరు అక్కడక్కడ తిరుగుతున్నాడు. నే ఒంటరిగా కొండమిద తేలే నిడల్చి చూస్తూ కూచునేడాన్ని, కాని అంత వౌంటి అనిపించేరి కాదు అమీరు ఒకరోజు తాగివచ్చి నన్ను కొడ్డాడు. కాని తరవాత పశ్చాత్తపంటీ ఎంతో ప్రేమ చూపాడు. ఒకనాడాక దక్కిణాది చీర తీసుకొచ్చి నా కిచ్చాడు. నేను యిదేమిటా యితనికి యూ చీరలమీద శ్రద్ధ అనుకున్నాను.

“నాకు కనబడకుండా యిది కట్టుకో” అన్నాడు. నా మొహంమీద ఉమ్మెసినట్లుయింది.

నా జీవితం యెం కావాలి? విచారం గట్టిగా పట్టుకుంది. అమీర్ నాల్గురు రోజుల నుంచి అసలే కనబడడంలేదు. నేను ఆ పనిని వేప్పుకుంచేసే కాని అతనితో యింక సఖ్యంలేదని తెలియజేశాథు. నన్నీ విధంగా ఒంటరిగా నమ్మించి, తీసుకొచ్చి, యొంత చెప్పినా నా భయాన్ని అర్థం చేసుకోక నన్ను యట్టు వదిలివేసే అతని కలిసత్కానికి యెంతో కోపం పచ్చింది. యెటు పొచ్చింది. ఒకరోజు మధ్యాహ్నం పెద్ద పాట్లాటుయింది.

ఆ అరునెలలూ తాను యొక్కదికో వెళ్లిపొతానన్నాడు. వెళ్లవద్దని సే నెడ్డాను. అయితే తన మాట వినమన్నాడు. వినకపొవదానికి కారణం చెప్పమంటాడు. చెప్పడం యెట్లనో నాకు తెలీదు. మొండికేసి మాట్లాడకుండా మూలకూచున్న నన్నుచూసి పశ్చు కొరికి కర్ర తీసుకొని బాదాడు. నేను మాట్లాడలేదు. చప్పున పెద్దగా ఏడ్డాడు.

“దీని మూలాన్నే, యూ పాడు పిశాచం మూలానే నీకూ నాకు చెడిందని” నా డక్కలో ఒక తన్ను తన్నాడు; ఎందుకో అతని మీద అంత కోపంలోనైనా అతని కాలుని ముద్దు పెట్టుకోవాలనిపించింది. అగుగీ తృణీకారం కనబడుతోంది నీ ముఖంలో కాని అమీర్ చూశావా?

కోపంలో కశ్చ యెర్రగా రుద్రుడివలె మెరుస్తూ, ఆ పెద్ద చేతులు బిగించి-అట్లాంటివాడికి అంత ఆగ్రహం తెప్పించేటం అద్భుతం ఎపరికి కలుగుతుంది? కోపం పచ్చింది. కాని అతనిపైన గౌరవం అధికమైంది. దృఢంగా కోపం తెప్పించుకుని నిస్సంశయంగా కొట్టగలిగిన వాళ్ళని చూస్తే ఉండదూ మరి....?

హాత్య అయినా సరే. అత్యహాత్య అయినా సరే చెయ్యమంటారు. రమ కోసమూ, నీ కోసమూ తాము చేస్తారు. యే చిన్న భయాలూ, సందేహాలూ, పాశాలూ, వాళ్ళనేమీ అంటపు. వాళ్ళకి అర్థంకావు. వాళ్లు ప్రేమ చూపినా, వ్యషం చూపినా దేవతలే. ఆ దేవతలకి చేసినట్టే ఆత్మార్పణం చెయ్యాలి. దేహస్తో, ప్రాణస్తో, పిల్లల్ని అర్పించాలి, వాళ్ల పాదపీలాల వద్ద. ఈ చచ్చు మెగుణు అట్లాంటి త్యాగం అడిగేటంత సమర్పులు కారు. గయాళిగంప భార్య రోడ్యుమీద పడి అరిస్తే నోరు మూసుకున్నాడు. మా వూరి కరణం. బణ్ణ కుర్రాడితో తన కళ్ళముందు కాపరం చేస్తున్నా బయలుకేక్కడ కొస్తుందోనని కనిపెట్టి కడుపులో దాచుకున్నాడు పోడ్యుప్పరు. నేనే ఇంకోడికోసం కన్నెత్తితేనా ఇక్కడే నరకడూ అమీర్? నన్నీ యింకోకడు కన్నెత్తి చూస్తేనా? వాడి కళ్ళు పెరికి పాతిపెట్టడు? పదిమంది వాచి మీదపడ్డా, తనని నరికినా, నన్ను వాళ్ళకి వొదిలి పరిగెత్తుతాడా? విస్తరినిందా తుంపర్చు పదెట్లు తిడతారు-దొంగనతంగా బుగ్గలు మెలేస్తారు, అంతేనా దిమ్ముతిరిగేట్లు అమీర్ మల్లే కొట్టమను మన మొగాళ్ళని. అసలు వాళ్ల చేతుల్లో సత్తువ ఏయుస్తుగదా! ప్రతిష్ట దేవతని పూజ చెయ్యడం తప్ప యింకమీ చాతకాదు మన పురుషులికి.

ఆ రాత్రి పెద్దవాన, సాయంత్రం నించి యొడతెరిపిలేక కురుస్తోంది. రీపమన్నాలేని ఆ చిన్న గుడిసెలో యుద్ధరమూ కూర్చున్నాము. ఏ నిమిషాన ఆ పైకప్పు ఎగిరిపోతుందో అనుకుంటున్నాను. జగమంతా జలమయ మయినట్టు, మేమిద్దరమే ఆ చిన్న నావలో అనంతయాత చేస్తున్నట్టు అనిపించింది. ఇంక తెల్లవారదు.తేలుతో యే లోకానికో, యే ఒడ్డునో చేరుకుంటాము అనుకున్నాను. ముందేదో అపాయం రాబోతుందనిపించింది. అప్పుడ్నూ అమీర్ ఆ రాయివంటి మానాన్ని వదులుతాడా! ఎంత రాత్రి అయిందో తెలీదు. అప్పుడప్పుడూ యోచనలోనూ, కునికిపాట్లలోనూ రూగుతున్న నాకు రోజులో, వారాలో జరిగిపోయినట్టు తోచింది. ఇంత ఆ చిక్కని వూపిరాడని నిశ్శబ్దాన్ని భరించలేక పిలిచాను-జీర్ణమైన ఆ గుత్తికని చలిగాలి, చినుకులతో సహా యూ మూల నించి ఆ మూలకి వూర్చుకుంటూ పోతోంది.

“అమీర్!” మాటలేదు.

“అమీర్!”, అంతే-

మెల్లిగా కదులుతో, చేతులతో, తదుముతో, వెళ్లాను.

నా కాళ్లు అతని కాళ్లకు తగిలి ముందుకు తూలిపడ్డ చేతులపీర ఆనుకున్నాను. అతను కదలక అట్లాగే పదుకున్నాడు. కోపంతో మంచి పొవరంలేదు గదా? నేను మోకాళ్ల పక్కనే కూచున్నాను. అతని శ్వాసా, వానహోరు చప్పుదూ? ఆకాశం భగ్గుమని వెయ్యి కాగడాలతో వెలిగింది. ప్రశయం వొచ్చింది. మొమ్మదురం నాశనమనుకుని వోటికాను. పెళ పెళ ఆకాశ విరుచుకుపదుతూ వుంది.

“అమీర్! చచ్చాను” అని అతన్ని కావలించుకున్నాను.

“రాజు!” అని నన్ను గట్టిగా కాపలించుకున్నాడు.

ఏటి ప్రహాం మోగుతోంది. గాలి గుడిశ గడ్డిలో నుంచి దూసుకు పోయింది. మెరుపురానీ, ఊరుములు రానీ ప్రశయమే రానీ యింక భయంలేదు, ఆ రెండు చేతులూ నన్ను రక్కిస్తున్నంతేపు.

“యెన్నాళ్లకి! మళ్లీ యెన్నాళ్లకి”

దగ్గరిగా, యింకా దగ్గరిగా జరిగి, వొత్తుకుని, అటిగి, అయిక్కుపోయినాను.

మాట్లాడలేనంత ఆనందంలో మునిగిపోయినాను.

“అమీర్!” “అబ్బా భరించలేను.” అంతే.

వాన మళ్లీ యింకా నాలుగు రెట్లుగా ప్రారంభించింది.

అమీర్ ‘నా మాట వినవా?’ అన్నాడు. తన చేతులతో రామ్యల్ నన్ను అదుముతూ-

“ఈ మెత్తని శరీరంలో ఎక్కడ వుంది ఆ పట్టుదల, ఆ పెంకితనం?”

“పెంకితనం లేదు” అన్నాను.

‘అపును.’ పెంకితనం కాదనీ, నా శక్తికి మించిన ప్రైద్యలమనీ చెప్పాడనుక్కుంటాను. మాటలు తెలీవు. అమీరుకి తెలిసేట్లు యెట్లా చెప్పాలో తెలీదు

మాట్లాడలేదు. కాని అతనినట్లూ బతిమాలుకుంటే నా కోసం, మా ప్రేమకోసం, మా అనందం కోసం-

మాట్లాడలేను. నా కంఠం విచారంతో పట్టుకుపోయింది.

“నీకు నా మీద ప్రేమ వున్న దన్న మాట అంతా అబద్ధం. నీకోసం నన్ను చావమను. నా రక్తమంతా కార్బ్రూమను, నా తండ్రిని నరకమను వెనుతీస్తానా?”

ఉత్త ప్రగల్భాలు కావనీ, వెనుతీయడనీ నాకూ తెలుసు.

“ఇంతేనా? ఇంత క్రూరమైనదానివా? నా మీద అసహ్యం పుట్టి నన్ను వదుల్చుకోదానికి చూస్తున్నావా?”

క్రూరమైన మాటలవి. కాని అమీర్ కంఠంలోని జాలి వాటికి భయంకరమైన లోతును కలిగిస్తూ వుంది-

“రాణీ! ఇంతేనా మనకి?”

రెండు వేడి కప్పటి చుక్కలు పడ్డాయి. అవి అతని కళ్లలోనించి రక్తపు చుక్కలయినట్టు భయపడ్డాను. అమీర్ కళ్లలోంచి నిశ్శా! నల్లరాతిలో నించి! యింక ఆగలేను. పోనీ సరెనంటా. యే త్యాగమైనా యింకా సంకోచింపగలనా?

మెల్లిగా గుండ్రంగా నా పక్క ఎముకల్చి-కాదు నా గుండెల్చి- నా ఆత్మి-రాకులో తన చిన్న కాళ్లలోనూ, పెదిమలతోనూ రాసుకుంటో కదిలింది. నా మొహం తిరిగింది. యెమనను? ఎట్లా? తన ప్రాణం కోసం, పాపం ఆ నోరులేని దిక్కుమాలిన ఆ చిన్నకూన తన ప్రాణం కోసం వేయకంటోంది? .

అమీర్ బిడ్డ?

“నా చేతకాదు అమీర్?”

మొహంమీద ఉమ్మి వ్యాపివలె లేచాడు అమీర్. ఆకాశం మెరిసింది. అమీర్ ముఖాన నిప్పులు రాలుతున్నాయి. ఏం చేస్తాడో, యెమంటాడో అనుకుంటూ వున్నాను.

ఆ పెద్ద ఉరుము మధ్య పిడుగువలె అతని మాటలు నా చెవిమీద పడ్డాయి.
“నేను వెడుతున్నాను.”

నీత సదివికి పంపించ నిశ్చయించుకున్న రామునికస్తేచ్చంత మాత్రం కరిగించగలవే అమీర్ అంతేనని తెలుసు. ఇద్దరూ థీరోదాత్ములు, కని మాట్లాడకుండా యొట్లూ వ్యాపారకోను?

“యొక్కడిక్క!”

“యొక్కడిక్కిలేనేం! ఇంకా ఆర్పులకి వోస్తాను.”

“అమీర్ నువ్వు కనబడక బంటరిగా నేనిక్కడ....”

“సీకు బియ్యమూ అపీ మీరా యిస్తాడు.”

ఇదే చివరిమాట. నేను యెంత గోలపెట్టినా, ఏట్టినా ఒక్కమాట మాట్లాడక ఒక్కసారి నా వేపు కన్నెత్తి చూడక వెళ్లిపోయినాడు నా అమీర్. ఆ వానలో, ఆ చీకట్లు, ఆ అర్ధరాత్రి!

6

అమీర్ ఒక్కరోజుకనబడకపోతే ఒక్కరోజయినా యొట్లూ బతకనా అనుకునేదాన్ని, వెళ్లించరవాత నేననుకున్నంత బంటరిగా లేనేలేదు.

నన్ను అన్యాయం చేసి వొదిలాడే అనే రోపం, నా అభిమాన నష్టమే నన్ను బాధపెట్టాయి. అమీర్ మీద కోపం కలిగింది. ఎట్లానన్నా అతను నా కోసమే పరితపించి బాధపడేటట్టు చెయ్యాలనిపించింది. ఇంక అతనికి కనబడకుండా వెళ్లిపోతే. దెంటోనయినా పది చచ్చిపోతే? మళ్ళీ వెళ్లి అమ్మడగ్గర చేరితే? ఇస్తే అనుకున్నాను.

మీరా పదపోల్చు కురరవాడు. దాలా నాజుకైనవాడు. తరతరాల నించి వాచ్చే గొప్ప నంపు లక్షణాలు అతనిలో ఎక్కుడ చూసినా, కనిపిస్తాయి ఆ వేళ్లు యొరుణి చివర్లలో, ఆ కట్టు కొలుకుల తేటల్లో, ఆ చంపల పొల మెత్తదస్పు నుసుపులో, మాట్లాడేపుటి వొంపు థీరత్వంలో, చేతుల నెమ్మదీ, గంభీరము అయిన ఊపులో, మర్యాదలో, గారవంలో, థీయుతమైన కాంక్షలో సహజంగా

శ్రీని ‘నాబిలిటీ’ తోస్తుంది. వందల కొలది యేళ్లనించీ నీచమైన తలంపులు లేనటువంటి వాట్లు, సాందర్భాన్నే ఆరాధించి, దేహస్త్రీ, ఆత్మస్త్రీ మెరుగుపెట్టి రేజన్స్యూలో నింపినవాట్లు మీరాని కన్నట్టున్నారు. అట్లా సుందరమైన పటంలాగ, విగ్రహంవలె, ప్రపంచాత్మానందం కోసం ఉండి పొవలసిన వారుగాని, సామాన్య మానవుల వలె వనికీ వ్యవహారానికి ఉపయోగపడవలనినవాడుగా కనబడడు. నాలుగు రోజుల్లు నాకు పశుదైనాడు. భోజనానికి, నిద్రకి ఇంటికి వెడతాడు. తక్కిన సమయాలలో యెప్పుడూ నా కెదురుగా మాటలు చెప్పతో కూచుంటాడు. నేనేమి చెస్తున్నా. ఏమి మాటల్లాడుతున్నా చెపులూ, కట్టు వాప్పజప్పి ఒక్కమాచెక్కడ మాయమోతుందో, ఒక్క చూపెక్కడ జారిపోతుందో అన్నట్టుంటాడు. త్వరలో అమీర్ నాకు జ్ఞాపకం రావడమూ, నేను విచార పడడమూ తక్కువై పోయినాయి. నా కళ్లవెంబడి సీళ్లచుక్క చూశాడంటే మీరా గిలగిల లాడేవాడు. నా ఆలోచనలోకి కొంచెం విచారం తోచగానే నా ముఖాకాశం మిదికి మబ్బు వొచ్చిందని, తాను గాలిననీ, వీచి మబ్బుల్ని తరిమేస్తాననీ మాటలు చెప్పి నవ్విస్తాడు. నా వొళ్లో పడుకుని పూరికి పొటలు పొదుతో యిటూ అటూ దొల్లుతాడు. నా కళ్లలో పడే జుట్టుని పైకి తోస్తే, దాంతో సీరియస్ గా పోట్లాడతాడు. నా నవ్వును దాచుకుంటానని అల్లరి యత్తాలు చేస్తాడు. నా వెళ్లు బొమ్మలైనట్టు గంటలకొలది ఆడుకుంటాడు. పది వెళ్లు పరి ముద్దు పెర్లు పెట్టాడు. వాటిని పిలుస్తాడు. మాటాడతాడు అతని అందమైన బుగ్గలు నిమురుతో, అతన్ని కావలించుకుంటో పుడికిస్తే, నేను కాలం గిఫీసేదాన్ని. అతని ఆటలూ, స్పీఫాతుల అల్లర్లు, చిన్నపిల్లలమీద చిన్నపుటి ప్రేమలూ, అన్నీ సంతోషంగా వినేదాన్ని. ఆ చేతులు కొంచెంగా శ్యాయస్తే రాజరివితో తల ఆడిస్తో మాటల్లాడుతో వుందే యా నవాబు నా వొళ్లో కెట్లు వొచ్చాడని పించేది. ఎక్కుడనించో తెచ్చేవాడు, కూరలూ, పలహరలూ పాలూ, పశ్చు, ఇంటిదగ్గిర పెట్టినవన్నీ దాచి నాకు పట్టుకొచ్చే రాదేవా? రోజు సాయంత్రం పూలదండ చేతిలో లేనిది నాకు కనబడడు. నన్ను రాత్రి పడుకోబెట్టిగాని యింటికి పోదు. నాకు వొంటరిగా భయం చేస్తుందని యింటికి వెళ్లడు, నే నెంత బతిమాలినా.

అయినప్పటికి వెన్నెలరాత్రులు నీటికి వెళ్లినప్పుడు చందులు యటినీటిలో కనబడితే, అర్దరాత్రి నక్కల అరుపుకి మెలుకువ వోస్తే, అరుపదమట పెట్టగా లాస్తమిస్తే వుంటే, అమీరులేని లోటు నన్నాపరించి బాపెట్టేరి. మీరా నన్నెంత వుత్తాపొ పెట్ట ప్రయత్నించినా వ్యధమయేది.

“నిన్నుంత బాధపెదుతున్నాడు. వాడు నీ శత్రువు” అంటాడు మీరా

“నేను పెట్టవాట్యాయితే నా కోసం యెరవన్నా యింత బాధపడతాడనుప్పు అమీర్కోసం పదుతున్నట్టు?” అన్నాడాక రోజు.

ఒకసారి యాలక్కాయలనీస్తేబుల్ పొనుకోస్తే వాళ్ళపిన్ని చూసి “అనీ చేత దొంగతనాలు కూడా చేయించుకుంటోందా? ఉండు ఒకసారి నోకి పంపి తిట్టిస్తానంది.”

“ఆ మాట నాకు చెప్పుడానికి అతను పెట్ట సిగ్గు - ! ఒకరోజు చిన్న బాకు తీసుకొచ్చి యిచ్చి అది తలకింద పెట్టుకుని పదుకోమన్నాయి ఎందుకంత ప్రేమ అతనికి నాపైని అనిపించేది.

ఒకనాడు మొమిద్దరమూ యెరుదాటి జిడిమామిడి గుబురులో ఏకుచున్నాము. గాలి వచ్చి రాలిన ఆకులన్నిటినీ యిటూ అటూ శే అడిస్తోంది. ఆకాశాన తెల్లని మబ్బులు వరుసగా లేచి బయలుడపొతున్నాయి. మీరాకి కోపం తెచ్చించడం చాలా సులభం.. అతని కోపమొహంచూడడం నాకెంతే యిష్టం. ఆ తెల్లని చర్చంలోకి యెరుని మెరుపుకి గులాబి మొహమద్ వలె ప్రకాశిస్తుంది. మీరా తన వేళ్ళతో నా పెదిమి మీద మెల్లిగా తాకుతో పాదుతున్నాడు. నేను పరధ్యానంగా వేళ్ళని తీసేశన వెంటనే కోపంచచ్చి తల తిప్పేశాడు. అతనింకా ఘడికించాలని దూరంగిరాను. నా వంక చూశాడు. నేను పలకలేదు. బాగా వుడుకున్ని చ్చు లేచివచ్చి మొదురుగా వుద్దుతంగా నన్ను కావలించుకొన్నాడు. అతని మొన్న బాగా యొర్పనయింది. శ్వాస నా మొహన తుఫానువలె కొదుతోంది. కంత తళ మెరుస్తున్నాయి. నా భుజం మీర రవికెను పట్టుకున్న వేవణుకుతున్నాయి. కొత్త ఆవేశం తెలుస్తే వుంది. తన నోటితో నా పెదిమి వెతుకుతున్నాడు. చాలా మచ్చికగా వన్న పులిపిల్ల రక్తమాసించి తిరగునట్టయింది. భయంతో, కోపంతో “యొమిటది మీరా?” అన్నాను. మెల్లి

పట్టు వాదిలింది. సాయంత్రమి పశ్చిమదిశవలె యెరుపుజారి మొహంలో సిగ్గునలుపు కమిగ్గింది. చప్పున నన్ను వాదిలి పరుగత్తి వెళ్లిపోయినాడు. ఇంకా రాశేమానని భయమేసింది నాకు. కానీ సాయంత్రం మెల్లగా తలవంచుకుని పచ్చి వాంగి నా కాళ్ళు పట్టుకున్నాడు.

“ఇంప్స్టూ చెయ్యను.”

లెవనెత్తి గట్టిగా కావలించుకున్నాను.

“నా కట్ల బాగుండదు. ఏం?” అన్నాను.

“మరి నన్ను ఎందుకు ముద్దు పెట్టుకున్నావు?”

నా తప్పు తెలిసింది.

“మీ అక్క, ముద్దు పెట్టుకోదూ. పొనీ మానేస్తాలే.”

“వాడ్చు, మానెయ్యవోడ్చు. నాకు కోపం తెచ్చించకుమరి” అన్నాడు.

అమీర్నాని సంగతి వూర్చో తెలీడం కొంత కాలం పట్టింది.

అతనికి పట్టిన అద్యస్తోన్ని చూసి యార్థపడి నావంక కన్న వేసి వుంచినవారు లెకపాలేదని మీరా పుచ్చుకున్న ముందు జాగ్రత్త వ్యధా కాదనీ. నా కొనాటి రాత్రి స్వప్నమయింది. నిద్రపోతున్న నాకు ఎవరో దగ్గిరగా నడుస్తున్నట్లు తోచి మెలుకువ వోచ్చింది. చికట్లో యింకా నల్లగా కనబడ్డది.

“ఎవరు?” అన్నాను భయంతో.

“నువ్వేవరే?”

“ఇదే మా యిల్లు. నువ్వేందుకొచ్చావు.”

“దారితప్పి-”

కంరమే చెప్పుతోంది అబద్ధమని.

“వూరు అటు”

“నాకు తెలీదు. కొత్తవాణ్ణి. ఈ రాత్రి ఇక్కడ పటుకుంటాను.”

“ఏల్లెదు.”

“నేను కదలలేను.”

దగ్గరగావచ్చి కూచున్నాడు.

“నువ్వుక్కుత్తెవేనా?”

“వెళ్లమంటే; నీకు కాదూ చెప్పేది?”

“వాక్కుత్తెకూ భయంలేదూ? ఏం తోస్తుంది? నేను సహాయమంటానంటే సంతోషించక, పామ్యుంటావేం?”

“నాకెం సహాయ మక్కల్లేదు.”

“నీకు సహాయ మక్కల లేకపోతే నాక్కువాలి?”

చప్పున నా మీదికి వచ్చాడు కంఠానికి గురిచూపిన బాకు భుజంలో గుచ్ఛుకుంది. కేకెసి బూతులు తిట్టుకుంటూ పోయినాడు. మర్క్కాలినిఁఁ మీరా ఎవత్తేనో మొగాడాంతదాన్ని నాకు సహాయం పడుకోబెట్టాడు కొన్నాళ్లు.

ఆ రాత్రి దీపావళి వెళ్లిన పోర్కమి. యాడాదిక్రింద ఆ రాత్రి అమీర్చ నేను గడిపిన గడియలు ఆ చిన్న చలితోస్తూ, ఆ కొండలమీద వెలుగుతోస్తూ, అవ్యక్తమైన పరిమణంతోస్తూ, జ్ఞాపకం వోస్తున్నాయి. వ్యధంగా హన్యంగా నేను గడుపుతున్న కాలపు దుర్భలత్వం మనసుకి గాథంగా తదుతోంది. మీరా వాళ్లుపడుకుని మాటల్లాడుతున్నాడుగాని అతని మాటల ధోరణి మధ్య మరిచిపోయి పరధ్యానంగా వ్యాక కొదుతున్నాను-

“నువ్వు వినటం లేదు”

“కానీ....”

“వినటం లేదు. ఏమాలోచిస్తున్నావు?”

జట్టాంటి వెన్నెలలో అమీర్ ఒక నిమిషం యిట్లా తీరుబడిగా తోచకుండా కూచోనిచ్చేవాడా?”

“మాట్లాడవేం”

“అబ్బా మధురమైన అమీరు ఆలోచనలలో మునిగి కలలన్న కనసికుండా యా మీరా యెమిటి గోలి”

మీరా నాకెంతో ప్రేమాస్పదుత్తెనా, అమీర్ ధ్యాన తిరగ బెట్టించా యింక నా మనసంతా అతని ఆయత్తమై ప్రపంచాన్నే మరిపిస్తుంది.

“పుండు మీరా.”

ఆనాడు అమీర్ కొండకింద ప్రవహించే యేట్లోకి నన్ను తోస్తానని చెచిరించాడు. నేనతని మెడ పట్టుకుని వేళ్లాడ్చుమూ, నన్ను కావులించుకుని “అమ్మా! నాదాన్ని, ప్రాణాన్ని, నేను ఒకరవ్య విదుస్తానా? అనదమూ; ఆ కొండ పెద్ద నల్లరాతి ముందు నన్ను నుంచోబెట్టి తను కొంచెం కిందికి దిగి నన్ను చూస్తో అక్కడనించే తన అనందాన్ని ఆశ్చర్యాన్ని వెలిబుచ్చడమూ; పిచ్చిపాటలు పాడుతో ఆ వెన్నెలనంతా చేర్చి బట్టని చేసి నాకు కట్టుకోడానికి కిస్తానని నవ్వడమూ; నిద్రపోతానంటే వెన్నెల వృధా అవుతుందని చంద్రుడు పచ్చగా పెద్దగా పదమట కుంకె వరకూ మాటిమాటికి మూతపడే నా కళ్లని బలవంతంగా తెరిచి చూపుతో పుండుడమూ.

మీరా యెడి? లేచి పిలిచాను.

జంటికి వెళ్లాడా?

లేచి సగం వెతుకుతో సగం ఆలోచిస్తూ తిరుగుతో వున్నాను. మీరా కూడా వెళ్లిపోయినాడా నన్ను ఒంటరిదాన్ని చేసి యా రాత్రి? ఏటివాడ్చున పడుకుని నమిత్తాడు యిసికలో-“మీరా?” కదలలేదు. లేపాను. పూయించాను. ఏదుస్తున్నాడు.

మనసుకు తల్లింది?

“నీతో మాట్లాడలేదనా? అవునా? చెప్పు. నన్ను క్షమించు. నిజంగా చాలా దిగులుపడుతున్నాను. ఎప్పుడో ఒకప్పుడు అట్లా మరుపువ్వాస్తే యింత అట్టిపోస్తావా! లేదు. ఏం! నిజం అట్లా అనుకుంటావా? కాదు. నిర్లక్ష్యంచేసి కాదు కాదు. కాదు.”

“యెమిటి? నువ్వు నాకు చవక కాలేదు. ఎన్నటికీ కావు....నాతో మాట్లాడవా!”

“పసీలే అమ్మా అంత కోపమైతే”

నాకు విసుగూ రోపమూ వస్తున్నాయి. అమీర్లేని బాధ ఎక్కువవులోంది. అంత అందమైన వెన్నెలకి బలిచేసి వెళ్లిపోయిన నా నాభుడి త్రూరత్వం నన్ను కేస్తోంది. జీవితం దుర్భారం. జీవితం నిష్పలం. నాకింక అనందంలేదు. జంక శకలేదు-ఎందుకు బతికి? నన్ను వెక్కిరించినట్లు యా సాందర్భమంతా ఏమిటి!

“మీరా ఎందుకు నన్నిట్లా యేడిపిస్తావు?” మీరా లేదు.

వంటరిగా ఆ యేటివొడ్డున కూచున్నాను. మా ప్రొనాలు, మా ప్రేమ, మా ఈతలు, మా సరసాలు అన్ని అనందించిన యేరు నన్ను చూసి జాలిపడ్డాడు వుండి ఆ యేరు. ‘నదీ, నా తల్లి? నువ్వే నా దిక్కు’ అన్నాను. ఏదుపాచ్చింది నా మీద? నా జీవితంమీద నాకు చాలా జాలి కలిగింది.

ఈ నదిలోనే పడి మునిగిపోతాను, అమీరు వచ్చి యేరుస్తాడు ఒంటరిగా యీ కొండలు, ఈ మైదానం, ఈ దుబ్బులుచూసి నన్ను పిలుస్తు పశ్చాత్తాపదుతో యేదుస్తూ వెతుకుతాడు. అతని దుఃఖం తలుచుకుని వెక్కివెక్కి యేదుస్తున్నాను కాబోలు. మెల్లిగా మీరా వచ్చి నా చెంపల్సి లోకాకా నాకు తెలీదు.

“ఎందుకేదుస్తావు?”

అమీరు కోసం అంచే మళ్ళీ వెళ్ళిపోతాడేమో.

“ఎందుకు వెళ్ళిపోయినావు?”

“నా మనసు మంచిదికాదు. దుష్టట్లి. నా సంగతి పాసీ, నువ్వేమిటి యీ రాత్రి యోచిస్తున్నావు?”

“చెపితే నీకు కోపం వస్తుంది.”

“అమీరు గురించేనా?”

“అవును”

“నాకు కోపమెందుకు? నాతో చెప్పు.”

అమీరు నన్నెందుకు వొడిలాడ్ మీరాకి తెలీదు.

కన్నీళ్ళతో, నిట్టూర్పులతో అంత సంగతీ మధ్యమధ్య సిగ్గుపడుచేప్పాను, నిదానంగా విన్నాడు. అమీరు తిట్టలేదు, నాకోసం జాలిపడలేదు ఆ సంగతి మరిపించేసి నాతో ఆడుకుని నేను నిద్రపోయిం తర్వాత వేళిపోయాడు. మర్చాడు ఒకత్తె వొచ్చింది.

“నన్ని నెల్లు అయింది?” దాని మాట నా కథం కాలేదు.

రాత్రంతా అమీరు కలలు కన్నాను. వగలంతా, అతను లేది విరహంతో మాదిపోతున్నాను. నా వికారంతో, డోకులతో, వంటరి తనంతో

విరహంతో, మాన్యభావంతో, నా మాతృభావం అడుగంచింది. నేను వెరిపట్టుపట్టి నా అమీరు వెళ్ళగొట్టునా? ఈ బిడ్డ పుడితే మాత్రం యెట్లా పెచను? ఏం చేసుకోను? పోషణ యెట్లా? మా అనందానికి, మా పికార్కు ఆటంకునేకదా, అమీరు యీ కడుపు వ్యాధిన్నది అనుకున్నాను ఆ పిల్లకి పారిమ్మకుంటో, ఆ పిల్ల ఏదుపు సముదాయస్తో, దాని మురికలోనింది, ఆ ర్యాసలోనే మునిగి....అ బిడ్డ మా ప్రేమని నాశనం చెయ్యదా? నా కంటె మరధ్వషి కలవాడు అమీరు. అతనికి కోపం వచ్చిందంటే తప్పా మరి!

ఇప్పుడు నన్ను అమీరు వాదిలి వెడితేనే దిక్కుమాలిన పక్కినైనానే. ఆ శ్రుతి సహ పొనాడో నన్ను వాదిలేస్తే యిద్దరమూ యామైపోతాము? ఇప్పుడు బటుకు దుర్ఘారమైతే యే యేటిలోనో ముంచి అంతం చేసుకోగలను నాబాధని! అప్పుడో? అని అనుకుంటో వుండగా వొచ్చిందా మనిషి.

“నెల లేమిటి?”

“మీరాగారి అక్కగారు నన్ను పంపించారు.”

“ఎందుకు?”

టెలిసింది. వొప్పుకోనా?

కాని నా చిన్నపాపని. నన్ను నమ్మకుని నాతో దాక్కున్న పాపని....కాని మళ్ళీ అమీరు రావడమూ, నేనూ అతనూ ఆ మైదానంలో పూర్వం మళ్ళీనే...‘సరే’ అన్నాను.

ఒక్కమాటలో, ఒక్క తలపూపుతో యీ దుస్యప్పును చెదిరి పోతుంది. మళ్ళీ మెలకువ వచ్చేటప్పటికి, మళ్ళీ అమీరు నా ప్రక్కన వుంటాడు. మళ్ళీ జీవితమంతా అనందమయ మపుతుంది. ఈ పిల్ల లేక పోతెనేం-కాలమంతా గంచులేస్తే, నా ముందు నవ్వుతో పరుగిత్తుతో వుందే! ఎంత వెలివాళ్ళి మనుషులు! ఆశపడి నవ్వుల్ని చేతుల్చిందా పొగుచేసుకుని అతి ఆశతో గుప్పట్లు తెరిచి చూసుకుంటే, భరించలేని కన్నీళ్ళగా మారి కనపడతాయి.

ఆ మూడు రోజులూ యమ బాధపడ్డాను. ఇంక మీరా నన్నుంచి పెట్టుకొని నాకు పరిచర్య చేస్తే నాతో కలిసి పడ్డవేదన, రుణం యెన్నీ ఇన్నాలలో తీర్చుకోగలను? నానించి యేమాత్రం ప్రత్యుషకారమూ వాస్తుందనే ఆక్కొ లేక నాకు చూపిన అట్టంటి ప్రేమని పొందిన నా జీవితాన్ని తలుచుండే నా వెళ్ళ పాంగిపోతుంది. నన్ను తాకుతో, నా జుట్టు దువ్వుతో, నా నొట్టో జావ పోస్తో, ‘తగ్గిందా?’ అని ప్రతి నిమిషం అదుగుతో, నా కళ్ళలోకి

చూస్తే, నా చీర సర్పుతో నా పక్కన కూచుంచే, నిజంగా యింకా నాయ రోజులు బాధలో పదుకోవాలనిచించింది.

అదుర్దూతో వెలవెలబోయే అతని మొహం చూస్తోందే నా బారఘా అతని బాధకై బాధపడేదాన్ని నేనొక్క పెద్ద మూలుగు మూలిగి నష్టమి అతను విలవిలలాడి హడలిపోయేవాడు. అతని కళ్ళలోని వ్యధని చూర్చి ఆ నెపిగెనంతా కుక్కుకుని కళ్ళు మూలుకు పదుకుంచే మళ్ళీ మీ పలకరిస్తాడు. నేనెటు తిరిగితే అటు వొచ్చి కూచుంటాడు. నేను నిరిపోటనా పాదాల దగ్గర తల పెట్టుకుని పదుకుని నేను కదలినష్టదల్లా చప్పున తే కూచుంటాడు. నా మీరాని, ఉరి తిస్తారుట అతన్ని, యామవుటుండే తా అందం, అతని హృదయం? యే గులాబి పువ్వులకి కొత్తరంగు, యే సక్కల కొత్తమెరుపు, ఏ మబ్బులకి కొత్త నునుపు నిస్తుందో? ఏ దేవతల హృదయ కొత్తజాలిని, ఏ గంధర్వుల బాహువులకి కొత్తరసన, ఏ కిన్నెరుల కంశా కొత్త పాట నిస్తుందో! మీరా! మీరా!

ఆ రాత్రి నేను పక్కమీదపడి మూలుగుతున్నాను. అంతేసేపు పక్కమీద పడి కూమన్న మీరా కుండపట్టుకుని యేటి దగ్గరికి వెళ్ళి మీరా తెచ్చిన లాంతరు గుదిసెలో వెలుగుతోంది. గుమ్మంలో నించి తూలు నల్లని గడ్డం మనిషి వొస్తున్నాడు. వాడే ఆనాటి రాత్రి గడ్డం వాడని నా వెంటనే తెలిసి ప్రాణా లెగిరిపోయాయి. వాడు తాగి వుండకపోతే నా అర్ధమై వెశ్చాడేనేమో? మీరా కోసం పెద్ద కేక వేశాను. వాడు తోగా నా చేతులదిమి మీదపడి అలప్పి చేస్తున్నాడు. వాడితో పెనగడానికినై కళ్ళై మూలిగాను. బతిమాలాను. యింకా రాజెం మీరా! వొచ్చినా మార్తం ఇ రాక్కసి యెదుట యెం చేయగలదనే ఆలోచన తోచనేలేదు. మీరాని మండి తైటపాట్టి తైటనే యామన్నాచేసి రాలేదు కద ఏదు? నా మూలాన, నాకో మీరా గతి యామైంది? ఆ తలవుతో నా అవస్థని నేను మరిచిపాచ అతనికోసం గోలపడ్డాను. నన్ను రక్కించుకునే ధ్వని రాలేదు. ఇనా చెయ్యగలను. వాడు నన్నుకిందికి అదిను మరీ అశక్తురాలిగా చేశాడు. ఈ తిరిగి బలహీనంలో మూతలు పడ్డాయి. ఎంతేసేపయిందో పెద్దికలు నిసి కళ్ళు తెరుచుకున్నాయి. మీరాని వాడు మెడ పట్టుకుని లాక్కెచుకున్నా

రక్కంనబడ్డది. మళ్ళీ తెలివితపి పడిపోయినాను. లేచెటపుటి కంతా నిశ్శబ్దం. కీపం మాత్రం వెలుగుతోంది. మీరా లేని సంగతి మొహన కొర్బైనట్లు అయి నాట దిమ్మి తిరిగింది. ఆ రాత్రి నేను పడ్డ బాధ యి కొర్బైవారు నన్ను ఉరి శిషేపుటు కూడా పడను. అంతే కావాలి అనుకుంటున్నావు. అట్టాంటి బాధ, నా మీరా, నా ప్రాణదానం జేసి, నాకోసం బలిపడ్డ మీరా కోసం పడ్డతపన యుంతప్రేమలోనించి వాచ్చి వుండాలి? అది ఆలోచించు, ఆ ప్రేమ చాలదూ?

నేను పెద్ద రక్కు మదుగులో దొల్లుతున్నాను. దాహంతో నాలిక రోపిలికి లాక్కుపోతోంది, లెచి నీళ్ళ చెంబందుకోలేను. మీరా! మీరా మీరా! యామైటియినాడు? చప్పున నాకళ్ళముందు ఇందాక చూసిన పటం కెపడ్డది. ఆ రక్కం! నాది చేతుల్లో కత్తి! వాడుపాసీ, తన దుర్గార్థం నెరవేర్యుకొన రాసికొనావెనక్కి రాకపోవడం! ఏం జిరిగింది! తలచుకున్న కొద్దీ భయమేసింది. నుక్కడ యే సూతిలో పారశాదో! ఇప్పుడేదో గోతిలో కత్తిపాటు తిని మూలుగుతున్నాడేమో. మధ్యహృం నా మెడచుట్టూ చేతులేసుకూచున్న మీరా? అక్కప్రేసా, ఆ బాధలోనైనా నన్నే తలుచుకుంటూ వుంటాడు ఏమైనానో అని. నా కాట్టు చేతులు ఇటూలాటూ కొట్టుకున్నాను. ఏం చెయ్యును? కిసుకురాగిలిగితే ఎవరన్నా పిలవగిలితే! తమాపా. అమీర వస్తే బావుందును. అతనిపంచించును అని తోచి, యెదుపొచ్చింది? ఇంకెం మీరా? వాళ్ళ అమ్మ యొంత యెదుస్తుంది? నన్నెంత తిదుతుంది? అమెకన్నా తెలియజేయ గలిగితే! కిందపడ్డాను మళ్ళీ!

గుదిక తలవులోంచి ఉత్తరాబాధ కనబడుతోంది. దాని వెనక నించి వంద్రవంక విచారంగా ఉదయస్తోంది. ఆ యురుని కాలయముదు ప్రాణలపై పంచిన మరణపాశం వలె కనబడ్డది. దానికి నా మీరా కనపడుతున్నాడు? యే గతిలోనో రక్కంకారే మీరాని చూసి కాదుగడా ఆ అరుణ కాంతి.... నక్క కూస్తోం....యే గతిలోనో, మీరా కహాన్ని వెన్నెట్లో చూసి కాదు కదా? అయ్యా మీరా! యెరట్లా యెదుస్తుందేం, యింకా రాత్రి! దాంట్లో పారెయ్యలేదు కదా మీరాని చంపి! ఈ దాహం యెట్లా? లెవలెను. ఎందుకు లేవడం? యెరికోసం, కాని యి బాధ! యింకెవరస్తోరీవేపు మీరా పోయిన తర్వాత! యించే! నేనింక చావవలసిందేనా? అంతే కావాలి....అమీర వొచ్చి తన

క్రూరత్వం వల్ల యెం జరిగిందో తెలుసుకుని, వశ్వత్తుపంతో మండిపొని కాని అతనికేం! (ఇంకెవ్వరినో తెచ్చుకుంటాడు. యివ్వటికమ్మి తెచ్చుకున్నాడేమో! యిం ఫెరానికంతా అతనే కారణం? అతని కోసం నేని తీవ్రత్యాగం చేశాను. చాలా కోపం వచ్చింది. అట్లాంటి త్రుయిచ్చి ప్రేమించానా అనుకున్నాను. మీరా నన్నికా ఆక్రమించుకున్నాడు. మీరా కోసం దేవుణ్ణి ప్రార్థించాను. వాళ్ళ అల్లాను వేడుకున్నాను.... మీ నాసి మీరాని రక్కించుమని కాని అమీరుని రప్పించమని ఏడ్చినపుడు నా మో నెవరు విన్నారు! పోసి అమీరు రాకపోయినా సరే మీరాను రప్పి చాలునన్నాను. తన ప్రాణాన్ని నాకు అహంతి చేసిన ప్రణయధిరుడు నా మీరా? కాని పాపాతుఱాలిని. నా యెదుపు దేవుడు వింటాడా? యెడు తెల్లవారిందాకా యిం 'సస్పెన్స్'లో కాలం గడపటం! తెల్లవారితే మార్గా పోసి చచ్చిపోకూడదా? దాహం యింక బతకలేను. దాహం, బలవంతంగా లేచి కూచునన్నాను. బట్టలన్నీ రక్తంతో తడిసి వున్నాయి. ఆ రక్తం మర్యాది నోరగని పిల్ల? చిన్న కట్టు మూసుకుని, చిన్న కాట్టు, పొట్ట - భరించేసి పోయాను. కట్టు తిరిగి పడిపోయినాను గావును-మళ్ళీ మెతుకువ వచ్చింది భయమేసింది. ఆ గుడిశక్తి- అమైదానానికి పిల్లానేనూ! అదీ! అది కదిరిశే లేచి బైటికిపాతే! చంపినందుకు నా మీద కని తీసుకుంటే ప్రేమా దిగుబయటిపై, భయం పట్టుకుంది. భరింపలేని దాహం! అమ్మా! ఏం బాపాప్యానో! రాత్రి ప్రతినిమిషమూ చస్తాననుకున్నాను. ప్రతిచప్పుడికి ఉలిసి వాణికాను. కాని చావను. నిద్ర! మూర్చో!

మీరు పాదపద్మాల చప్పుడు నా హృదయంమీద కొట్టి రేపిం వేగుమక్కలో నించి పూడిపడ్డాడు. నామీరా. పీక్కుపోతున్న నాలికి. "వాచ్చావా? నా మీరా? నువ్వేమైనాపు చెప్పు" అన్నాను.

చెప్పక "నువ్వేట్లా వున్నాపు?" అంటో నా రక్కాన్ని చూసి పెద్దకోర్కె "నిస్సేం చేశాడు."

"ఏం చెయ్యలేదు. అసలు మళ్ళీ రాలేదు."

"రాలేదు కదా! ఆ రక్తమేమిటి?"

సిగ్గులో నేను మాట్లాడలేదు.

"తాగడానికి నీళ్ళియ్య ముందు"

నాకు నీళ్ళిచ్చి, పుభ్రంచేసి పదుకోబెట్టాడు. నాకు వేరే చీర లేదు. మప్పటి కప్పుకున్నాను.

"అదంతా యెం చేస్తావు?"

నా చిన్నిపాపని బట్టలో లుంగచుట్టాడు.

"పారేస్తా!"

"సువ్వా! నీచేత యిం వనికూడా చేయించు కుంటున్నానా నిర్మస్యరాల్సి!"

"మాట్లాడకు"

వెళ్ళివుచ్చాడు.

"ఎక్కు పారేశావు?"

"ఇంక నీకు కనబడదు."

ఎందుకు ఆ పిల్ల దిక్కులేకుండా పారేయుదమంచేనే నాకు కష్టంగా వుంది.

"నువ్వేమైనావో చెప్పు. నీకే అపాయం వచ్చిందో అని"

"నేను యెటినుంచి తిరిగివచ్చి వాట్టి చూసి వెంటనే మీదపడ్డాను. మార్టు వాడికి బాగా తెలుసు. నన్ను లాక్కెళ్ళి చెట్టుకు కట్టేసి పోయారు. మళ్ళీ నీ దగ్గరికి వచ్చి యెం చేస్తున్నాడు, నువ్వేమైనావో, నీ బలహీనంతో అని నా శయం. 'ఆమెని తాకావా నిన్ను చంపేదాకా నేను నిద్రపోనని అన్నాను కాని ఈరూపాట్లి నా మాట లక్ష్మిం చేస్తాడా? అని సందేహమేసింది. వాడు వెళ్ళిన నిమిషాన్నించి ఆ తాళ్ళు కొరుకున్ని యిప్పటికి వాడిలించుకున్నాను" అన్నాడు.

అతని నోరంతా రక్తమే! మెత్తని చేతులు నలిగిపోయాయి తాళ్ళ విగుసుతో. 'ఇంత వేర్పుకున్నావా బాబూ?' ఆ మాటలు చెప్పి నా చేతుల్లోకి రూలాడు. అట్లాగే వుత్తువాంటికి అతన్నదుముకున్నాను. ఇద్దరమూ నిద్రపోయాము. మధ్యాహ్నం దాకా.

రమ్మని అమీర్కి మీరా కబురు పంపాడు. కాని అతను వస్తుటండ్రి నాకు అర్ధంకాని భయం పట్టుకుంది. రాకుండా వుంటేనే బాపుంటుండేపే ననిపించింది. అతను రాగానే మీరాతో జరుగుతున్న యి మధుర స్వపుంలోంచి మెలుకువ వస్తుందని భయం.

ఇట్లా ప్రేమ మాగడమూ, ప్రేమలో సందేహాలు రావడమూ, బెసో యిట్లరిమీద ప్రేమ వున్నట్లు తోడదమూ, ఆ ప్రేమే చెరొకరిమీద చోఇ విదంగా, వెరు కారణాలవల్ల కలిగినట్టుండడమూ - ఇరంతా మీ వంటిపు వెప్పుకోరు. వెళ్లు కెప్పెక్కితే, అట్లనే వుంటుందిలే. పశుకామం, అంటా అట్లు ఇట్లరిమీద వుండడం అనంభవమని తమ సితి శాసనాలతో స్ఫీఫీ ప్రపంచంలోని హృదయాల్చే పాలించి అదుపులో పెట్టాలని ప్రయత్నిస్తున్నట్లు రాస్తారు కొందరు పుస్తకాల్లో! మీని గాలి మాటలు. నావి రక్తపు అనుభవాలు.

వారం రోజుల కిందదే కదా అమీర్చి అంత గాథంగా కోరాను? యి బాధంతా అతను రావాలనేకదా అనుకున్నాను. కాని ఆ మాధురోజుల సరకమూ నాకు మీరాని అపరిమితంగా సన్నిహితుట్టి చేసింది. మీరా నా జీవిత వ్యక్తిస్థాపనవేనుకున్నాడు. నేనువర్షం యమబాధంతా మీరా అనే మంత్రంశే ఆనందమయంగా కనబరుతోంది. మళ్ళీ జబ్బుగా పదుకుంటేనేమి అనుకున్నాను మీరా నాకు చూపిన మహాప్రేమ ప్రవాహం అవసరం లేక పస్తుగిల్లింది. మళ్ళీ ఆ తీవ్ర త్యాగం అవసరమై నా కోసం ప్రవహిస్తే అతని ప్రేమ నసుభవించాలనిపిస్తోంది. కాని అతని రుణం తీర్చుకోగలనా? ఏం చేస్తే తీరుతుంది?

ఒకనాటి రాత్రి మీరాని పిలిచి చెయ్యి పట్టుకుని పక్కన కుట్టె పెట్టుకున్నాను. 'మీరా నేను నీకు కావాలా?' అర్ధంకాక నావంక చూరు

'అవాళ మధ్యహ్నం....? అర్ధమయిందని నా చేతుల్లోని అతని వేళ్లాను చెప్పాయి.

అతని చంపల్లోని సిగ్గుని చూసి మురుస్తే.

'నీకు కావలిస్తే యి రాత్రి అయినా సరే'

'నీ కవసరమా?'

"నా కిష్కమే." నాకు సిగ్గెస్తోంది.

'అదికాదు. నేను నీకు అవసరమా? అమీర్ మల్లె కావాలా!'

ఎంత చేదార్యమో? ఎంత లోతైన నాజూకైన స్వభావమో! అతను గేటీగా పక్కకి అదుముకుని మొహన్ని తిప్పుకున్నాను. నేను వెదిలిన అతని వేళ్లు నా జుట్టులోంచి కదలలేదు. "సీతో అబద్ధం చెప్పుచేసోయి. నేను అమీర్దాన్నే అనిపిస్తుంది. నాకిష్టముండదు. నేనెం గెప్పదస్తీ, పతిత్రతనీ అని కాదు."

"అయితే యొందుకడిగావు?" ఆ ప్రశ్న నన్ను గుచ్చుకుంది, సిగ్గుతో.

"నిన్ను సంతోష పెడదామని, యొందుకంటే నేను అమీర్దాన్నేనా అతనిమీద కండ నీపైనే నాకు ప్రేమ యొక్కువ."

మాటలు తప్పించి యేవో మాట్లాడి వెళ్లిపోయినాడు. మీరా లాంటి రాణ్ణి మళ్ళీ చూస్తానా? తురకలని గుమ్మంలోనికి రానియ్యరు పవిత్రులైన మరందయ.

"దీదీ అమీరు వస్తే?" అన్నాడు ఒకరోజు.

"ఏమిటి?"

"నాకు భయంగా వుంది."

"భయం?" నాకు తెలుసు కాని అడిగాను. ఆడదాన్ని.

"వెప్పుకోడమో?"

"ఎందుకు మీరా?" అడిగాను కాని ఆప్రశ్న నన్ను బాధిస్తోంది.

"మనమింత స్నేహంగా వుండడం"

"తేప్పముంది?"

"లేదు. కాని అతనేమనుకుంటాడో?"

"అంతమాత్రం విచక్కణ లేనివాడా?"

"విచక్కణ వుంటుందా? నాకు భయమేస్తోంది" అన్నాడు.

"భయపడకు నేనున్నానుగా...."

"ఎందుకు; నిన్నేమైనా చేస్తాడని భయమా? నేను కాపాడనా?"

అమీర్ నా మాట వినడా?

“నన్నా? నన్నేమి చెయ్యదు. నాకా భయమేమీలేదు. పోసీ నన్నే చేసినా చెయ్యనీ. ఏం చేస్తేనేం? అది కాదు, నిన్ను” అంటున్నారు మీరా “నన్నేమి చెయ్యదు?”

“నీకు తెలీదు.”

“నాకంటే పెద్దవాడిమల్లే మాట్లాడుతున్నావే?”

“నాకు లోకం తెలీదనా? అమీరు సంగతి తెలీదనా! నాకంటే పెద్దదానివి నువ్వు? నీకేం తెలుసు?”

నిజమే, నేనెతనికన్న యేమాత్రం పెద్దదాన్ని! అదదాన్ని గడక ఇట్లు మాట్లాడుతున్నాపు కాని - ఆన్నారు గదా “నీకు తెలీదు; అందులో తురకా సంగతి నీకేం తెలుసు?” దూరకున్నాను. అలోచిస్తే అమీరు రక్తపు మాటల జ్ఞాపకం వోస్తున్నాయి. మీరా కూడా అలోచిస్తే కూచుని అన్నారు కదా.

“ఇదుగు, నా కంరం నులమనీ, నీమీద చెయ్యి వేశాదా-అమీరు-అందుకనే నిన్ను విధిచిపాను. నా మూలాన నిన్నేమన్నా చేస్తే-చేస్తే చంపేస్తాను. పాడిచేస్తాను గుండెల్లో”

నేను మాట్లాడబేదు. నా పులిపిల్ల కళ్ళలోని నిప్పుల్లి, చంపలమీ మంటల్లి చూస్తున్నాను. నా చిన్నబాబు తక్కుమీద నించి మాట్లాడుతున్నాడు “మాట్లాడవే? అప్పుడు నా మొహం చూడను పామృంటావా దీర్చ?”

ఏం చెప్పను?

“మాట్లాడవా?” అన్నాడు అనుమానంతో. నేను మాట్లాడలేదు. పోసీ రెచి గుమ్మంలోకి నడిచాడు.

“నేను రాను. అమీరు వచ్చిం తరువాత.”

“నువ్వు రాకపోయ్యటయితే. అమీర్ రానక్కరలేదు” అన్నాను.

“ఎందుకష్టర్దేదు! నువ్వుల్లేదన్నా తనూరుకుంటానా? అతనోఁంటాడ?” పోట్లాట పోయింది. నా చూపుల్లో చప్పున ప్రీ జాలికి పాయుథం థరించాను. నీళ్ళు నిండాయి.

“మీరా, నన్ను వోడిలేస్తావా?”

“అమీర్కి కోపం వచ్చి నిన్నేమన్నా చేస్తే!”

“మీరా! ఆ ఆపద రానీ ఆలోచిద్దాము”

8

అమీర్ రూపచీనప్పుడు మీరా లేదు. రాగానే అతని కళ్ళు నా దేహస్ని ఆక్రమించుకుని వెతికాయి. సిగ్గుతో మెల్లిగా పక్కగా నుంచున్నాను. నా నయం పక్కగా చెయ్యసి నా మొహంవంక చూసి “మునుపటి కంటే ఈర ఎంత బాపున్నావో! నీ కళ్ళలో కిత్త కాంతి వెలుగుతోంది” అన్నాడు.

అవే అతని మొదటి మాటలు. నేను తనకుసం చేసిన త్యాగం సంగతి యెత్తినన్న మెచ్చుకుని లాలిస్తాడని పదుతున్న ఆశ భగ్గమై నన్ను బాధపెట్టింది. ఆ సంగతి సూచనగా ఒకటి రెండుసార్లు ఎత్తినా అతను వినదలు చుక్కలేదు.

అమీరు లేని నాలుగు నెలలూ, అనలు కాలంలో లేకుండా పోయినట్టే ఫంది. తలచుకున్నా నాకు ఆ కాలం జరిగినట్టే తోచదు. ఎప్పుడూ మేమిద్దరమూ అనాదినించి, సృష్టి పూర్వంనించి అట్లానే కలిసి వున్నామని సించింది. మేమిద్దరమూ లేకుండా యా సృష్టి నిలుస్తుందనిగానీ ఆ కండ గ్రెండ్ అట్లా ఎత్తుగా పరిమళంగా ఎదుగుతుందని గాని వూహించలేను.

“మనం పోయింత తర్వాత యా గుడిశలో ఎవరాన్న వుంటారో. చాచుబడి, సక్కలు కూచుంటాయో?” అని అమీరంట....

“మనం లేకపోవడమేమిటి?” అన్నాను.

పూర్వం మల్లేనే సంతోషంగా గడిపాము వారం రోజులు. కాని అర్ధరాత్రి ఆరస్ని అనుకుని ఆకాశపు నలుపు లోపలికి చూసటప్పుడు, అతను మెల్లిగా చెల్లి గాలిలో పాదుతూ కూచుండగా, వెనకనించి నేను అతని కళ్ళకేసి చూస్తే మెప్పుదో త్వరలోనే ఆ శాంతం విరిగి నా తల పగిలేట్లు బధ్యలై పదుతుందని భయం వేసింది. అంత సంతోషంలోనూ కూడా నా హృదయం “మీరా యేడీ రాశేం” అంచోంది. అమీర్ తానా నాలుగు నెలలూ యెక్కడ వున్నది, యేమి చేసింది చెప్పలేదు. నేనేం చేస్తున్నది అడగలేదు. గుచ్చిగుచ్చి అడుగుతాడని భయంగా వుంది. కాని అడగలేదని బాధగానూ వుంది.

వారం రోజుల్ని తయాత గావును. బియ్యం కొసం అమెరికాల్కి వెళ్లి లేదు, చెట్ల వెనక మర్కాదో లేదు వాచి నా యొదుబ తల వంచుకొని నుంచున్నాడు.

“మీరా! యిన్నాచ్చెమైనావు?” కళ్ళంబడి నీళ్ళు పెట్టుకున్నాడు.

“మీరా, ఎందుకోయి. నా బాబు!”

“ଦିନ. ଅଂଶ୍ଚ ଆହରା?”

“ఎవుటి?”

ప్రకరమయింది కని అర్థిగాను.

“నీకు తెల్పు”

“నమిటయే ఆ మాట? నమి ఆఖరు కాదు. నువ్వు ప్రతి ప్రతి పదుతున్నావు.” అంటున్నాను కానీ ఏదో మార్పు కలిగిందని నా హృదయు అదుర్నానే పుండి. “దీదీ! నేనీ బాధను భరించలేను. ఈ-”

“ఏమిటాబుదు! ఎందుకు?”

“నాకు తెలీటంటేదు. దాలాసార్లు ప్రశ్నించుకున్నాను, అర్థం కారుకొచ్చి భరించలేను. మాట్లాడలేను? ఈ మూడు రోజులూ ఆ పాద వెనక కూడా వున్నాను-రాత్రింబవట్టు ...”

పాపం?

“ಅಯ್ಯಾ, ಮೀರ ಮೂರುಂಜಲು ಅಕ್ಕಡ ವುನ್ನಾವಾ? ಎಂತ ರಾಲೆದೂ? ಪಿಬಿತಂಡಿ! ನಿನ್ನ ಮರಿಚಿಪಾಯಿ, ನೆನು ನಾ ಅನಂದಂಲನೇ ಪುನ್ನಾ? ಕನಿ ನಿನ್ನ ಮರಿಚಿಪಾಲೆದು. ದುರ್ಬಾರ್ಯಾರಾಲ್ಕಿ, ನಿರ್ಬಾಗ್ಯಾಪುದಾನ್ನಿ, ಎಂ ಚೆಯ್ಯನ್ನಿ ನಿ ಬಾಧನಿ ತೀರ್ಜಾದನಿಕಿ!”

సుంచుని అతనిని నా పక్కన కూచో పెట్టుకుని, అతని రుపి గట్టిగా కావలించుకున్నాను.

“నేను నీ కఖ్యర్దు, నిజం కాదనకు....నేను చూస్తేనే వున్నాను.... జీవితంలో నాకు సలం లేదు.”

“మీరా, నువ్విట్లా అంటావని నేనెన్నదు అనుకోలేదు. చాదు. అహి నేను పూర్వంమల్లే ప్రేమగా వున్నందుకేనా నీకించాధ? ఎందుకు వుండనను కున్నావు? వుండనని ఎనుడన్నా అన్నానా?”

“భా! నెనుక్కేదు. దానికికాదు. ఈ యింట్లో గనీ, పూర్వ యంలో గని నాకు చేటు లేదు.”

“మంది ఎన్నటికీ ప్రవానికి పీట్లేకుండా వుంది. నీకేమీ సందేహం తక్కురిపేదు.”

“నిజమూ, నిజమూ?”

“నిజం. ఇంక పిచ్చి పిచ్చి సందేహాలతో బాధపడక ర. రా. ఆయ టుండాం. పుష్టి లేరుకుండాం రా.” అతన్ని లేవదీసి నవ్వంచి పరుగిత్తి ఇచ్చరము తంగిరు పుష్టులు కోసుకొంటున్నాము. కాని నా హృదయం ఖారంతో మూలగుత్తనే ప్రంది.

“న తలలు పెట్టు.”

“అముర్కి భాగుండేందుకా?”

పం చెయ్యను?

“అ నుట్టిటే ఖనకు ఇరరికీ వానుండేందుకే”

తల్లో పెట్టాడు పూలని. మీరా తరపు మారింది. అతని వేళ్ళ నా మెరమీద జుట్టుకింద చురుకు చురుకు మంటున్నాయి. పాము పిల్లకి ఎంత పాయపోస్తేనేం యెప్పుడే వోకప్పుడు వదగ విప్పక మానుతుందా? ఇలా గంచిసిపు కాలం గడిపామో లేదో ఆమీర్ వోచారు.

“నీ మీరా? వెళ్వా?” అని లోపలికట్టి పాయ్యి రాజేస్తున్నాడు. మట్టి మా వేపు రాక, నవ్వుతో ఆ వూరు వచ్చిన మందుల వర్డకుడి కబుర్లు పెట్టున్న మీరా చప్పున ఆగాడు. అంతే, కొంచెం సేపట్లో అమీరు వొచ్చి షుర్పున్న తరువాత అసలే మాటలులేవు. ఆ నిశ్శబ్దం దుర్భర మయింది. దూరంగా కూచుని అమీరు అప్పుడప్పుడు రెప్పలకింద నుంచి దగ్గిరిగా కూచున్న మా యిట్టరి వంకా చూస్తున్నాడు. రాళ్తో అదుకుంటూ తలెత్తులేదు. మీరా వివరికి ఒక్కమాట మాట్లాడకుండా చప్పున లేచి వెళ్వాడు. తరువాత రెండు గంటలసేపు అమీరు మాట్లాడలేదు. యెమిటా యా పుపుద్దమం పెద్ద తుఫాను ముందట. వివరితమైన శాంతం కాదుగడా అని భయపడుతో నేను కూచునాను, యెండ వంక చూసో.

అమీర చప్పున 'ఆ' దీది యేమిటి? అన్నాడు.

"ఎమో నాకు తెలీదు."

"పిలిపించుకుంటో తెలిదేమిటి?"

"అది తెలుగూ కాదు. తురకం కాదు నాకు మాత్రం ఎట్లా తెలుస్తుంది" ఎమో ముద్దుకి అట్లా పిలుస్తాడు."

"దీది దాదా" అని వెక్కిరింపుగా అని యింకా యేదో అనబోయి వూరుకున్నాడు అమీర.

'దీది' అన్నమాట మీరా నోట్లోంచి వొచ్చినప్పటి మాధుర్యమంతి చిత్రికిపోయింది.

మళ్ళీ రెండురోజులు మీరా కనపడ్డాడు. అమీరుకొత్త ప్రేమతో క్రైంక్రతో అన్నీ మరచిపోయినాను. కాని అమీరైనా నన్ను కావలించుకోయి పదుకుని నా మొహంలోకి కళ్లోకి చూస్తో యేదో యేదో స్పష్టంగా తనసందేహాన్ని నా లోపల, నా హృదయం లోపల కళ్లోంచి వెఱడట తున్నట్టుగా చూస్తో పరద్యాన్నంలో పడతాడు. చప్పున మళ్ళీ నా అందంలో మైమరుస్తాడు. ఏదో తనని బాధించే అంతర శత్రువులతో పొరాదు తున్నట్టి బాధపడతాడు. నాకతనిపైని, అతని బాధపైని ఎంతో జాలి కలుగుతుంది కాని అదగటం భయం. అడిగితే ఏం వెళ్లబెడతాడో? మధ్య మధ్య మీరి మరిచిపోయినానే! ఎక్కుడున్నాడో! మళ్ళీ ఏ పాదల వెనక తింగలే మాడుతున్నాడో! రాదెం? అనుకుంటూనే మళ్ళీ మరచిపోతాను. మళ్ళీ యెందుకు మరచిపోయినాను? ఎంత క్రూరురాల్సి! నాకేం అధికారమంది యింత అందంగా వుండేందుకు? అని నాలిక కొరుక్కుంటాను. కృతమ్మి రాలినా? నా సౌఖ్యం ముందు ఏ భారస్తో అణగ తోక్కేస్తానా? నా గుణి విపరీతమైన రాయా? ఏమో? కాని యిప్పుడు తలుచుకుంచే ఏమనిపిస్తుందంచే-అంతకంచే యెం చెయ్యగలుగుదును? ఎటు ఏమి చేసినా, దోషించు మహా అగాధం ఈ జీవన నదికి ఈ మహా సముద్రమే అంతం. ఇట్లా ప్రపంచినా అంతేనా పుట్టక. నేను ఏ పరిస్థితులలో పడ్డనో అది నా భర్యా యా ప్రపంచాన్ని పాలించే మహాశక్తి. మన హృదయాన్ని నడిపించే రహస్యాలు.

సూక్షం. అదే నన్ను, అతన్ని, ప్రేమనీ, అన్నిటినీ చిరునవ్వుతో-యిట్లా మాంగళక్కుల్ని, దాన్నించి తప్పించుకోవాలని చూసే మా అల్ప వ్యధ ప్రయత్నాలని చూసి, చిరునవ్వుతో క్రూరంగా నిరఘాటంగా, సునాయాసంగా దొర్కించు ఉంటో పాయింది. దానికి కళ్లు లేవు, చెవులు లేవు ఆత్మలేదు. ఆ శక్తి నీరిలోంచి, జడత్వంలోంచి శాంతిలోంచి, మర్యాదలోంచి మిమ్మల్ని; పాసంలోంచే, సరకంలోంచే, మహాబాధలోంచే నన్నుతుందర్నీ ఎక్కడికో చక్కబోకే నేమో తీసుకుపోతోంది. ఊరికి మీరూ నేనూ అట్లా చేశాం. యిట్లా చెయ్యకపోయినాచే అని యేదుస్తాము. అంతే నామీదాగ్రహించి, రథముతారుగాని, మీరు చెప్పే వేదాంతమూ అదేగా! చివరికి 'దాని భర్యం పామ్మం'బారు నేను 'మీ భర్యం' పామ్మంటాను.

సాయంత్రం నేనూ, అమీర యేటికి స్నానానికి వెదుతో వుండగా దేవక్షంగా యొర్పని కండువా అంచు పామువలె పడివుంది. అది మీరాది, రాస్సి చూడగానే కాళ్లు వోస్తికాయి. మీరా చచ్చిపోయి కండువా ముక్కని తక్కడ పారేసినట్టయింది. కాని వెంటనే అది నా కోసమే వుందని గ్రహించి, ఆగాను. ఆ చుట్టూపక్కల పాదల్లోంచి 'నువ్వు వెక్కతెవ్వా వచ్చిందాకా యిక్కడే శుంటానీ' మీరా గంతు వినపడ్డది? ఎంతకాలం నుంచి కాచుకొని వున్నాడో! ఎంత దొంగతనము వొచ్చింది. నా మీరాకి! అని ఏడుచొచ్చింది. తలవూయించి; అమీర వెంట నడిచాను.

చీకటిపడే సమయాన, పాయ్యమంట దగ్గర అమీర్య వోదిలి వెక్కతను యెటి వ్యాట్చు వేపు నడిచాను మీరా వచ్చి చీకట్లో పక్కన సుంచున్నారు.

"ఏమిటి మీరా?"

"రా! దూరంగామాట్లాడదాం"

"వెంటనే వెళ్లాలి, అమీర వెతుకుతాడు."

"వెతకనీ, అందుకనే దూరంగా వెడదాం."

"నన్నురుగుతాడు."

"భయపడుతున్నావుకదూ?"

"ఏమిటి?"

నేను ముందే చెప్పులా. యిట్లు జరుగుతుందని? అతనదగడం, ఛాసి నువ్వు భయపడడం, నాతో మాట్లాడానికి ఏలులేకపోవడం.”

“అతని దగ్గర రహస్యం యెందుకు? వృధాగా అనుమానం కలిగించి ఏం లాభం?”

“అనుమాన మేమటి? మీరాతో పెళ్ళానను. ఏం?”

“కాని రహస్యంగా అతను వినకుండా, అతను చూడకుండా మనకేముంది? చెప్పు.”

“ఏం లేకపోతే మాత్రం? ఏం లేదు కనకనే మనం వొంటిగా వుంచేనేం?”

“ఎందుకు వుండడం?”

“మరి నాతో మాట్లాడవా?”

“మాట్లాడనన్నానా? అక్కడికే రా.”

“పోనీ. యిట్లు నాతో మాత్రం తిరగకూడదా?”

“అతను కూడా వుంచేనేం?”

“వుండక పాతే నేం?”

నేను మాట్లాడలేదు. ఆ సమస్య నా కర్థం కావటం లేదు. అమ్మి చూస్తే భయం వేస్తేందనే సంగతి వాప్పుకోడం యిష్టంలేదు.

“నీ కిష్టం లేదనరాదూ.”

“మీరా?”

“పోనీ అతని కిష్టంలేదు. నీకు భయమను.”

ఆలోచించాను.

“మీరా! నీతో యెట్లు మాట్లాడాలో నాకు తెలీటంలేదు. ఏదో తల్లు పని చేసిన వాడిమల్లే దొంగతనంగా దాక్కున్నావెందుకు? - ఎందుకు ఇంటిఁ రావ్యా! రా: మాట్లాడు. ఆముకో స్వేచ్ఛగా వుండు. మా యిద్దరితో సఖ్యగా వర్తించు. అందులో అమీర్ నీకు కొత్తవాడా? నాకన్న ముందు అతనే కొన్ని స్నేహం, కొత్తవాడా?”

“అప్పురు నీతోనూ పికార్లు వొస్తా, అతనితోవస్తా....కాని మధ్య దోషలో ఇబుస్తావేం, అక్కడికి వచ్చి పిలవరాదూ? ఇప్పుడతను లేనిపొని అనుమానాలు పరశాంచే అన్యాయమా?”

“అతనెవరు అనుమానాలు పరిధానికి?”

“నువ్వు సహిస్తాపు.”

నేను మాట్లాడలేదు. “నువ్వుక్కడికి ఎందుకు రావు చెప్పు” అన్నాను.

“నాకు బాపుండరు. అతనికి బాపుండరు. మనిషురమే వున్న బ్యూండరు.”

“అది కొత్త. అంతే. నువ్వు నాలుగుసార్లు వాస్తే అదే అలవాటపుతుంది.” ఇసును మాట్లాడలేదు. నా మాటలు అబద్ధాలని నా అంతరాత్మ అంటూనే శుంధి. ఇద్దరితో యొవరిని వారలడానికి చేతగాక ఎవర్చు వారలకూడదనే పేరాలో, ఆ యిద్దర్నీ ప్రయత్నించి ఒకచోటచేర్చుటం అనస్తక మంటసే శుంధి అంతరాత్మ. కాని నా శక్తిలో వుండే నా అహంభావం నన్ను ప్రిశ్చాపరిచింది.

కాని అహంభావమేనా? స్వ్యాధమేనా? కాదేమో! అమీర్ మీద ప్రేమ. నేను లేకపోతే అమీర్ యామోతాడో అని అతనిమీద జాలి. నేను లేకపోతే మీరా బతకలేదే అని అతనిమీద జాలి. నా హృదయంలో వుండే మార్పవం. రా న్నీ గతికి తిసుకచ్చింది. నాకన్న కరినాతుర్మాలు. తన సాఖ్యమే చూసుకునే దుర్మార్గురాలు. తనకు నచ్చినవాట్లి దరిచేర్చి రెండోవాట్లి కరినంగా రాదిసేది, సాఖ్యంగానే. బతుకునుగద! వాళ్ళిద్దరితో కూడా ఒకరన్నా పోళ్ళపడేవారు, రెండోవారు మరచిపోయి బతికేవారు. ఈ గతి రాదుకద?

“తప్పదు. నువ్వు కావాలి. అమీర్ నీతో స్నేహంగా ఉండడం నా శరీరం. ముగ్గురుమూ యెంతో ఆనందంగా వుండామని ఎంతో అనుకుంటే, చివరికి యిట్లు అయిపోయింది. అమీర్ తగాదా పెదలాడేవోనని భయపడ్డునగాని నువ్వెట్లు అపుతా వనుకోలేదు” అని కొపంగా అన్నాను.

నా పెదిమలు వొంకడం అతన్ని లొంగదీసింది. అతని భయాన్ని అణగదీకీ సహజ చివేకాన్ని, అతన్ని కపాడే 'జస్టింక్స్‌నీ' నాశనం చేసింది. పాశం ఏమీ తోచక కథ్యంబడి నీళు పెట్టుకుంటో నుంచున్నాడు. అమీర్చి సమ్మప్పనీ. నా మాటలు అబద్ధమనీ అతని అంతరాత్మ అంటోనే వుంది. కబోలు, దుష్టురాల్చి నేను, నా సాఖ్యంకోసం అతన్ని బలవంతంగా లోబరుచుకున్నాము. నా మీరా?

పడమటి మెరుపు అతని మొహన్ని వెలిగించింది. అప్పుడే ప్రాంతించిన గాలి అతని ముంగుయల్ని చీకట్లు వూయించింది.

"వెడతావా?" అన్నాడు.

"సువ్వో?"

"సేనింతే?"

ఆ యొదారిలో, చీకట్లు కీచుమనే శబ్దాలలో ఈ వొంటరిగా, నిస్సపయంగా, బంధువులందర్నీ విఫిచి, నాకై పడిపున్న చిన్న నా బాబును చూసి. నా మనసు కరిగిపోయింది! దగ్గరిగా కావలించుకున్నాను.

"మీరా! మీరా! ఏదో విపరీతమైన బాధతో నువ్వు మాడిపోతున్నాము. నా దగ్గరికి రావు. నన్ను వోదార్చినయ్యావు. ఏం చెయ్యనోయి నీ కోసం."

వెక్కి వెక్కి యెద్దుయ నా మీరా! అమీర్చి వొదిలేసి యితనిలో వెళ్చిపోని అనిపించింది పాపం! ఈ లేత హృదయం, ఈ అమాయకత్యం, నామి విశ్వాసం, నా మీద ఆధారపడడం. ప్రాణమన్నా నా కోసం యివ్వడానికి స్టోం ఎట్లా వోదార్చను అతన్ని?

"నీ కోసం ఏం చెయ్యను? మీరా! నువ్వు లేక నేనెట్లు బుతకుపు ఎట్లా, నేనెం చెయ్యను?" అని యెద్దును. నా కన్నీళు అతని నిశ్శయానికి కరిగిస్తున్నాయి. నే సబద్ధం అశ్చంలేదు. మీరాని చూస్తే ఆట్లానే వుంది. నాకు "నాకు తెలుసునా ఏం చెయ్యలో?" అంధకారంలో సముద్రం మధ్యలో పున్న వాడికి తీరమెటు పుంటుందో యొం తెలుసా, నా కంత తెలుసు కర్తవ్యం మన్మమేం చెయ్యలో తెలిసి, చెయ్యకపాతే శిక్కించ వచ్చు దేవుడు. కాని యిం

శబ్దానం, అంధకారంలో వుంటాము కద! ఎంత యోచించినా తెలీదు కద! శంకా ప, నాశనం చుట్టూ అల్లుకున్న తర్వాత, ఇల్లుకూలి నెత్తిమిద వ్యురవాత కాంతి వాస్తుంది. దోవ కనపడుతుంది. ఏం లాభం? కాని రామయిదానికి అప్పటికీ, యెప్పటికీ తెలీదు దోవ. అసలు నువ్వుందుకాసమస్యలో ప్రవేశించావు? అంటారు పెతివ్రతలు.

"అమీర్చి వాడిలియ్యనా, వెళ్చిపోదామా యిద్దరమూ!" అన్నాడు. నిజంగానే అన్నాను. ఆ మాటలు ఇప్పుడు తలుచుకుంచే, నా మాటలు కంధం అని ఏదుస్తాను.

దాంతో నా బాబు మనసు కరిగిపోయింది.

స్త్రీ త్యాగానికి ఆయత్తుపడితే థీర్చెన పురుషుడు ఆ త్యాగ లాభాన్ని శ్వేతంగిలడా? ఆ మాట చాలు. తనకుసం త్యాగంచేసే స్త్రీ వుండడం పురుషుడికి అమితమైన ఆత్మవిశ్వాసాన్నియ్యాలి. కాని త్యాగాలు గ్రహించ దానికి ఉపాటు పద్ధతి పురుషుడు అతిసిద్ధుడు. పెతివ్రతల త్యాగాల వల్ల నియమాలు నిలచెట్టుకునే గతి మీ పురాణ థిరులకే గానీ అమీర్కి, మీరాకి కాదు.

"సేనే వస్తాను దీదీ. రెపణ్ణించి."

"నిజంగా వస్తావా? నా పిచ్చి బాబు. పూరికి భయపడ్డావు అవునా?" ఇశ్వరమూ యింటివైపు చూశాము.

"కాని దీదీ, ఇదివరుకు మల్లేనే నీ పక్కన కూచుంటా. నీ బుజం మిద చెయ్యి వేస్తూ" అన్నాడు మీరా.

"ఆ, తప్పకుండా. ఎందుకు అదుగుతావు?"

"మరి....అమీర్చి....మాస్తున్నా...."

"ఆ, దానికం?" అంటున్నాను గాని నా గొంతులో అబద్ధం వినిపించ రెచా నికు. మీరా? నా బింకం కోర్డీ అనుకున్నాను. కాని నా గుండెనీరై పెటుంది. ఏం జరుగుతుందో? కాని ఫరవాలేదు. అనుకుంటో పక్కకి చూశాను మీరా లేదు. ఇంటికి వెళ్చాను.

మర్చాడు మీరా వాచేటప్పటికి అమీర్ నా తల చిక్కు తీస్తున్నాడు. మీరా తరహా మార్చాడు. రావడమే అదేదో అసహజమైన సాహనంతో, వుత్సహంతో

వచ్చి నా కెదురుగా కూచుని నిర్ణయమైన కంరంలో - "నేనిచ్చిన దుష్యేన యేది, దీది!" అన్నాడు. పాపం పూర్వం వలె మాట్లాడటానికి ప్రయత్నమచి.

"ఇంకెందుకు? అమీర్ వోచ్చాడుగా చిక్కు తియ్యడానికి. చిక్కు తీసుకుని మాత్రం ఏం ప్రయోజనం?" అన్నాను. అమీర్ వంక చిరునప్పుడే చూసి మళ్ళీ మీరావంక చూసి నవ్వాను. ఆ పని యెట్లు వుండనుకున్నా? రెండు మహాసముద్రాల మధ్య సన్మని తారుమీద నదున్నస్తుట్టుంది. ఏ మాట మాట్లాడితే, ఏం మాట్లాడకుండా పూరుకుంటే, ఏ చూపు చూస్తే ఎవరికోపం తెప్పిస్తున్నా? ఏమధ్యం చేసుకుంటారో? అబ్బా ఆ రోజుల యుమహా! ప్రేమ యింత ప్రాణం తీస్తుందని అనుకోలేదు. కత్తిమీద సాములే కది!

అమీర్ గంభీరంగా నా జట్టువంక చూస్తే పూరుకున్నాడు. మించి అపీ గబగబా మాట్లాడుతున్నాడు. పూళ్ళో అమీర్ రావడాన్ని గురించి అనుకుంటున్నాచీ, ఆ స్నేహములో మెయిలురైలు అపాలని అర్థా పెట్టడం అణ్ణిచెప్పాడు.

అమీర్ వాదలగానే వెళ్లి మీరా పక్కన కూచున్నాను. అమీర్ కట్టి పదును పెడుతే, ఆ పనిలో నిమగ్గుడై వున్నాడు. మీరా యింక దగ్గిసి జరుగుతాడేమానని నాకు భయంగానే పుండి ప్రతి నిమిషం. కని అమీర్ భయంకరమైన కట్టు ముందు పెట్టుకుని మీరా సాహసించలేదు. నేనిఁ ఆ నిశ్శబ్దం భరించలేక లేచి "స్నునానికి వెదదాం" అన్నాను. ఎవరూ లేవరేదు "మీరా, నువ్వు రా."

మీరా చప్పున నుంచుని అమీర్ మొహంవంక చూస్తున్నాడు.

"అమీర్ నువ్వు కదలవేం?"

కంచెం మాట్లాడకుండా పూరుకొని,

"వాస్తు పదంది" అన్నాడు కత్తిమీద ధ్యాస వుంచుకుని.

ఇంకెం మాట్లాడ్చునికి లోచక, మేమిద్రరం బైటికి నడిచాము. ఈ దూరం పాయినా అమీర్ జాడలేదు. ఎత్తుగా పెరిగిన తంగేరుచెట్టు ఇఁ అగి యెండలో మాడుతున్న గుడిశవంక చూస్తే మాట్లాడకుండా

నుంచున్నాము. చప్పున మీరా "లాభంలేదు దీది" అని పూరుకున్నాడు. నేనూ మాట్లాడలేదు. "అమీరక్కడ వుండగా నీతో చనువుగా వుండలేను. నా పేకారు" అన్నాడు, నే నేమనను?

"పోనీ తాక్కుపోతేనేం మీరా. చనువుగా వుండకపోతేనేం?"

మీరా కంచెంసేపు ఆలోచించాడు.

"అవను. తాక్కుపోతేనేం? నీకం?" అని నెమ్మడిగా అన్నాడు.

ఆ "నీకం!" అన్న మాటలు అతని కంరంలో నిరాశ పూలాల వలె నాటుకున్నాయి.

"అన్యాయం మీరా. నువ్వు నస్తుల్లా అనడం ఇంకా తెలుసుకోలేక పాయినాపు కద. నా మనసెటువంటిదో! మనకున్నస్తుమివంటి ప్రేమకి లాకడం ఆవసరమా?"

మళ్ళీ ఆలోచించాడు. పాపం, ఆ చిన్నవయసులో యా సమస్యలు తర్వాగాని యా బాధలు యివన్నీ ఆలోచించి, చెప్పుకోవలసిన గతి పట్టింది మీరాకి. చక్కని కనుబామ్మల్ని ముడిచి కట్టు మూసి, ఆలోచిస్తూ నుంచున్న నా మీరాని చూస్తే నా గుండె నీరైపాతుంది.

"అవసరమని కాదు. అది అభ్యంతరం కావడమే మనకున్న ప్రేమ బంధని కాలుస్తోంది"

"అమ్మా! మీరా! ఎంత ఆలోచన వుందోయే! అతని మాటల్లోని సత్యం నుండి గాయపరిచి సిగ్గులో ముంచింది. ఇంక జవాబు చెప్పలేక యింటిపేపు మళ్ళీను. మీరా వెనకనే వోచ్చాడు. అమీర్ కత్తి సూరుతోనే వున్నాడు. కూచున్నాడు. మళ్ళీ నిశ్శబ్దం. మొదట భరించలేక అన్నం తిందాం అన్నాను. నేని పామ్మున్నా నన్నట్టు మీరా లేచాడు.

నా తప్పు సవరించుకోవడానికి "మీరా, నువ్వు రా అన్నానికి" అన్నాడు.

అన్నానో లేదో, నా అవివేకం మనసుకి తల్లింది. ఒకటే మూకుడు, రాంటో నేనూ, అమీర్ తిన్నాము. తరువాత రోజుల్లో దాంట్లోనే నేనూ, మీరా నిన్నాము. ఇప్పుడు మళ్ళీ నేనూ అమీర్ తింటున్నాము. ఆ మూకుడు కన్న

ఇంకేమిలేదు యింట్లో. ఇవ్వాశేం చెయ్యను? వెప్రిగా నుంచున్నాను. ఇష్టహర్ నాకేని చూస్తున్నారు.

“రండి ముగ్గురమూ తిందం” అన్నాను. అమీర్ కదలదు. మీరా కదలదు. ఎంతసేపు నుంచున్నామో? నా కట్టు తిరుగుతున్నాయి. నా తల్లి ఒక్క ఆలోచనాలేదు. చప్పున నా ప్రీత్యాన్ని వుపయోగించి నవ్వు చిమ్ముల్లో. “మీరు యిద్దరూ పిల్లలంటో నేను కలిపి పెడతాను, ఏం?” అని వాళు పంకన్నా చూడక వెళ్లి అన్నమూ దోసకాయ పచ్చటి కలిపి తీసుకొచ్చాను.

“ముందు ముద్దనాది. తరువాత అమీర్.”

“నేను తర్వాత తింటానులే” అని, కట్టన్నా ఎత్తక, విసిరాదు మాటల్లో అమీర్. అపజయంతో గుటకలు మింగాను.

“నవ్వున్నా నా మాట వినవా?” అన్నట్టు కట్టు మీరా మొహంకేసి ఎత్తి ముద్ద నోటిలో పెట్టాను. అతనితో మధ్య మధ్య నాలుగు ముద్దలు నేను తిన్నాను. తరువాత అమీర్ దగ్గరికి వెళ్చాను.

“అక్కడ పెట్టు” అన్నాడు కరినంగా.

“తింటున్నాను. చూశావా? ఎట్లను నేను వేరే!” అన్నట్టు చూస్తున్నాయి మీరా కట్టు.

మూకుడింటో పారేసివాచ్చి బైట కూచున్నాను. ఇంకా మీరా వెళ్లాఁపో, వాడికక్కడేమిపని. అన్నట్టు తలెత్తిచూస్తాడు అమీ రఘ్యదప్పుడు. మీరా కూనిరాగం తీస్తో కూర్చున్నాడు. కూని రాగం రావడానికి ఎంత ప్రయత్నం లోపల జరుగుతుందో నాకర్షమవుతూనే వుంది. నీడలలోపాటు అమీర్ ముఖంమీద క్రోధపు నీడలు కూడా దట్టమవుతున్నాయి. “చెట్లకండ కూచుందం” అన్నానోలేదో మీరా తను వెడతానని లేవబోయినాడు నీమనుకుంటున్నాదో అనుకుని -

“అప్పుడేనా? కూచో” అని కూచోపెట్టాను. అమీర్ తలెత్తినావంక చూశాడు. ఏదో కనిపెట్టేవాడివలె. కాని మీరాని యింకా పిలిచి, రఘ్యాల్లో

అసెట్టి, ఏదిపించి పంపుతున్నానని నాకు దిగులేసింది. కావలసి మీరా మంజం మీద చేయి వేశాను. పది నిమిషాలలో అమీర్ లేచి వెళ్చాడు. మీరా నిద్రపోయినాడు. నేను అట్లానే యోచిస్తో దిగులుగా కూచున్నాను. అట్లానే నా కట్టముందు రాత్రయింది. నేలమీద నాముందుపడి నిద్రపోతున్న నా బాబు, నా నవాబుని చూసి నాకు పూరికి దిగులేస్తోంది. అమీరెక్కడ పున్నాదో, ఏమే కోపాలలో మండిపోతున్నాదో, ఏమే నిశ్చయాలతో పోట్లాదుకుంటున్నాదో! పాపం, అతని మీద నాకు ప్రేమపోయిందని యెంత బాధపడు పున్నాదో? యెట్లా అతనికి నా హృదయం అంతా అతని దేనని తెలియ చెయ్యడం? అతనిదేనా?

చెట్ల ఆకులు మెల్లిగా పూగుతున్నాయి, పటుమట చంద్రుడుదయించి అప్పుడే అస్తమిస్తున్నాడు. రెక్కలు కాట్టుకొంటో చిన్నపీట్లు యెగిరి మాయమపుతున్నాయి. వాటి కర్ధమపుతుందా నా బాధ, నా నిరాశ ఆ రాత్రి ఆనిపించింది. యూ మీరానించీ, అమీర్చిర్చించీ, యూవైదానంనించీ రఘ్యంచుకొని, బైపుపడగలిగితే? ఎక్కడ? దిక్కెది? ఒకటే శరణ్యం. ఆ నల్లని రాత్రి నా ప్రాణాలని, తల్లి నా యీరు కడుపులో దాచుకోవా?

“దీదీ దీదీ?” కలవరిస్తున్నాడు. నా చిన్నిబాబు!

“నా బాబూ, మీరా” నిన్నేం చేస్తానో కద! నీకెగతి రాసి వుందో నేను బంిపుంచే నీకే ఆపద్ రాకమాను, నేను కాళిని నీప్రాణం తీసుకుంటా? నన్ను వాటి పారాదు! కృతఫ్సురూలినిగా కనపడే దైర్యం లేక నిన్న నా వెంట యాధుకొంటున్నా. నిన్న తోసెయ్యలేక నాతే ఆగాధానికి నిన్ను లాక్షుపోతున్నాను.

“మీరా! నేను అమీరు దాన్ని, నువ్వు నా కఖ్యల్లేదని పంపితే! అప్పుడే నిజంగా నీ ప్రాణాలు రక్కించుకుంటా, నిజంగా నీ దీదీ నేతాను! ఆ మాట అపగలనా? నా గుండె రక్తంకారి, నిన్న పిలిచి, నామాట అబ్దమని చెప్పవా?”

“దీదీ” మీరా లేచాడు.

“దీదీ, దీదీ, పున్నావా? నువ్వు చచ్చిపోయట్లు కలవొచ్చింది.”

నా మోకాశు కావలించుకున్నాడు. “దీదీ? నిజంగా మా యిద్దు మధ్య యా బాధ పడలేక నువ్వు చచ్చిపోవు కద?”

నా బాధ అంతా, యిద్దరినీ సంతోషపెట్టడానికి. నేను చేస్తున్న బ్రహ్మ ప్రయత్నమంతా జ్ఞాపకం వెచ్చి యెద్దాను. గఱగబ యెండ్చేశాను. నా బాబు నా మీరా ఎన్నవిధాల నవ్వేదార్యాదు.

“నేనింక ఎన్నడూకనబడను. వెళ్లిపోతా. నువ్వు సుఖంగావుందు”

“అయ్యో! నిన్ను వ్యాదల గలిగితే యింత కోభ ఎందుకు?”

నిజంగానేనా? నిజంగానేనా? నా కోసం. నా మీద జాలిపడి కారు. పామ్మనక పాపడం? నీ కోసమేనా?

“ఇంక ఏం కానీ, నా గొంతులో వ్యాపి పున్నంతవరకు నిన్ను, నిన్ను వొరలను” నా మెడ కావలించుకున్నాడు.

నక్కలై మొకటి కిందికి జారింది.

వెంటనే వాస్తునని మీరా వూళ్ళకి వెళ్ళాడు. అమీర్ వెచ్చి మాట్లాడకుండా కూచున్నాడు. పాట్టుటి అన్నమే తిన్నాం. నేను అమీర్ దగ్గర కూచుని కబుర్లు చెబుతున్నాను. నా హృదయానికి కొంచెం విత్రాంతి కలిగింది. మీరా రాలేదు. వాస్తుశేషానని భయంగావుంది. నక్క గాని, కుందేలు గాని చికట్టు చప్పుడు చేసినపుడల్ల పులికిపడి చూస్తున్నాను. అమీర్ కనిపెట్టాడు గావునునుకుంటా. “రా తిరుగుదాం.”

మీరా వెచ్చి వెతుక్కుంటాడేవోనని దిగులుగానే వుందిగాసి. హృదయం మాత్రం యింకా విత్రాంతి కావాలని కోరుతోంది, బైలుచేరాము.

చీకటి. కటిక చీకటి. అమీర్ భుజం మీద నించి, మెడమీద నించి చెయ్యావేసి, నా శరీరమంతా అతనిమీద ఆనించి, మోకాళ్ళ వరుకు రాసుతునే చెట్లలో, గడ్డలో, రాళ్ళలో జసికలో నడుస్తున్నాము. అంతులేని ఆకాశంలో, గుర్తులేని లోకంలో, ఏమీ కనపడని అంధకార గర్భంలో యిద్దరమూ, దగ్గరిగా ముగ్గురుయాలు కొట్టుకుంటో తిరుగుతున్నాము! ఎంతసేపో! అమీర్యానుకోని. అతని చేతికింద సమస్తమూ-నా బాధలు, నా సందేహాలు, భయాలూ తస్తు మరిచి ఆ రాత్రిలో కలిసిపోయినాను.

ఎల్లాగో అతని ముందు నా హృదయాన్ని విప్పి అర్థం చేయించి రాతో సాసుభూతిని చూపేట్లు చేస్తే! వెరి కలలు. అంత దగ్గరిగా నడుస్తున్నాము. ఒకరికింకోరు ప్రాణతుల్యం. కాని ఒకరి సంగతి ఇంకోరం అర్థం చేసుకోము. అతని సంగతి తెలిసికూడా నేను ఆశక్తురాల్చి నా సంగతి శెబునుకోలేక అతను ఆశక్తుడు. ఎందుకిట్లా పుట్టామో!

అప్పయత్తుంగా, మామూలు తోవే మాకు తెలీకుండానే మోకాళ్ళ మమ్మల్ని కొండమీదికి తీసుకువెళ్ళాయి అటువెళ్లి మా పాత బురుజు చివర కూచుని కని రాము. ఎంత చీకట్టునేనా అమీర్కి తోవెతులును. కట్లు కట్టుకుని ఆ పిట్టగోదమీద నడిచి వెనక్కి రాగలడు. గోదదగ్గరగా వొచ్చామో లేదో ఏదో గెరమిదనించే కిందికి జరజర చప్పుడయింది.

“ఏదో పశువో, లేక తోడేలా?”

“పాపం చస్తుంది కాదూ?” అంటో వుండగానే. నా కంరస్వరంతో లీసే, కెప్పున కేక వినపడ్డది- “దీదో!” అని.

“మీరా! మీరా! పడ్డువా ఆ అగాధంలో”

వాళ్ళ తెలీక పరుగెత్తాను నేను.

“మీరా మీరా! మీరా!”

ఇంకెం మీరా! ఎక్కడ వున్నాడు? ఎందుకు అరిచాను? లాభమేమిటి? కొండలన్నీ మీరా నా మీరా” అని వెక్కిరిస్తున్నాయి.

కాని అద్భుతంగా ఆ ఆగాధంలోంచి హీనస్వరం- “దీదో” అంది.

నా చెవులు నన్ను మోసగించాయా, లేక ఏడన్నా భూతం నన్ను వెక్కిరిస్తుందా? లేక అతని ఆత్మ అరిచిందా? ఆ ఆగాధంలోకి తొంగి చూస్తున్నాను. అమీర్ చెయ్యి నా కంరాన్ని వెనక్కి లాగింది, పడతావు వాంగకు.”

అమీర్, పాపం వెనకనే వున్నాడు.

“అమీర్! అమీర్! నా మీరా, నా మీరా, నా మీరా”

“మట్టి పిలు!”

అది కోపమేనా! దటిపిస్తున్నాడా! పిలు. ఏం చేస్తానో అన్నాడా? నాకు పట్టు తెలీదు.

“అమీర్ బతికే పున్నాడు. ఎట్లా! అయ్యా మీరా! నేనింక బథకు. ఎట్లా బతకు, మీరా లేంది!” నాలిక కొరుకున్నాను. ఆమాటన్నందుకు. అమిరెం చేస్తాడు? సరే. నీ మీరా దగ్గరికి పామ్మని మెడపట్టుకు లేస్తాడా?

‘మళ్ళీ పిలు’ ‘మీరా’

“దీర్చి?”

“పున్నాడు. బతికే పున్నాడు....అమీర్ ఏం చేస్తున్నావు!”

“వుండు....ఎక్కుడ పున్నాడో అడుగు.”

“మీరా, ఎక్కుడ పున్నాపు?”

“దీది, శలవు. మథ్యలో చెట్టుని పట్టుకుని వేళ్ళాడుతున్నాను. నా చెతులు యింక అగవు. పడిపోతున్నాను, దీది. నువ్వు గొప్పదానివి. నిన్ను చూస్తే....నీ కోసం నాప్రామన్నా యిచ్చేసేవాట్లు. నువ్వు యింటిదగ్గిర లేశి అందుకని వెతుక్కుంటో....”

వినలేకపోయినాను. మీరాని మరచి అమీరుతో వొచ్చినందుకే? నాకోనచే! మీరా యిట్లా అయిపోయాడు. నాకోనచే! నా మీరాని చంపుకున్నాను. అయ్యా! నేను దూకి భస్తే మీరా! నా మీరా! నేను వొస్తాను మీరా! నేను భస్తో!

ఆ అగాధాల్లోంచి ఆ చీకటిలోనించి, చెట్ల గుబుల్లోంచి ముళ్ళల్లోంచి వొచ్చింది. వస్తూంది. వుడారుదయిన నా మీరా వాణి.

“దీర్చి! అమీర్ మీదనే నీ ప్రేమ. అమీరే నీకు కావాలి. నే నక్కరలేదు. నాకు తెలుసు నేను చావదమే మంచిది.”

“అగు రెండు నిమిషాలట్లగే అగు.”

“ఎవరది?” అమీరు కంఠం.

“ఇంకా చెతులు చీకు వొతున్నాయి. దీది శలవు.”

“వీదలకు, వాస్తున్నాను.”

చికటిలో నా కళ్ళ కీందనించి (అమీరు మాట్లాడుతున్నాడు. కిందికి చిగుతో అగాధంలోకి దూకాడు.) అమీరు, నా ధీరుడు నా మీరా కోసం.

ఎట్లా గడిపానో ఆ నిముషాలు. అమీరు కోసం భయం. నా మీరా కోసం ఆముద్ధా. ఆ ఆగాధం క్రింద యేం జరుగుతుందో తెలీదు. పిలిస్తే, మాట్లాడితే వాళ్ళకేం అపాయం కలుగుతుందో?

అమీరు మీద నాకు నమ్మకంలేదు. ఎట్లా లేకపోయిందో ఆనుకుంటాను: నా అమీరు నీచమైన పని చేస్తాడా? ఏమో? నీచురాల్ని నేను సందేహించాను. మీరాని రక్కించడానికి వెళ్ళాడా? తన చేతులతో చంపితే గాని కసి తీరకనా? ఇద్దరూ జారిపడి వాక్కరూ పైకి రాకపాతే ఆ చికట్లోంచి!

మెల్లిగా తీసుకొచ్చాడు. ఆ ఆగాధంలోంచి మెడ వేళ్ళాడిపోయే మీరాని!

“అమీరు!”

“ముందు వాడి సంగతి చూడు.”

మీరాని కావలించుకోవాలని ముందుకి వంగాను కాని అమీరు చేసిన త్యాగంతో మూర్ఖపడివున్న నా హృదయం అమీర్లు చూసి జంకింది.

“దీది?”

“నా మీరా?”

9

“వెన్నెల యింటిగంటకే పొతుంది. మనం తొందరగా వెళ్ళాలి. భోజనం చెద్దాం.” అన్నాడు అమీరు.

“అయ్యా మీరు పిలిచిన పదిమంది బ్రాహ్మణులూ యింకారాలుండానే మడికట్టుకుంటారా?” అని హృద్యపు వల్లాసం తెచ్చుకోవటానికి ప్రయత్నించాను.

“ఆ మాసంపు కూర చల్లారిపోదూ!”

“మిగిలిందే పెట్టు వాళ్ళకి.”

“పోనిలెంది! మూతపెట్టిపోదాం. వాచ్చి వస్తించుకు తించారు” అని నవ్వుకుని లేవబోతున్నాను. మీరా వొచ్చాడు.

ఆ ఉదయం వెళ్లిన మీరా మళ్ళీ యిదే రావడం.

భోజనం చేశాం. కాని అమీర్ వుత్సాహం నశించింది. అంత కోపమున్నవాడు రాత్రి మీరానెందుకు రక్కించాడో నాకు తెలియలేదు, అడగడానికి అసలు మీరా సంగతెత్తడానికి భయం.

అమీర్ గుడిశకి దూరంగా పచారు చేస్తున్నాడు. నేనూ, మీరా గుడిశ ముందు కూచున్నాము. పికారుప్రస్తావనేలేదు.

“మీరా, యిన్నెళ్ళమయినావు?”

మీరా నా దగ్గిరగా జరిగి, గొంతు తగ్గించి “దీదీ నిన్ను వాడిలి నిన్ను చూడక నేను బతకలేను. నిశ్చయం” అన్నాడు.

ఆ గొంతులొంచి నాకు వినపడ్డది ఆ సంగతి ఇన్ని రోజులూ నా బాబు ఎంత బాధపడివుంటాడో! నా కోసం, నా క్రైమంకోసం. నా సాఖ్యం కోసం. నా వేపు రాకుండా వుండాలనే నిశ్చయం నిలబెట్టుకోడానికి ఎంత ప్రయత్నించి వుంటాడో! దగ్గరికి జరిగి అతని తలని నా రామ్యుకి అదుముకుని కూచున్నాను. అమీర్ చూస్తాడని భయపడే సమయం కాదు. నా పమిట మీరాకి వీస్తోంది. నా హృదయం అతనికి జోలపాట పాడుతోంది. నా పెదవులు అతని కన్నులకి శితలాంజనం రాస్తున్నాయి. అనందంతో నేను కళ్ళుమూళాను.... “నిద్రవాస్తాంది. రా పదుకుండాం” అన్నాడు అమీర్. ఉలికిపడి కళ్ళు తెరిచాను. ఆ కంఠం వినెపుటికి అంతసేపూ అమీర్ హృదయంలో యెంత యుద్ధం జరిగి వుండాలో గుర్తించాను. నా సాహసం, మీరాన్ని అంత దగ్గిరగా, అతని యెదుటనే ముద్దుచెయ్యడం, దాని అర్ధాన్ని

ప్రైంటానికి, పాంగే ఈర్యాని అషుచుకోపడానికి అతను చేసిన ప్రబల శైర్యంగాని, నిబ్యంగాని నా దగ్గిర లేవు. నెమ్ముదిగా మీరా తలని నా రామ్యుమీద నించి దించి కటిక నేలని పెట్టిన కలినాత్మురాలిని. అమీర్ దగ్గరికి వెళ్లాను. “రా పదుకో” అని తన పక్కన పదుకోపెట్టుకుని మీద చెయ్యిసి భక్తమాట మాట్లాడడుండా నిద్రపోతున్నాడు. ఏమెమో ఆలోచనలతో దూరాన టేసిన తన లేగను డొక్కు లెగేసుకుంటో చూసే ఆపువలె మీరా నా పాదాల దగ్గిర కూచుని వున్నాడు. మాట్లాడబోయినాను. కాని అమీర్ లేస్తాడని భయం. కటలలేదు, నేను లేచినట్టే తెలియనీయలేదు. నా పాదాలని వోళ్ళే పెట్టుకుని తన పాడుగైన మెత్తని వేళ్ళతో లాకుతో, తన జుట్టుతో తుటుస్తో క్షీర్భవ్యతో, నిబ్యార్యులతో వాటిని తదిపి ఏదుస్తూ గడిపాడు. ఎట్లా అపను, ఎట్లా హృదయకను? అమీరు చెతికింద కొట్టుకునే హృదయానికి మీరాని లాక్కుని ఆట్టుకుంటే?

టెల్లారేటపుటిక మీరా లేదు. అమీర్ లేదు. కాని యొవరేమైనారనీ, యొంగిందోనని హాడలు పడడం మానేసింది హృదయం. క్షోభపడి క్షోభయింది గావును. అట్లా కొండలకేసీ, వాటినాక్రమించుకున్న యొండకేసీ, యొండని తరిమి వాటిని కప్పుకున్న మబ్బులకేసి చూస్తూ కూచున్నాను. నామీద రెండు రెవికలు పడవేసి? “ఈవాశనించి యివి వేసుకుని వుండు” అన్నాడు.

రవడ పగిలేట్టు క్షీనట్టయింది నా మనసు. మధ్యాన్నమైనా అమీర్ నాతో వెక్కు మాట మాట్లాడలేదు. అతను నస్తు మీరా విషయమై ప్రశ్నలు పేసి పర్మించి నా మాటలు నమ్మక తిట్టినా క్షోభినా, కాల్పినా కొండ భయం వాడిలిపేను. కాని వెక్కుమాట లేకుండా, మబ్బు లేని ఆకాశంలాగా తీక్షణంగా మానంపూనడం నాకమితమైన ఫోరంగా వుంది.

రాత్రి అట్లానే ఒక్కమాట లేకుండా పడుకున్నాము. ఊపిరాడకండా ఉలికిపడి కళ్ళు తెరిచాను. అమీర్ చేతులు నస్తు బిగించాయి. అతని కళ్ళు భీషణంగా నా కళ్ళల్లోకి మెరుస్తున్నాయి. అతని వేళ్ళ నా భుజాన్ని నించేస్తున్నాయి. అతని వోళ్ళు చిగుసుకుని, నా వొంటిని బిగిస్తోంది. అతని

శ్యాసన నన్ను కాలుశ్శంది. నా బతుకు అంతమయిందేమో? నేను చిన్నప్పుడు చదివిన కథలోని “డెసి డిమోనా” గతి నాకు పదుతుందేమోననుకొని వోటికాన.

“అమీర్, అమీర్, ఎందుకు? నే-”

అతని కరినమైన పెదవులు నా పెదవుల్ని నలిపాయి. అతని ముంది పన్ను నా కింది పెదవిలోకి దిగింది. ఆ రాత్రికి మాత్రమే నేను దొరికింటు, ఆ వూర్చలోని బ్రాహ్మణుకన్య, ఆ యెదారిలో ఆ రాత్రికి మాత్రమే, తనకి కనబడకుండా నేను మాయమోతానేమో అన్నట్లు ఆ యెదారి మధ్య ఆ వేడిగాలిలో, ఇసికలో, ఆకాశపు సక్కతాల కాంతిలో, తోడెట్ట అరుపుల మధ్య నన్ననుభవించాడు అమీర్. అతని ప్రాణం వున్నదో లేదో తెలీక, అతని రొమ్ముమీద తల పెట్టుకుని, నా జుట్టు అతని చుట్టూ స్థలాన్ని కప్పుతో, చిరిగిన రెవిక పీలికలు నాకూ ఇతని రొమ్ముకి అర్థంగా, నా చేతులు అతని మెడని కావలించుకుని నిద్రపోయాను- చివరి నిద్ర అమీర్.

మెల్లిగా రెండు వెళ్ళు నా చెంపమీద తగిలాయి. కణ్ణు తెరిచి సక్కత కాంతిలో మీరాని గుర్తుపట్టాను. నేలకి జీరాచే నా జుట్టుని పాశం మెల్లిగా పైకెత్తి, కణ్ణకడ్డుకుని మృదువుగా లాగాడు- ఎట్లా లేచి వెళ్ళనూ? నా చేతులు అమీర్ మెడకింద. నా ఉట్టు అతని పీపుకింద నా తల అతని రొమ్ముమీడకి. అతని కాలు నా కాలుమీద మెలిక. కదలక పదుకున్నాను. దగ్గిరికి వాచ్చి నా గడ్డం పట్టుకుని ఘ్రాయించాడు. ఏమిటా సాహసం సింహం నోట్లోంచి లేపిపిల్లి తప్పించాలని? ఆశ్చర్యపోయాను. మీరాయేనా? నాకు చాలా భయమేసింది. ఎట్లాగ్గు తెలిసింది. అదే ఆఖరు రాత్రి యా మైదానానికి. యా లోకానికి-నా జీవితానికి, ఆనందానికి ఆఖరు రాత్రి. ఈ పోట్లాటలు యా తీవ్ర సమస్యలు- యా హ్యాదయ ఆరాటాలు- యా ఘైర ఆకర్షణలు అంతమయ్యే రాత్రి వచ్చింది. నా పిల్లిపిల్ల మీరాకి అంత సాహసమా? ఏం చెయ్యాను. “రా” అంటున్నాడు. మెల్లిగా వాదిలించుకున్నాను, కడసారి-నా జుట్టుని-అమీర్ చుట్టూ అల్లుకుని రానంటున్న నా జుట్టుని అమీర్ రొమ్ముమీద పడుకున్న నా చంపల్ని - అతని మెదవనల్లుకున్న నా చేతుల్ని. కరినాత్మురాల్చి విదరీసుకున్నాను. అతను లేవలేదు. మెల్లిగా మీరా వెంట నడిచాను.

నా వంక చూస్తున్నాయి. చీకటిని చీల్చుకుని అతని చూపులు నన్ను పోకిస్తున్నాయి. పెతుకుతున్నాయి. అర్థం చేసుకుంటున్నాయి. అతని విశ్వాసం, అతని నిశ్శబ్దం, అతని అడుగుల లొంగర. అతని చేతుల వూపులన్నీ మాట్లాడుతున్నాయి. తల తిరుగుతోంది, అలసట వదలక నా కణ్ణ మూతలు పరుతున్నాయి. నా హ్యాదయం యింక బాధపడలేనని మూలుగుతోంది. అంగులు తూలుతున్నాయి. మీరా ఏమిటి మాట్లాడుతున్నాడు. కాని నేను విసలేదో వింట మరచిపోయానో! ఏవేవో మాటలన్నాడు దారి పాడుగూలా.

“నేనింక వూరుకోను. నిన్ను చూడకుండా వుండగలనా? నాకు కనబడకుండా తీసుకుపోతాడా నిన్ను! నాకు తెలుసు నిన్ను చంపతాడు, నాకు కాటుండా. నుప్పు నా దానివి, నేవ్యరికియ్యాను. చూస్తా నేనూరుకోను. నిశ్శయం; రా! నా జీవితమంతా నీ సెవలోనే గదుపుతా.”

“ఎక్కడికేమిటి? ఎక్కడ కన్నాను.”

“మక్కల్కి, బనారసుకి, లాహోరు వెదదాం. ఎక్కడికైతేనేం సుప్పు. నేను కలిసిపుంచే చాలదా? వూరూరికి తిరుగుదాం. బిచ్చమెత్తు కొండాం. నాడి దగ్గిర్చించి, ఆ రాక్షసి దగ్గిర్చించి, ఆ ఔతాను దగ్గిర్చించి తప్పించుకుంచే చాలు. వాడు నన్నిక ఆకడానికి పీల్చేకుండా పోదాం. నా దీదీని అట్లా యెదిపించి, అట్లా నలిపేసి, చీల్చేసి నేనోర్చుకోలేను, నేనూరుకోలేను. నేనూరుకోను. నాదానివి, నన్నెదిపించకు, నన్ను చంపకు, నాదానివే.” అంట తన కదుముకుంటున్నాడు.

“వుండు మీరా యెక్కడికి యింకా?”

“దీది, ఏదీ....నుప్పు నా దానివి, నా దానివి రా.”

నన్ను కావలించుకుని ఆక్రమించుకున్నాడు. మా కణ్ణ చీకట్లు పెలికలు పడుతున్నాయి.

“పెదులు మీరా! ఇంక రాను - వుండు నాకు నిద్ర వాస్తాంది.”

ముందుకు లాగాడు. నేను తూలాను. కాళ్ళు లొక్కుకుని నేను కింద పడ్డాను; సగం యిసికలో సగం నీళ్ళలో, ఎక్కడో చీకటి, నిద్ర అలసట.

ఇంక నదవక్కర్లేదు. అంతేచాలు. నా పక్కనే, సగం, నామీద, సగం నా పక్కన మీరా పడ్డాడు. అతనిమీద ఒక చెయ్య వేసుకుని కట్ట మూసుకున్నాను.

“లే, వెడదాం, లే.”

“ఎక్కడికి మీరా?”

“ఎక్కడికి”

“నేను రాలేను. నేను రాను. వుండు నాకు నిద్ర వోస్తుంది.”

“రాహూ, రాహూ? ఇంకా వాడి దగ్గర వుంటావా? నేను వుండనిస్తునా? నా దానివి?”

ఇది మీరాయేనా? నాకు తెలీదు. శక్తిలేదు. మీరా మాటల్లాడుతున్నాడు. మీరా నన్ను లోబరచుకుంటున్నాడు.

“వాడేనా? వాడిదానివేనా నువ్వు? సాంతం సంపాయించాడు పాపం?”

మొన్నునేగా తనని అమీర్ మృత్యువు నించి రక్కించాడు? అది కూడా మరిచాడు కదా మీరా? అప్పుడు మరిచాను కాని ఆ సంగతి యిప్పుడు యోచిస్తున్నాను. ఎంత తపనలో కుములకపోతే, కృతజ్ఞతని కూడా మరుస్తాడు. ఉదారుడు నా మీరా! తక్కిన విషయాల్లో ప్రాణానికి ప్రాణమిస్తారు. స్త్రీ విషయంలో ప్రాణానికి ప్రాణం తీసుకుంటారు.

“దీదీ, దీదీ, నా దీదీ, రా ఇటల్లారా, నీకేసం యా పెదిమలి కోసం యా చేతులకోసం-

ఆ రాత్రి, ఆ నీళ్లలో, యసికలో, చికట్లో, మీరా నన్ను తనదస్తి చేసుకున్నాడు. అతని మనసు నాప్పించే శక్తిగానీ. అతనిమీద అధికారం చేసే శక్తిగానీ నాకు లేదు.

ఎంత సేపయిందీ తెలీదు. కారణం లేకుండానే నాకు తెలిపి గలిగింది. మీరా నామీద పడుకొని పున్నాడు. అతని జట్టు నా మొహంమీద పడ్డది. అతని చేతులు నా వీపుకిందనించి, యసికలో పాకుతున్నాయి.

అమీరు నన్ను చేసిన గాయంమీద, మిరా మెత్తని పెదిమలు. ఏదో శక్తి నా కట్టని విప్పిందే - అదే చీకట్లో బాగా కట్టువిపీ చూసేట్లు చేసింది.

మా పక్కనే నల్లని ఆకారం. అమీర్ కట్టు.

చేతులో తలతలాడే కత్తి! మా యిద్దరిమీదా అది దిగుతుందని తెలిసి కట్టు మూసుకోబోతున్నాను. జట్టుపట్టుకుని మీరాని పైకెత్తాడు. నా మీరా కోసం ప్రాణం పూడలిపోయింది. పిల్లినేటిలో చిక్కిన పిచ్చికలాగు టిచుమన్నాడు మీరా. చప్పున లేచి, అట్లా మీరాని కావలించుకుని అమీర్ క్రీకి అడ్డుపడ్డాను. నా బరువుతో మీరా కిందా, నేను పైనా యిసుకలో లోలాము.

“పాణ్ణి వోదులు” అంది అమీర్ గొంతు బొంగురుగా!

“నన్ను చంపిం తరువాత-”

“నిజమా-”

“నిజం”

“అరే”

కడలక, మీరాని, బైటికి కనబరచక, నా రొమ్ముతో, నా జట్టుతో, నా తెరంతో కప్పేశాను. ఎదురుచూస్తున్నా కత్తి నా మీద దిగుతుందని. చప్పున నిష్టారణంగా, నా ప్లీడరుగారూ, యిల్లు, లా పుష్టకాలూ కట్టుముందుకి పచ్చాయి.

నిష్టాం పదినిమిషాలన్నా జరిగిపుండాలి. కట్టుతెరిచాను.....ఎవరూ లేరు.

లేదాను ఇసికలో జిగురుగా కాలికి తగిలింది రక్తం పక్కన అమీర్ పడి వున్నాడు.

“అమీర్” అన్నాడు మీరా.

“మీరా పరుగిత్తు, దాక్కర్చి తీసుకురా!” అన్నాను.

మీరా సంశయస్తున్నాడు.

“దీదీ, నా కోసం నువ్వు....”

“మీరా, పో, తారగా.”

“దీదీ నిన్నకత్తెని....”

“మీరా, నాకు కోపం తెప్పించకు.”

“మీరా పాదల వెనక మాయమైనాడు. తోర తోరగా అమీర్చి వెతికాను వోళ్ళంతా ఎక్కుడ తాకినా రక్తమే, నా ముద్దు ఉంగరాల జట్టు, నన్ను కావలించుకుని వెత్తుకున్న రొమ్ము! ఆ బలమైన చేతులు వేళ్ళాడిపోతున్నాయి. “అమీర్, అమీర్?” కట్టు తెరిచాడు.

“ఏమిటి అమీరు, యిది! ఎందుకు అమీరు యిట్లా చేశావు? నేనేం గాను? నువ్వులేక ఎట్లా బతకు అమీర్? నన్ను చంపు” అని ఏడ్నాను.

“నిన్ను చంపదలచుకోలేదు. చంప వోద్దనుకున్నాను. నేనో మీరాయో, ఒకరమే బతకాలి, నీకు మీరా కావాలి.”

“నువ్వు చావడమెందుకు అమీర్!”

“నిన్ను విడిచి బతకలేను.”

“విడవడ మెందుకుమ్మా!”

“ఆ మీరాతో నిన్ను పంచుకుంటాననుకున్నావా? తురక బిధ్మిని.”

“రా. యిట్లారా!” అని నా తలకోసం చెయ్యి యొత్తబోయి బలం రేక్ కింద పడేశాడు. నేను గొల్లున ఆ చీకట్లు, అరణ్యంలో బిగ్గరగాయేదున్న బరువుగా వేళ్ళాడే అతని చేతిని ఖుజమ్మీద పెట్టుకున్నాను. నా తలనిమెల్లిగా తన రొమ్ముమీదికి లాక్కున్నాడు. ఏమేమో మాట్లాడాను.

“అమీర్, అమీర్! నమ్ము. నీమీద నాప్రేమ ఏమాత్రమూ తగ్గలేదు. మీరా విచారం చూడలేక అతన్ని నిరాకరించలేదు. కాని నువ్వేకావాలి నాకు. నేను నీ దాన్నే. ఎందుకిట్లా చేశావ అమీర్?....” అని ఎంతో ఏడ్నాను. అమీరు మాట్లాడలేదు. మెల్లిగా అతని ఊపిరి తగ్గిపోయింది. తలత్తును నాజుట్టు అమీరు పశ్చసందున కరుచుకుపోయింది. అమీరు ఇంకా నాకు లేకుండా పోయినాడు. బతికిపున్న అమీర్చి చూసేకంటే అతని శవాన్ని చూస్తే నాకు భయం వేసింది. నేను వొంటరిగా వున్నానని అప్పుదు తట్టింది. చుట్టు చూశాను.

ఎక్కుడో నే నెరగని ఘ్రంతం అది, నల్లని నీళ్ళగుంట పక్కన నా అమీరు పడి వున్నాడు. నేను కదిలినప్పుడల్లా కప్పలు నీళ్ళలోకి దూకుతున్నాయి.

టంగలోంచి గాలి యాధ్యకుంటూ పోతోంది. చల్లనైన అమీరు చెంపలు లాకడం భయమేసింది నాకు-నా అమీరు చంపల్ని తాకడానికి ఇప్పుడు నన్ను కావలించుకున్న అమీర్చి తాకడం అతని వంక చూడడం భయంగా వుంది. నా అమీరు కాడు.

“అమీర్! అయ్యా, అమీర్!” అని పెద్దగా యెట్టి, నా కంఠం విని భయపడి, నేనే పూరుకున్నాను. అట్లా పిలిస్తే అమీరు లేస్తాడమేనని వణికాను. కాని నిజంగా అమీరు పోయినాడా? బతికి లేస్తాడమో?

చుట్టూ కటిక చీకటి, పాదలు, దోప తెలీదు. ఆకాశంమీద మబ్బులు కప్పి, ఊపిరాడనట్టు చేశాయి. నక్కలు కూస్తున్నాయి. రాపుకడ, యిం శవం దగ్గించి! యమదూతలు రారుకదా! వెళ్ళిపోనా? ఎట్లా పుండడం అంత శయంతో! అమీర్చి నా వంక అంత ప్రేమగా చూసే అమీర్చి నా కోసం ప్రాణమిచ్చే అమీర్చి నేను వాదిలి వెళ్ళనా? వున్నాను. వొఱుకుతో కొంత సేపు యెద్దాను. కొంతసేపు వాణికాను. కొంతసేపు అమీరు వంక చూశాను. దైవకృష్ణపులన, ఇంక భరించలేక మొదునై పడివున్నాను. తెల్లవారదు. ఎదతెగని రాత్రి అది. ఇంక అసలు లోకానికి పునఃకాంతిలేదు. ఇంతే. ఈశ్వరుడే అస్త్మించాడనిపించింది. కాని నా కోసం లోకం అగుతుందా? మెల్లిగా తూర్పు తెల్లనై నీళ్లు మెరిశాయి. తుంగ కదిలింది. అమీర్ మొహం కనబర్డది. ఇంకెన్నదూ కట్టు తెరవని నా అమీరు మొహం అతని రొమ్ముమీద లోతైన గాయం. అప్పుడెద్దాను, నా అమీరు కోసం దిక్కులు మారుచోగట్టు. నా గుండె పిలేట్టు, లోకం నామీది చీకటి ముసుగు తీసి నా వొంటరితనాన్ని చూసింది.

“మీరా, ద్వాక్షరూ, పోలీసులూ వచ్చారు. మీరా చేతికి సంకెట్టు.

“ఇదేమిటి మీరా?”

తోర తోరగా.

“అమీర్చి చంపింది నేనేగా” అన్నాడు.

తెల్లబోయి చూశాను.

“నువ్వు!”

“కాదు, మీరా. అతనే పాదుచుకున్నాడు.”

మీరా తెల్లబోయాడు.

పాలీసులు చిత్రంగా చూశారు.

“పీళ్ళందరూ ఎందుకు వచ్చారు?”

“నేను డాక్టర్ పిలిస్ట్, అతను పాలీసుల్ని పిలిచాడు. నన్నడిగితే నేనే పాడిచానన్నాను.”

“ఎందుకట్టా అన్నావు మీరా?”

“నాకు అమీర్ పాదుచుకున్నాడని తెలీదుగా?”

“తెలీకపోతే....”

“నేను అనుకున్నా.”

“ఎట్లా అనుకున్నావు? అబద్దం. నిజం చెప్పు.”

పాలీసుల వంక చూసి నెమ్ముదైన గొంతుకతో.

“సుఖ్య పాడిచావనుకున్నా” అన్నాడు నా మీరా.

“అతనే పాదుచుకున్నాడు అన్నాడు.”

నమ్మకం లేకపోవడం చూపించే చిరునప్పు నవ్వాడు ఆ పాలీసు మనిషి తప్పు చేశా ననుకుని.

“కాదు, నేనే పాడిచాను” అన్నాను.

★ ★ ★